

C:\Users\Plazma\Desktop\308\Burroughs_Edgar_Rice-Devce_z_Hollywoodu.PDB

PDB Name: Burroughs_Edgar_Rice-Devce_z_Ho
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXT
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 10.9.2006
Modification Date: 10.9.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

E. R. BURROUGHS

Děvče z Hollywoodu

I.

Oba koně pozorně sestupovali po kamenitém, zubem času zvětralém úbočí srázného vrchu. Statný hřebec jedoucí napřed nebezpečně klopýtal se strany na stranu, nervosně potřásl hlavou a poskvřňoval flanelovou košili svého jezdce pěnou. Za mužem na hřebci jelo děvče na pěkném, světlešrském ryzáku, který sestupoval s úbočí pomaleji, zato však bezpečněji; na obzvláště strmých místech dal všechny čtyři nohy téměř k sobě a klouzal dolů po zadku.

Kolem úbočí vrchu se táhla úzká rovná cesta, končící v hlubokém, vyschlém korytě, které tvořilo strmé stupně a zahrazovalo tak cestu, která na druhé straně pokračovala povlovnou roklinou vzhůru. Když muž sjel s vrchu dolů, zastavil se a počkal, až se děvče dostane bezpečně dolů; pak teprve pobídl svého koně a odklusal k vyschlému korytu. As dvacet stop před touto překážkou pohlídl svého hřebce po hlavě a cosi mu řekl. Kůň se dal v trysk a hnál se přes strmé stupně koryta, jako by měl křídla.

Za mužem jelo děvče; její kůň nebral překážku tak hladce; vyschlé koryto se drobilo pod kopyty jeho předních noh.

Muž se obrátil a popojel zpět. Děvče se nuceně zasmálo.

"Nestalo se nic?" zeptal se, tváře se starostlivě.

"Ne, nic se nestalo," odpovědělo děvče. "Senátor není právě nejlepší skokan, ale vždy se zase sebere."

"Sjed'te o několik kroků doleji," radil muž. "Jest tam zcela schůdná cesta."

Děvče uposlechlo a jelo naznačeným směrem; její kůň si pozorně hledal cestu mezi neschůdnými balvany vyschlého řečiště.

"Matka sice říká, že to je dobrý kůň," prohodila dívka, "ale já bych si přála, aby dovedl tak skákati jako váš Apač!"

Muž zálibně pohlídl kosmatý krk svého hřebce.

"To nikdy se již nenaučí," řekl. "Je příliš bojácný. Můj Apač naopak zase neví co je to strach; šel by se mnou třeba do pekel. Již dvakrát jsme se spolu málem utopili, ale přesto se nezdráhá skákati ani na vlhké půdě; a to, myslím, jest nejlepším důkazem, že kůň se nebojí."

Došli mezi tím k místu, kde břeh vyschlého koryta byl vymlet a tamtudy se dívčin kůň vydrápal nahoru.

"Asi je takový jako jeho jezdec," prohodilo děvče, dívajíc se na Apače; "statečný, ale bezohledný."

"Ano, byla to ode mne bezohlednost," doznával muž. "Byla to ode mne hloupost. Neměl jsem vás vésti tak obtížnou cestou, když jsem věděl, jak Senátor špatně skáče."

"A nebyl byste to učinil, Custere," děvče zaváhalo... "kdyby..."

"Kdybych nebyl více pil," dokončil muž za ni. "Vím, co jste právě chtěla říci, Grace; ale myslím, že nemáte pravdu.

Nikdy nepiji tolik, aby to na mně bylo znáti. Nikdo mne neviděl dosud v podnapilém stavu."

"Ale já a vaše matka to vždy na vás poznáme," odporovala mírně Grace. "My vždy to, Custere, poznáme. Jeví se to v maličkostech, jako právě před chvílí. Celkem to mnoho neznamená; ale my, které vás máme rády, nepřejeme si, abyste to činil tak často."

"Jest to vskutku podivné," řekl; "nikdy, dokud to bylo lze lehce dostat, jsem po tom netoužil. Ale co na tom? Přejete-li si, nechám toho vůbec. Nejsem přece otrokem své vášně."

A bezděky pokrčil rameny.

A těsně vedle sebe, až se jejich těmeny dotýkaly, sjížděli úžlabinou dolů k ranchi. Častokráte tak jezdívali mlčky vedle sebe. A nepromluvíli na sebe dokud nestanuli se svými spocenými koňmi v chladném stínu bujných sykamor, které vroubí rozcestí, na němž se křížuje El Camino Largo s hlavní cestou, která se vine Sykamorským Cañonem vzhůru. Byl první den časného jara. Období dešťů minulo. Kalifornské hory hýřily zelení, nacheť zlatem. Nové lístky pučely na tmavých větvích.

Děvče ukázalo vzhůru na bezmračnou oblohu, kdež několik velkých ptáků majestátně kroužilo, vystupující a klesající, aniž by při tom znatelně pohybovali křídly.

"Supové se již vrátili," řekla. "Vždy je tak ráda vidím."

"Ano," řekl muž, "jsou to velmi dobří hrobaři a ani jim za to nemusíme platiti."

Děvče se opět usmálo na svého druha.

"Obávám se, že moje myšlenky mají spíše poetický smysl než praktický," pravila. "Chtěla jsem jen říci, že když oni přiletí, není obloha aspoň tak opuštěná. Není třeba hovořit o jejich smutném řemesle!"

"Vím, co chcete říci," řekl Custer. "I já je mám rád. Jsou to skutečně podivní, tajemní ptáci. Uvažovala jste snad někdy o tom, že jste dosud neviděla ani supí mládě, ani umírajícího supa? Kde as umírají? Kde as vyrůstají do časů své dospělosti? Rád bych věděl, co tam asi nahoře našli? Pojďme tam. Martin říkal, že včera viděl nová stáda za Jackknife Cañonem. A právě tam nad oním místem supí krouží."

Vyvedli své koně kolem širokého plochého skaliska, které někdo z tábořících upravil na zcela obstojný stůl, příjemně zastíněný sykamorami a pustili se cestou do protější úžlabiny.

Sotvaže ujeli kus cesty, muž zarazil koně a naslouchal.

"Někdo jede proti nám," řekl. "Počkejme, podíváme se kdo to je. Dnes jsem přece nikoho neposlal do hor."

"Tak se mi zdá," prohodilo děvče, "že se tam nahoře děje leccos, o čem vy nemáte ani zdání."

"Co tím chcete říci?"

"V poslední době jsme často v noci slyšeli, jak kdosi jede koňmo kolem ranche. A nezastavili-li se u vás, pak jistě jeli vzhůru do hor; jsem si však jista, že ti, které jsme slyšeli jak jedou dolů, nepřicházeli z Rancho del Ganado."

"Ne, v noci jistě ne, alespoň ne často."

Dusot blížícího se koně byl stále hlučnější, až posléze za zátočinou cesty se objevil kůň i jezdec.

Přichodí, vida muže a děvče, zarazil se. Byl zřejmě překvapen, ba dívka se zdálo, že mu toto nenadálé setkání nebylo valně po chuti.

"Byl jsem s Baldym trochu venku," vysvětloval. "Byl doma as tři neb čtyři dny - vy sám jste mně přece řekl, abych s ním vyjel, buduli mít chvíli volného času."

Custer Pennington přikývl, že souhlasí.

"Viděl jste snad nahoře nějaký dobytek?"

"Ne. A co je dnes s Apačem - je zase tak bídně okován jako obvykle?"

Pennington zavrtěl záporně hlavou.

"Ne, právě včera ho okovali jak jsem si přál. Jen si dobře prohlédněte, Slicku, jeho kopyta a uvidíte, že to s tím kováním nikdy tak zlé nebylo."

Custerovy oči přelétly Slickova koně, jehož boky byly pokryty kůží. "Baldy je velmi choulostivé zvíře, Slicku; nechci, abyste s ním zacházel příliš tvrdě; musíte ho postupně zaučovat do tuhé práce."

A obrátiv se, jel s děvčetem dále. Slick Allen se za nimi ještě chvíli díval a pak pobídnuv koně, jel s koněm k ranchi. Byl to hubený, statný muž, nevelký ani nemalý. Kdysi jistě sloužil u jízdy. Seděl na koni vždy zpřímá jako někdo, kdo za dnů svého mládí sloužil pod přísným velitelem.

"Jaké máte mínění o Slickovi?" zeptalo se děvče Penningtona.

"Dovede velmi dobře zacházeti s koňmi a takových lidí jest dnes velmi málo," odpověděl Pennington; "valně mně to však netěší, že je u nás. Vy ho nemáte příliš ráda?"

"Zdá se mně, že ne. Jeho oči se mně valně nelíbí - má rybí oči."

"Abych vám řekl pravdu, Grace, mně se také nelíbí," řekl Custer. "Jest to jeden z vzácných ptáků člověk který dovede zacházeti s koňmi a při tom je nemiluje. Myslím, že dlouho na Rancho del Ganado nezůstane - zdrží se u nás sotva několik týdnů."

Jeli právě vzhůru po příkrém srázu. Muž, který jel napřed, hledal opatrně bezpečnou cestu, hanbě se za svoji nedávnou bezohlednost, uvědomiv si, že jeho nepozorností děvče mohlo přijít k vážnému úrazu. Pak sjeli úvozem dolů, až se dostali na malou paseku, kde se páslo malé stádo dobytka. Sjeli s úvozu a pomalu se blížili k stádu.

Na pokraji lučiny narazili na statného býka, který stál ve stínu košatého dubu. Obrátil k nim svoji bachratou hlavu a tupě se na ně zadíval červeně ovroubenýma očima. Pak svěsil hlavu a pásl se klidně dále, nevěnuje jim další pozornost.

"To je král Ganada, že?" zeptalo se děvče.

"Ano, je mi sice velmi podobný, ale není to on. Vypadá jako nejpodarenější králův syn a nemýlím-li se, bude se musit starý král Ganada řádně vytáhnouti, chce-li to na výstavě nad tímto zelenáčem vyhrát. Dosud jsme ho nikde nevystavovali. Jest to otčův nápad. Vždy chce překvapiti celý zdejší svět novým championem. Nařídil, aby ho nikomu neukazovali, jakmile seznal, že z něj bude pěkný býk. Minulého roku nás navštívilo přinejmenším na sto pěstitelů dobytka a ani jeden z nich ho neviděl. On tvrdí, že jest to největší býk, jaký kdy byl vypěstován a že při výstavě jistě dostane Mezinárodní cenu."

"Jsem přesvědčena, že zcela jistě zvítězí," zvolalo děvče. "Podívejte se přece na něj. Je skutečně hezký."

"Má zadek široký jako kulečnickový stůl," prohodil Custer znalecky.

Popojeli níže mezi krávy. Bylo jich asi tucet - všechny tříleté. Custerovy oči objevily za malým keřem malou červenobílou hromádku.

"Pojďte se podívat, Grace," zvolal a oba popojeli ke keři.

Jedna z krav se po nich bojácně ohlížela, pak pohlédla na keř, rozběhla se za nimi a poplašeně zabučela.

"My mu neublízíme, stará, neboj se," konejšil ji Custer.

Když stanuli u keře, vstal se země nohatý tvor s velkýma, černýma, udivenýma očima; hebká rudobílá srst svítila životem a zdravím.

"Jak je to hezké!" zvolala Grace. "Jak ráda bych to pohladila! Mám je tak ráda, Custere!"

A sklouznuvšíc se sedla blížila se k telátku.

"Dejte pozor na krávu!" zvolal Custer, sesedaje taktěž s koně; šel za Grace a vedl Apače sebou. "Dosud není zvyklá na lidi a bude asi divoká."

Telátko chvíli stálo zpřímá, pak vztyčilo hlavu a úprkem klopýtalo ke své matce a skrylo se za ni.

"Mám je tak ráda! Mám je tak ráda!" opakovala vzrušeně Grace.

"Totéž jste tvrdila u hříbat a u mladých prasátek," připamatoval jí Custer.

"Všechny je mám ráda!" zvolala Grace s očima radostí rozzářenými.

"Máte je ráda, poněvadž jsou malá a bezmocná, poněvadž se podobají malým dětem," řekl Custer. "Ach, Grace, jak vy byste dovedla mít ráda malé děčko!"

Děvče se cudně zardělo. Custer ji chvatně objal, strhl k sobě a ústa jí zavřel polibkem. Grace částečně odvrátila hlavu, ale jen tak, že ji posud držel v náručí.

"Proč se tomu bráníte, Grace?" žadonil Custer. "Ani pro mne, ani pro vás není jiného východiska. Otec, matka i Eva vás milují právě tak jako já a i vaši, matka a Guy vždy pokládali za samozřejmé, že se vezmeme. Nechcete snad proto, že piji, řekněte mně pravdu, drahoušku?!"

"Ne, proto ne, Custere. Ano, provdám se za vás - ale později. Nyní ještě ne. Proč bych se již nyní vdávala? Vždyť jsem dosud nepoznala život! Chci prožít zcela něco jiného než to, co jsem prožila dosud a co budu prožívat jako vaše žena. Pochopte to přece, Custere, chci žít, dříve než se navždy usadím. Vy všichni tvrdíte, že jsem hezká a já v hloubi své duše cítím, že mám talent. A mám-li ho skutečně, pak jest mojí povinností, abych využila dary, které mi Bůh propůjčil." Grace hovořila velmi vážně a Custer ji trpělivě a uctivě poslouchal, neboť si uvědomoval, že mu dnes odhalila tajemství rašícího života, které až dosud skrývala v hloubi srdce.

"A co tedy chcete počít?" otázal se Custer mímě.

"Připadá mi to příliš pošetilé, kdykoliv se snažím vyjádřit to slovy, sním-li však o tom, připadá mi to krásné a pravdivé."

"Míníte hrát divadlo?" zeptal se Custer.

"Ano, pochopil jste mne!" odvětila Grace s úsměvem. "Pomůžete mně, vidíte že ano? Víím, že matka bude mít proti tomu tisíce námitek."

"Vy chcete, abych sám sobě pomáhal připravit se o své štěstí?"

"Vždyť by to bylo jen na krátký čas - pouze na několik roků - pak bych se vrátila k vám - a byla bych spokojena."

"Nevrátila byste se nikdy Grace, leč tehdy, kdybyste měla úspěch. Měla-li byste úspěch, nezvykla byste si již na jiný život, na jinou atmosféru. A vrátila-li byste se bez úspěchu, vždy by ve vašem srdci na dně zůstala trpkost. Nikdy již poté byste nenašla svoji veselou náladu. Zde, doma, můžete hrát úlohu ve skutečném dramatu - ne klamnou úlohu na prknech před pomalovanými cary," a rozmáchl ruce do širokého gesta. "Podívejte se jen na jeviště, které pro nás stvořil Všemohoucí a určil nám naše úlohy! Vaše i moje matka hrály na tomto jevišti. A mohla byste o nich říci, že ony neměly úspěch? A obě byly hezké - právě tak hezké jako vy."

"Vidím, že mně přece jen nechápete, Custere!" zvolala Grace. "A domnívala jsem se, že jste mně porozuměl..."

"Chápu vás a uvědomuji si přitom, že se musím ze všech svých sil snažit, abych vás přesvědčil, že zde vás očekává právě tak úrodný život jako na prknech jeviště. Bojuji v první řadě za vaše štěstí, Grace, a pak teprve za svoje."

Ztroskotám-li já, pak učiním vše pro vás, bych vám pomohl uskutečnit váš sen. Nemůžete-li zde zůstat, poněvadž jste přesvědčena, že tam budete šťastnější, nemohu vás k ničemu nutit."

"Polibte mne!" řekla náhle Grace. "Vždyť jsou to prozatím jen sny a netrapme se tím, co dosud není!"

II.

Custer pokrýl její rty žhavými polibky a Grace se lichotivě přimkla k jeho šíji. Telátko, pravděpodobně rozhořčeno podobnými pošetilostmi snažilo se opět se postavit na své vratké nohy, daleko však nedoběhlo a v blízkém křoví po divokém kotrmelci kleslo na svůj hubený zadek. Jeho matka, nedůvěřujíc dosud záměrům nově příchozích, dala se do žalostného bučení, načež se z opačného konce lučiny ozvalo energické zabučení ne nepodobné rachotu hromu.

Custer se ohlédl.

"Učiníme nejlépe, půjdme-li odtud," řekl. "Emperor nám podal ultimatum."

Custer pomohl Grace do sedla a i sám nasedl na svého Apače.

Emperor se k nim majestátně blížil, máje hlavu svěšenu až k zemi. Vždy po několika krocích se zastavil a tepal zadními nohama půdu, až se prach v kotoučích vířil.

"Nezdá se vám, že je nebezpečně podrážděn?" zvolala Grace. "Podívejte se jen na jeho oči!"

"Jest to starý divoch," odvětil Custer. "Proto také bych vás již raději viděl o kus cesty dále - člověk nikdy neví, co může rozdivočené zvíře provést. Ale musím mu dát za vyučenou - jinak by si navykl podivné mravy."

A vyjel útočícímu zvířeti vstříc a hlučně práskal svým bičikem o tvrdou holeň boty.

"Zpátky, uhní, starý divochu, uhní!" vzkřikl Custer.

Býk stál zarytě s hlavou schýlenou k zemi a bručel; teprve když Custerův kůň již již na něj najel, uhnul stranou.

"Tak je to dobře," prohodil Custer, když stanul opět vedle Grace.

"Vy se ho ani trochu nebojíte, Custere? Vy se vlastně vůbec ničeho na světě nebojíte."

"Ne, to nemohu tvrdit," odporoval Custer. "Přišel jsem již dávno na to, že ve všem zdání a drzé čelo hraje hlavní úlohu. A dnes se řídím touto zásadou, kde se to jen dá. Viděla jste právě před chvílí, že jsem drzejší než Emperor. Kdyby to zvíře znalo svoji vlastní sílu, jistě by mne nabralo na rohy jak se patří."

Když tak jeli, Custerovy oči těkaly ustavičně s předmětu na předmět, hned si všiml jakosti pastvy, hned opět se zahleděl ke vzdáleným horám. A tu jeho zrak spočinul na úzké, hnědé, vlnící se čáře, táhnoucí se z křovisek, pokrývajících nevysoký pahorek a přetínající lučinu před nimi.

"Pohleďte, Grace, cesta, která zde dosud nebyla. Pojedeme se tam podívat."

Narazili na novou stezku na místě, kde počínala z údolí vystupovati do výše. Custer se nachýlil s koně a pečlivě prohlížel půdu stezky.

"Koňské stopy," řekl. "Jistě letos v zimě byla stezka hojně používána. Dokonce je dosud znáti, jak koně tudy těžko šli, po období dešťů, kdy půda byla nemožně rozměklá."

"Ale vy přece tudy nevyháníte koně na pastvu?" zeptala se Grace.

"Ne; vůbec jsme tudy od minulého léta nevyháněli žádný dobytek. Poslední, zde znatelné stopy, jsou přibližně as týden staré. Koně, kteří tudy chodili, byli vesměs okováni. Co se zde as dělo?" A Custerovy oči zabloudily ke křovinám na protějším pahorku, kudy stezka vedla na opačnou stranu. "Zítřka musím projeti celou stezku - dnes jest již na to příliš pozdě."

"Můžeme jeti po ní dosavadním směrem, jistě nás dovede k ranchi," navrhl Grace.

Shledali, že stezka se vine úbočím vzhůru - na místě, kde křižovala úvoz, byla zakryta hustým křovím. Křoviska na mnohých místech byla prořezána, aby tudy koně spíše mohli procházeti.

"Vidíte," prohodil Custer, když zastavili na vrcholu pahorku, "že stezka, ačkoliv vede nedaleko ranche, přece křoví kolem ní jest tak vysoké, že z oken domu není viděti ani koně ani jezdce? Myslím, že vede dolů do Jackknife kaňonu. Divím se, že nikdo z nás dosud na tuto stezku nepřišel."

Když sestoupili do kaňonu dolů, pochopili, proč dosud nikdo nepřišel na konec nové stezky. Až do místa, kde křoví počínalo řádnouti, byla stezka dobře znatelná, pak se však roztřepila as na tucet neurčitých stop, které splývaly se starou, široce vychozenou a vyjetou cestou, po které se honil dobytek.

"Kdo tu cestu první projížděl, byl jistě velmi chytrý," prohodil Custer; "nechápu však dosud, proč vlastně cesta tak tajemně končí. Zlaté dny dobytka a banditů již minuly."

"To je skvělé!" zvolala Grace. "Skutečné tajemství v našich starých nudných horách!"

Custer jel v zamyšlení dále. Na pastvinách, které byly roztroušeny v horách, pásala se stáda dobytka, jichž cena reprezentovala jmění všech zbývajících korunovaných hlav v Evropě; a do hor vedla neznámá tajná stezka. Kdo ji asrazil? Jistě jeho záměry byly nekalé, jinak by ji byl tak pečlivě neskrýval.

Když dojeli na cestu, která se nazývala Camino Corto, a která počínala u vrat, vedoucích do staré ohrady pro kozy, Custer ukázal směrem k západu a řekl:

"Tudy musejí odcházeti a přicházeti."

"Snad jsou to titíž, které jsme slyšely s matkou, jak jeli kolem," prohodila Grace. "A jsouli to skutečně oni, pak přejíždějí přes vaše pozemky přímo pod vaším domem a nikoliv tudy."

Custer otevřel vrata ohrady, aniž by seskočil se sedla; projeli ohradou, zastavivše se na chvíli u vepřů a pohovořili s pasákem. Pak jeli dále k obyvací budově, která se nalézala as o půl míle dále v rozkošné, rozvírající se kotlině. Budova stála na vrcholu nízkého pahorku. V záři zapadajícího slunce poskytoval dům svými kopulemi a arkádami obraz maurského zámku.

Na úpatí pahorku seskočili se sedel a přivázavše koně ke kolům, vystoupili po schodech vzhůru. A v tom je již spatřili domáci.

"Vida, již jsou zde!" zvolala paní Penningtonová. "Obávali jsme se, Custeře, že Grace snad pojede přímo domů. A právě jsme přemluvili paní Evansovou, aby u nás zůstala na oběd. Guy také přijde."

"Máti, vy jste zde také?!" zvolala Grace. "Jak je zde příjemně chladno. Zbavili bychom se mnoha trampot, kdybychom sem přesídlili."

"Doufáme, že alespoň jedna z vás se sem co nejdříve přestěhuje," řekl Colonel Pennington, který právě vstal se židle a něžně položil ruku na rámě Grace.

"Ano, také jsem ji o to dnes odpoledne prosil, ona však..." ozval se Custer.

Grace potřásla mrzutě hlavou a výmluvně na Custera pohlédla.

"Učiníte lépe, sejdete-li dolů a řeknete Allenovi, že budeme koně potřebovati až po obědě."

Custer pokrčil odevzdaně rameny a šel.

"Mohu mu říci, aby odvedl Senátora domů. A pak vás s matkou dovezu vozem."

Když sestupoval po schodech dolů, viděl, jak Allen prohlíží Apačovy podkovy. Když se k Allenovi Custer přiblížil, kůň sebou trhl a mimoděk zavadil kopytem o Allenovu holinku. Allen uskočil, pustě zaklel a zlostně kopl koně do břicha. A v témže okamžiku čísi ruka dopadla těžce na jeho rameno, strhla ho zpět a odhodila stranou. Allen zavrával a upadl. Vstává se země, zsinálý zlostí zířel před sebou Penningtona mladšího.

"Jděte do kanceláře, seberte si své papíry a požádejte za propuštěnou," nařizoval mu Pennington.

"Dříve vás ale ještě..."

Tvrdá ruka dopadnuvší na jeho pravou čelist mu nedovolila, aby vyslovil celou větu a zarazila jeho zuřivý útok.

"Kdybych byl na vašem místě, Allene, krotil bych jazyk," řekl Pennington klidně. Že jste snad opilý, to vás neomlouvá. A nyní jděte okamžitě do kanceláře, jak jsem vám nařídil."

Allen páchl odporně po whisce.

"Vy mne chcete plísnit, protože jsem pil - vy?!" otázal se Allen.

"Vy víte sám nejlépe, proč vás plísním. Víte dobře, že podobné věci u nás na Kanadu nestrpím. Ránu, kterou jste ublížil Apačovi, zasloužil byste vy sám!"

Allen se pomalu sbíral. Snad uvažoval, že by se měl znovu vrhnouti na Custera; brzy však rozum zvítězil nad vášní a zlostí. Pomalu kráčel k hlavní budově. Po několika yardech se zastavil.

"To vám ale nezapomenu, vy - vy -"

"Dejte si pozor na jazyk!" napomínal ho Pennington.

"A ani vy na to tak lehce nezapomenete, vy foxtroťový zelenáči!"

Allen kráčet po schodech vzhůru. Pennington hladil Apačovu tlamu.

"Starý chlapče," mazlil se s koněm, "že vám již nikdo jiný zde neublíží, vidíte že ne?"

Allen znovu se na schodech zastavil.

"Vy si myslíte, že zde všechno zmůžete, vy Penningtonové! Ale to jste se přepočítali!" volal rozhořčeně. "Vaše peníze a vaši přátelé nejsou ještě všechno! Pěkní přátelé! Jednoho z nich mohu kdy chci přivést tam, kam patří - to je ale prohnáný pašerák. Ano, pašerák to je. Počkejte jen - uvidíte!"

Custer Pennington si těžce oddychl. Poté vsedl na Apače a vedl Graceina koně podél pahorku dále k sousedovu ranchi, který se nalézal asi o půl míle dále. Tam zavedl Senátora do ohrady, sejmul s něj sedlo, nasypal mu oves do žlabů a dal mu pít. Když se nikdo z domácích od Evansů neukazoval, oťel kusem hadru Senátorovi tlamu, obrátil sedlo, aby vyschlo a pak vyšel z ohrady, chtěje nasednouti na Apače a vrátiti se domů.

V tomže okamžiku objevil se na prahu bungalovu mladý muž v jezdeckém úboru. Zavolał Penningtona.

"Haló, Pen! Co zde děláte?"

"Přivedl jsem vám Senátora domů - Grace jest u nás. A vy také pojd'te k nám, Guy."

"Ano, ale dříve zaskočte vy k nám na okamžik. Musím vám něco ukázat."

Pennington přešel dvůr a vešel dovnitř za Graceiným bratrem, který ho zavedl do své ložnice. Poté Guy otevřel skříň a zpod haldy šatů vytáhl objemnou láhev.

"Výtečná kvalita, Pene!" řekl.

Pennington se usmál.

"Děkuji, milý brachu, ale již jsem toho nechal," odvětil Custer.

"Nechal!" zvolal Evans.

"Ano."

"Ale považte, je to zboží, které leželo osm let v sudě a teprve v červenci 1919 bylo stočeno do lahví. A náhodou velmi levné. Šest dolarů. Věříte?"

"Stěží tomu mohu uvěřiti," přiznával se Custer. "Za dnešních časů zní vaše řeč jako pohádka."

"A přece je to pravda. Ale malý doušek vám nemůže uškoditi. Láhev jest již otevřena, ochutnejte," a podával Custerovi láhev i sklenku.

"Skutečně lze tak lákavé nabídky těžko odolati," prohodil Custer. "Ale jedna sklenka mně přece neublíží!" A nalil si číšku a rázem ji vypil. "Skutečně, ohromná!" zvolal.

Evans vytáhl ze skříně druhou láhev a podal ji Custerovi. "Zaopatřil jsem také jednu láhev pro vás - a můžeme jich mít více..."

Pennington vzal nabízenou mu láhev a pozorně ji prohlížel.

"Osm roků v sudě!" mumlal. "Ano, Guy, vezmu si ji." A vytáhl peněženku a odpočítal z ní šest dolarů. "Děkuji," řekl Guy. "Nebudete toho litovati."

III.

Když několik minut poté oba mladí muži stoupali po pahorku vzhůru, setkali se téměř již na vrchu se starším Penningtonem, který zamyšleně zíral na rozlehlý kaňon a na rozlehlé hory. V popředí bylo viděti stáje a ohrady pro koně, dvě drůbežárny, výjezd pro hřebata, malá ohrada pro stádo vybraných krav, které zásobovaly ranch mlékem, smetanou a máslem. Ve vzdálenosti necelé čtvrt míle vyhlédala mezi stromy rudá střecha budovy, kdež svobodní cowboyové jedli a spali.

Stáda strakatého dobytka ostře kontrastovala se svěží zelení lučin a stromů. A ještě dále, tam kde se cesta zahýbala do Jackknífe kaňonu, bylo viděti rudobílou majestátní postavu Emperora.

Oba mladí lidé došli k starému Penningtonovi a Custer něžně položil ruku na otcovo ramě.

"Pohled na náš kraj snad vás, otče, nikdy neunaví," řekl Custer.

"Dívám se již na tatáž místa dvaadvacet roků, milý synu," odvětil starší Pennington, "a rok od roku mně připadají krásnějšími. Nikdy se nemění a přece nikdy není obraz ten úplně totožný. Podívejte se na ty hřící barvy, purpur, tyrkysová zeleň - stromy jsou jako jiskřící diamanty v diademě hor. A podívejte se, jak modravé páry tvoří skvostné pozadí horám, které Stvořitel-Umělec ze své palety sem přenesl. A za hodinu zde opět vykouzlí jiný obraz a v noci opět jiný a tak znovu a znovu - žádnému smrtelníku se nikdy nepodaří je napodobiti; a každý z nás kdo má srdce a duši na pravém místě, může se jimi kochati!"

"Jak máte rád tento kraj!" vzděchl Custer.

"Ano a i vaše matka jej miluje; a jsem šťasten, že Eva i vy stejně s námi smýšlíte."

Custer neodpovídal. Ano, miloval tento kraj; ale měl mladé srdce, které dychtilo po změně a po dobrodružství a po všem, co leželo daleko za těmito horami, obkličujícími toto rozlehlé údolí i s dominujícím "hradem na pahorku".

"Děvčata se právě převlékají ke koupání," řekl po chvíli starší Pennington. "Což vy, chlapci, si nepůjdete zaplavat?"

Do "děvčat" byla započítána paní Penningtonová a paní Evansová - starší Pennington totiž tvrdil, že mládí nezávisí na létech. Kdokoliv se cítí mladým, nemůže také ve skutečnosti býti stár.

"Vy také se budete koupati?" ptal se otce Custer.

"Ano, čekal jsem jen na vás dva."

"Doufám, že mne omluvíte," řekl Guy. "Voda jest dosud příliš studená. Včera jsem se koupal a zmrzl jsem téměř na kost. Budu se na vás pouze dívat."

Oba Penningtonové vešli do domu, aby se převlékli, mladý Evans pak sešel dolů do zahrady. A v tom právě

sestupoval Allen po schodech se šekem v ruce. Vida Evanse, zastavil se a tvář jeho se zlobně nakrabila.

Evans se ohlédl a spatřil Allena.

"Haló! Allene," zvolal.

"Mladý Pennington právě mně vynadal a propustil," odvětil Allen na místo odpovědi na pozdrav.

"Lituji," řekl soucitně Evans.

"A brzy toho budete více litovati než dnes!" zamručel výhružně Allen, ubíraje se do noclehárny pro své svršky.

Guy chvíli zíral za odcházejícím Allenem - na jeho tváři bylo lze zřítí jisté rozpaky. Bezděky se zastavil a rozhlédl kolem sebe, zda snad někdo neslyšel jeho rozmluvu se Slick Allenem.

Několik minut poté vstoupil do západního koutu zahrady, kde byl basin. Paní Penningtonová a její hosté horlivě plovali křížem krážem přes basen, aby se zahřáli; za okamžik poté vyběhli z domu oba Penningtonové a oba rázem se vrhli do vody. Ačkoliv mezi nimi byl rozdíl šestadvaceti let, byli oba stejně svěží a pružní.

Plukovník Custer Pennington se narodil před padesáti lety ve Virginii. Vykonav příslušné zkoušky na Vojenském Ústavě ve Virginii nastoupil svoji službu u jízdy. V ležení na Kubě byl střelen do plic a brzy po ukončení války odešel z aktivní služby s hodností plukovníka. Roku 1909 se měl na radu lékaře odebrat do Kalifornie, aby tam léčil své pochroumané zdraví ovšem lékař podotkl, že ani Kalifornie nemůže činit zázraky.

Již po dvě stě let vychovávali Penningtonové dokonalé muže, ženy a koně na téže půdě - existence této půdy byla nerozlučně spjata s jejich vlastní existencí. A Pennington že by měl opustit Virginii? Jaká hrůza. Ale plukovník Custer Pennington měl na vybranou buď zemřít neb opustit rodnou zemi - pro smrt se nemohl rozhodnouti, poněvadž měl mladou ženu a dvouletého chlapce. Umínil si však, že jakmile se ve vzdálené Kalifornii zotaví, vrátí se do své zamilované země; lékař však řekl svému příteli, který byl u Penningtona účetním, že "ubohý starý Cus" jistě do roka bude na věčnosti.

A tak se tedy stalo, že Pennington přišel na západ s paní Penningtonovou a malým Custerem. Rancho del Ganado právě v oné době chátalo a bylo na prodej. V prvním měsíci pobytu na západě se mu rancho valně nezamlouvalo, když však je spatřil osobně, byl jím zaujat.

Podle povahy půdy a rozložení vody poznal, že by v Ganadu nebylo lze pěstovati tutéž rasu koní, kterou pokládal za nejlepší a kterou jeho otec i děd chovali ve Virginii; ale viděl, že Ganado skýtá jiné možnosti. A pak zamiloval se do ganadských pahorků a kaňonů; a tak se stalo, že koupil rancho, aby se měl během svého nuceného vyhnanství čím zabývat.

Starý dům španělskoamerického stylu byl od základů přestavěn. A brzy se přesvědčil, že herefordské a berkhireské krávy mohou si právě tak získati srdce pečlivého pěstitele jako vybraná rasa koní. A pak přišla malá dcera a nastaly časy, kdy Penningtonův dům byl nazýván "hradem na pahorku".

Plukovníkovy plíce se uzdravily - cítil se zcela zdravým - a přesto zůstával i nadále v zemi slunce, která mu přirostla k srdci. Již neříkal "až se vrátíme domů"; když jednoho dne došel dopis od mladšího bratra, který sděloval, že miní zakoupiti staré sídlo ve Virginii v případě, že Custer Pennington se nevrátí zpět, byl plukovník donucen rázem se rozhodnouti.

Došlo k rodinné poradě, již se účastnil plukovník, jeho žena, sedmiletý Custer a malá, teprve rok stará Eva. Eva, sedící v matčině klíně, souhlasila s jakýmkoliv míněním. Když se nadhodila možnost, že by se měli stěhovati z Canada, dala se do pláče.

"A co vy o tom myslíte, Julie?" ptal se plukovník své choti.

"Mám sice Virginii ráda, můj drahý," odvětila Julie; "zdá se mi však, že miluji Kalifornii ještě více a nikterak se tím nezpronevřím své rodné zemi. Jest to zcela jiná láska."

"Ano, rozumím vám," řekl plukovník. "Virginia jest naší matkou, Kalifornie naší milenkou."

A zůstali na Rancho del Ganado.

IV.

Práce a hra byly na Ganadu nerozlučně spojeny; ba bylo možno, že hra se příliš nelišila od práce, poněvadž tato byla povětšinou vykonávána venku, na zdravém vzduchu a v sedle. Kdežto unavený měšťák se vleče za oddychem a rozptýlením mnohdy několik mil, aby unikl enervujícímu babelu velkoměsta, plukovník Pennington vždy po práci se osvěžoval v chladné vodě svého zahradního basinu.

"A ještě jednou si skočíme!" zvolal plukovník, stojí na konci skákacího prkna. "A pak půjdeme z vody. Zatím než se oblékneme, Eva bude zde, že ano?"

"Neslyšela jsem dosud pískat vlak, ačkoliv by zde již měl být," odvětila paní Penningtonová. "Vy a Custer děláte při koupání takový hluk, že není slyšet vlastního slova."

Plukovník, Custer a Grace Evansová skočili najednou do vody a plovli o závod k protějšímu konci basinu, kde se již paní Evans i domácí paní chystaly vyjít z vody. Grace, dostihnuvši první okraje, vyhoupla se se smíchem nahoru, vítězně se tváříc.

"Když jsem skákal, smekla se mi noha," zvolal mladý Pennington, stíraje si vodu s očí, "jinak bych vás byl chytil!"

"Žádné výmluvy, chlapče!" zasmál se plukovník. "Grace vás zcela právoplatně porazila."

"Půjdeme tedy do vody ještě jednou, ano, Grace! A poplaveme o dolar!" navrhl Custer.

"Ano!" souhlasila Grace. "Jeden, dva, tři!"

A již byli ve vodě. Plukovník, který vstoupil do vody již dříve, připlul k svému synu, který právě vedl as o yard a chytil jej za nohu. Custer zařval jako Komanč na válečné stezce. Oba muži chvíli ve vodě zápolili. Když se Custer vyprostil,

Grace již dostihla druhý konec basinu a lezla z vody.

"Vy jste vyhrála, Grace!" zvolal plukovník.

"To je podvod!" hájil se Custer. "Otec mne chytil za kotník!"

"Vždyť je rozhodím, má k tomu tedy právo!" hájila sebe s úsměvem Grace.

"Pěkný soudce!" mružel dobrácky Custer.

"Běžte si pro dolar a zaplaťte, jak se na gentlemana sluší a patří," napomínal jej otec.

A hašteřili se ještě, když vstupovali do domu, aby se oblékli.

Guy Evans vyšel z ohrazené zahrady do otevřeného loubí, které vroubilo severní stranu domu. Odtamtud měl volný rozhled na celé údolí, táhnoucí se až ke vzdáleným horám.

Dole, uprostřed údolí zřel, jak se téměř neslyšně pohybuje vlak. A viděl, jak z lakomotivy vystupuje obláček bílé páry, vystupuje vzhůru a rozpívá se ve večerním vzduchu. Teprve, když se obláček rozplynul, dolehl k Evansovu sluchu ostrý hvizd. Vlak mezitím zmizel mezi stromy.

Guy věděl, že vlak zastavil ve stanici, že z něj vystoupila hezká, štíhlá, usměvavá dívka, která nikdy neskrblila veselým slovem pro konduktéra, který ji již drahá léta doprovázel při jejích příležitostných návštěvách ve vzdáleném městě. A nyní šofér se chopil jejích zavazadel a odnesl je do auta, které ona sama bude řídit po širokých cestách v údolí vzhůru k svému domovu - a jistě se při tom prohřeší proti rychlostním automobilovým zákonům.

Dvě minuty uplynuly a vlak se opět objevil mezi stromy a pokračoval v cestě údolím - malá černá housenka na bocích žlutě žíhaná. Když nastal soumrak okna v ranchos a v domcích v osadách roztroušených po údolí se počala rozžíhat; a nad tím vším se klenula skvělá, nádherná kalifornská noční obloha, hlásající jiskřícími hvězdami slávu Stvořitele.

Na hlavní cestě se objevila ostrá světla automobilu. Guy přešel k východní bráně a pohlédnuv ke dveřím obývacího domu, kde již někteří členové rodiny se shromáždili, a oznamoval:

"Eva již přijíždí!"

Ozval se rachot motoru a v tom již vůz u rohu zastavil. Dvířka auta se otevřela a v tom již od volantu vyskočilo štíhlé děvče.

"Haló, všem!" zvolala.

Políbila chvatně bratra, zavěsila se matce na šíji, tančíc, smějíc se, líbajíc a hovoříc - vše najednou. A spatřivši otce pustila matku a vrhla se na otce.

"Milý tati!" zvolala, věsíc se mu na krk. "Jste rád, že již opět máte svého pokusitele doma? Jistě že ne! A máte mne ještě rád? Jistě mně přestanete mít rád, až se dozvíte, kolik jsem vydala - víte, tati, bylo to skvělé! Ach, mami, že neuhodnete, s kým jsem se setkala! Ne, to byste ani za celý svět neuhodli!"

"S kým jste se setkala?" ptala se jí matka.

"Ano, maličká, řekněte nám, s kým jste se tedy setkala?" ptal se Custer.

"Víte, on je skvělý," pokračovala Eva, nedbajíc otázek; "tančila jsem s ním - to byl božský tanec! Ach! Guy Evans je zde také! Jak se máte! Ani jsem vás v prvním okamžiku nezahledla."

Guy melancholicky přikývl.

"A jak vy se máte, Evo?" řekl.

"Paní Evansová je také zde, drahoušku," připomněla jí matka.

"Ach, tetičko Mae!" zvolala Eva. "Jsem tak vzrušena! Ale kdybyste ho byla viděla - mami, koupila jsem si ohromný jezdecký klobouk!"

A všichni šli do obývacího pokoje. Guy držel obě křídla dveří otevřena. "Guy, přinesla jsem vám k Ježíšku báječný dárek!"

"Proboha!" zvolal Custer a klesl do proutěné lenošky u vchodu. "Pamatujte přece na mé slabé srdce. Nakupujete vánoční dárky - a máme teprve duben! Bože, kdo tohle dovede? Dovede to snad někdo z vás?"

"Myslím, že to od Evy bylo velmi hezké, že si na mne vzpomněla," řekl Guy.

"A co jste mu přinesla?" ptal se Custer. "Vsadil bych se, že jste mu koupila lulku."

"Jak jste se to jen mohl dozvědět?" ptala se Eva.

Custer se smál, div nespádl s lenošky.

"Čemu se smějete? Idiote!" zvolala Eva. "Ale jak jste se dozvěděl, že jsem pro něj koupila lulku?"

"Poněvadž jakživ nic jiného nekouří než cigarety."

"Jste hrozný."

A strhl ji na klín a políbil ji.

"Drahoušku!" zvolal a žertovně jí potřásl hlavou. "Slyšíš, jak to tam rachotí?"

"Ano vždyť já mám rád lulku," řekl Guy nadšeně. "Nekouřil jsem dříve z lulky, poněvadž jsem před tím pořádnou neměl?"

"A přece víte, že Sherlock Holmes vždy kouřil z lulky," prohlásila Eva vítězně.

Custer pokrčil obočí.

"Nechápu souvislost, kterou těmito slovy míníte."

"Cožpak Guy není spisovatelem?" ptala se Eva.

"Dosud o tom bohužel nikdo neví," bránil se Evans.

"Ale stanete se jím aspoň!" hájila se Eva pyšně.

"Již mně svítá!" zvolal Custer. "Sherlock Holmes jest tedy ten slavný autor, který napsal Conana Doyle!"

Eva se na chvíli zarazila, poté se však dala do smíchu.

"Jste skutečně hrozný!" zvolala. "Půjdu se převléci k jídlu - nečekejte na mne."

A tanečním krokem se hnala do svého pokoje.

"Dokáže někdo to, co ona?" zeptal se Custer ostatních.

"S ní se nemůže nikdo rovnat," pravil plukovník, upřímně se směje. "Na celém světě jest jen jedna Eva."

"A naneštěstí v naší rodině!" vzdychl si Custer.

Plukovník zběžně četl odpolední vydání novin, které Eva právě přinesla z města.

"Co je nového?" zeptal se Custer otce.

"Vše při starém," odvětil plukovník. "Vraždy, rozvody, ztroskotání lodi, podloudnictví s lihovinami, a všechno tak všední, ani se nenamáhají, aby to zajímavěji popsali. Ale počkej - to zde není tak zlé! Whisky v ceně dvou set tisíc dolarů ukradena a vyložena na pobřeží," četl. "Prohibiční agenti s detektivy státního pokladu pátrají po bližších okolnostech krádeže velkého množství whisky ze státního skladiště v Novém Yorku. Jest to nejdrzejší krádež, jaké není pamětníka. Jest známo, že bedny s lihovinami byly odcizeny za bílého dne. Nyní policie obdržela z tajného pramene zprávu, že bedny s whisky byly naloženy na plachetnici, která objela celou jižní Ameriku a kotví kdesi u pobřeží Kalifornie. Vláda se domnívá, že whisky byla složena na pobřeží a transportována do neznámé skrýše v horách. Whisky jest vyleželá, jedenáctiletá, teprve před třemi lety stočená do lahví. Budouli pachatelé dopadeni, budou exemplárně potrestáni, poněvadž ukradený kontraband pochází ze státního skladiště."

"Jedenáctiletá whisky!" vzdychl plukovník. "Zrovna se mně sliny sbíhají v ústech! Již celý rok jsem se musil spokojit s domácím vyrobeným moštem. Považte! Já, Pennington. Moji předkové se musí obracet v hrobě!"

"Anebo se tomu nehorázně smějí. Přece zemřeli před 1. červencem 1919," prohodil Custer. "Jedenáctiletá whisky - po osm let uleželá v sudě," mumlal polohlasně, ohlédnuv se chvatně po Guy Evansovi, který náhle jevil nevšední zájem o román, který ležel na stole vedle jeho židle a který již před půl rokem četl a prohlašoval o něm, že za nic nestojí.

"Myslím, že s těmi pašery a přechovávající to dopadne zle," pokračoval mladý Pennington. "Jistě je přinejmenším pověsí."

Guy mezitím vstal a kráčel ke dveřím, které ústily na dvůr.

"Divím se, že Eva tak dlouho nejde," prohodil.

"Máte snad již hlad?" otázala se paní Penningtonová. "Myslím, že vlastně máme již všichni hlad. Nebudeme snad již déle čekat."

"Budu-li nucen čekat ještě déle," prohlásil patheticky plukovník, "bude mně museti někdo odnésti do jídelny."

Když procházeli knihovnou do jídelny, oba mladí muži kráčeli za starými.

"Máte dosud dobrou chuť?" zeptal se Custer Evanse.

"Mlče!" odsekl Guy. "Polekal jste mne."

Eva přišla teprve když dojídali polévku. Muži pokračovali v přerušené rozmluvě. Hovořilo se o všem možném, o básních, hrách, obrazech, lidech, koních - možné i nemožné přišlo na přetřes.

V okamžiku, kdy Eva právě se nesúčastnila rozhovoru, Guy použil příležitosti a zašeptal jí:

"Koho jste to potkala v Los Angeles?"

"Proč se ptáte? Setkala jsem se s mnoha lidmi."

"Míním onoho, o němž jste nesouvisle hovořila, když jste přijela."

"O němž jsem mluvila? Nepamatuji se již."

"Dovedete člověka přivést k šilenství, Evo!" zvolal Guy podrážděně.

"Jen ne tak zprudka!" odsekla koketně Eva. "Snad nežárlíte?"

"Chci vědět kdo to je."

"Kdo, kdo je?"

"Vy víte zcela dobře, koho vmíním - mluvila jste o něm hned, když jste přijela. Říkala jste, že jste s ním tančila. Kdo je to tedy? Chci to vědět!"

"Nemám ráda podobný způsob dohovořování se; chcete-li to však mermomocí vědět, musím vám říci, že to jest nejskvělejší muž, s jakým jsem se kdy setkala. Ani vy jste jistě neviděl skvělejšího muže. On..."

"Ne, neviděl jsem, a také nechci a nestarám se o to, je-li skvělý nebo ne. Chci znáti pouze jeho jméno."

"A proč jste to neřekl hned? Jmenuje se Wilson Crumb." Řekla to tímže tónem, jakoby vyslovila jméno Alexandra Velikého!

"Wilson Crumb! Kdo je to?"

"Snad mně nechcete tvrdit, že nevíte, kdo je to Wilson Crumb?" ptala se udiveně Eva.

"V životě jsem o něm neslyšel," tvrdil Guy.

"Vy, že jste nikdy neslyšel o Wilsonu Crumbovi, slavném herci a řediteli? To je ale příšerná nevědomost."

"A slyšela jste vy snad něco o něm dříve než jste jela do Los Angeles?" vmísil se do řeči Custer. "Nepamatuji se, že byste snad někdy dříve o něm byla mluvila."

"Snad - možná že ne," připouštěla Eva; "ale jest to nejskvělejší tanečník, s kterým jsem se kdy setkala - má nádherné oči! Snad přijde sem na rancho se svojí společností. Říkal, že hledají právě nějaké takové místo."

"Snad jste jej dokonce nepozvala?" zeptal se Custer nakvašeně.

"A pročpak by ne. Vždyť přece musím být společenskou, ne?"

"Víte přece zcela dobře, že by otec nikdy nedovolil podobnou věc," odporoval její bratr, ohlížeje se po plukovníku.

"On přece nežádal otce o pozvání - žádal mne," odvětila Eva.

"Vidíte," prohodil plukovník, "jak Eva prostě dovede vyřešit každý problém."

"Přece uznáte otce, že by to bylo ohromné, kdyby také zde u nás natáčeli některé scény - mohli bychom se dívat po celé dny."

"Ano", vrčel Custer, "mohli bychom se dívat jak ničí naše zařízení a dupají po našem trávníku. Slyšel jsem, že nějaký bláznivý filmový ředitel v Hollywoodu honil po nejkrásnějším trávníku celý pluk jízdy. Jakživ nedopustím, aby se zde

roztahovali."

"Možná, že všichni nejsou stejně bezohlední," prohodila paní Penningtonová.

"Pamatujete, jak jakási společnost u nás natáčela as před rokem," řekla paní Evansová. "Byli velmi ohleduplní."

"Ano, byli skvělí tehdy," vmísila se do řeči Grace Evans. "Doufám, že plukovník je jistě přijme. Pěkně by nás pobavili!"

"Vy o nich tak můžete hovořit!" odsekl Guy. "Vím, že jsou mezi nimi často podivní lidé, před kterými jest nutno se míti na pozoru."

A pochybovačně potřásl hlavou.

"Já vám řeknu něco upřímného," řekla Eva, "vy dva nechcete, abychom my děvčata viděly hezké a elegantní herce z města! To je vše!"

"Ano, žárli," souhlasila se smíchem paní Penningtonová.

"Dobrá tedy," řekl Custer; "pokud vím, jsou v každé filmové společnosti i hezké ženy a ženy bývají ve filmu hezčí než muži. A proto souhlasím s tím, abyste je pozvali. Pozvete je k nám alespoň na měsíc - telegrafujte jim!"

"Máte hloupé nápady!" zvolala Eva. "Třebas k nám vůbec neprijdou. Zmínil se o tom pouze jen zběžně."

"Hádáme se tedy vlastně pro nic a za nic," podotkl plukovník.

Wilson Crumb zmizel z osnovy rozhovoru - všichni na něj zapomněli i malá Eva.

Zatím co mladí lidé dleli kolem paní Penningtonové u piana v obývacím pokoji, paní Evansová a plukovník Pennington usedli stranou a hovořili.

"Máme nového souseda," prohodila paní Evansová, "na pozemcích sousedících s našimi na západě."

"Ano - paní Burkeovou. Právě se přistěhovala?" ptal se plukovník.

"Včera. Jest vdova, pochází odkudsi z východu a jak se mi zdá, má dceru v Los Angeles."

"Přišla ke mně as před měsícem," řekl plukovník, "a žádala mne o radu při koupi oněch pozemků. Zdá se mi býti velmi příjemnou dámou. Musím to říci Julii - jistě ji navštíví."

Rozhovor se opět obrátil jinak; u piana přestali zpívat a Eva tanečním krokem se přiblížila k otci.

"Drahý tati!" zvolala a zároveň jej uchopila za ruku. "Jednou, jenom jednou si se mnou zatančíte než půjdeme spát - máte-li mne rád, neodepřete mně to."

Plukovník vstal s úsměvem se židle.

"Já znám vaše 'jenom jednou' a na konec z toho budou tři foxtroty, pět one-stepů a jeden waltz."

A dali se do tance.

V.

Bungalow na kótě 1421 Vista del Paso byl vystavěn ve slohu Hollywoodské architekturní školy, která se vyznačuje hysterickým úsilím kombinovati sloh z doby královny Anny, italský, švýcarský, maurský a missionářský. Zdi byly žltorůžové, vnější dřevěné části bleďmodré, okenice byly rudé a olivově pruhované. Po jedné straně vchodu nalézalo se zelené loubí.

Od průčelí obytné budovy táhla se zděná zeď až k vlastnické čáře a odtamtud zpět k zahradní aleji - tvořila tak ohrazenou prostor, jakýsi dvůr. Z průčelí se vcházelo do dvora ozdobnou branou. Brána byla umělecky do trojhranu sroubena ze surového rudého dřeva. Na žltorůžové průčelní zdi byly namalovány tři purpurové opice - působilo to velmi umělecky.

Ocitnete-li se v uzoučké předsíni, všimnete si zajisté, že podlaha jest vydlážděna rudými dlaždicemi, zasazenými do černého orámování. Těžké dveře z oregonského modřínu, natřené do mahagonova by byly zcela hezké, kdyby ješitný architekt nebyl mermomocí uplatnil svoji originalitu umístěním čtvercovitých skleněných výplní v horním rohu.

Na vaše zazvonění dveře se otevrou a Japončík v bílém úboru vás vyzve dále do obývacího pokoje, kde zapomenete na různé slohy architektur, poněvadž pokoj se vám bude líbiti přesto, že jest poněkud orientálsky sentimentální to způsobují těžké, temné závěsy. Japončík, který vás zná, zavře za vámi dveře a pak se po špičkách odplíží z pokoje. Právě proti vám na pohovce leží žena, jejíž obličej jest zabořen do polštářů. Zakašlete-li, zvedne hlavu a vy vidíte, že jest velmi krásná přesto, že má poněkud příliš horečně rozšířené a těkavé oči. Vidíte, jak hezký ovál její tváře jest ovrouben černými vrkoči. I klenuté, zřejmě namalované obočí, narůžovělé tváře a karmínem natřené rty nejsou sto zakrýti důstojnost a něhu oné ženy.

Uvidí-li vás, povstane a usmívajíc se, podá vám útlou ručku na přivítanou. Ale její oči se nikdy neusmívají. Prsty jejich rukou se chvějí a nesou na sobě zažloutlé stopy nikotinu.

"Totéž jako jindy?" zeptá se vás mdlým hlasem.

Vaše hrdlo jest náhle suché. Polykáte sliny dříve než jí horečně odpovíte, že ano. Ona pak odejde z pokoje. Snad jste si ani nevšimli, že má horečně rozšířené a těkavé oči, či že se její prsty chvějí, neboť spíše vy nyní máte těkavé oči a vaše prsty se chvějí více než její.

A v tom již se ona vrací. V levé ruce nese malou skleněnou zkušavku, obsahující mnoho malých tablet. Když se k vám blíží, vztáhne k vám pravou ruku dlaní vzhůru. Vložíte do nastavené dlaně bankovku a ona vám podá zkušavku. To je vše. Vy odejdete a modřínové dveře se za vámi zavrou.

A když se ona vrací k své pohovce, zaváhá na okamžik. Její oči zabloudí k zavřeným dveřím po jedné straně místnosti. Vykročí směrem k nim, zarazí se a obrátí se k nim zády. Její prsty jsou pevně sevřeny, ba nehty se dokonce zarývají do jemné její dlaně; ale její oči stále bloudí k zavřeným dveřím a výraz jejich jest divoký. Chvěje se od paty až k hlavě.

A chvíli tak stojí na místě jako přimrazena, bojujíc zoufalý boj se svým vlastním nitrem. Pak vyvinuvši svrchované úsilí odvrátí oči od zavřených dveří a obrátí se k pohovce. A nejistým krokem jde k ní a vrhne se do polštářů.

Plumeně vzlyká, ramena se jí chvějí, nervosně škube polštáře, převrací se se strany na stranu, jako někdo, kdo příšerně fyzicky trpí; posléze se utíší a leží klidně.

Na krbu tikají monotónně hodiny. Jejich zvuk zaplňuje celý dům a hromovými údery dopadá na zmučené, zbičované nervy. Ona si přikryje uši dlaněmi, aby neslyšela, leč zvuk se přesto dere do jejího mozku. Rve si husté kadeře svých vlasů. Chvilí tak leží nehybně a pak zuřivě kope špičkami domácích střevíčků do pohovky.

A náhle vstane a řítí se ke krbu.

"Proklaté tikadlo!" vzkřikne a uchopivši hodiny mrští jimi o zem.

A její oči opět zabloudí k zavřeným dveřím; a nyní rozhodně, bez váhání přejde pokojem, otevře dveře a zmizí v koupelně za nimi.

Za pět minut poté otevrou se dveře a žena se objeví na prahu s veselou melodií na rtech. Zastaví se u stolu, vyjme z vyřezávané skřínky cigaretu a zapálí si. Pak usedne k pianu a hraje. Její melodický hlas zněl sladkou melodií staré milostné písně.

Cosí uzdravilo její otřesené nervy. Na zemi ležel roztrfštěný budík - ten nemohlo nic napravit.

A vrátil-li byste se nyní k ní, zřel byste, že jest krásnější než jste se zprvu domníval. Upravila si vlasy a šat. Všiml byste si zajisté, že linie jejího těla jsou skvělé.

Jmenuje se - svým profesionálním jménem Gaza de Lure. Snad jste ji viděl v malých filmových rolích a divil jste se, že se nestala hvězdou. V poslední době jste ji vídal řidčeji a řidčeji, a snad vám to bylo líto, poněvadž jste si zvykl na její luzný, sladký zjev. Měl jste ji rád, poněvadž byla právě tak krásná jako dobrá - její dobrota se zračila v její hře; líbila se vám její hra, poněvadž byla dokonale přirozená a neafektovaná; vše tomu nasvědčovalo, že se jednou stane slavnou hvězdou.

Před dvěma léty přišla do Hollywoodu z malého městečka ze Středního Západu - totiž před dvěma léty od onoho dne, kdy jste ji navštívil v jejím bungalovu na Vista del Paso. Měla vznešený cíl - vlastně tento vysoký a těžce dosažitelný cíl si vytklo ctižádostivé srdce jejího dítěte. Cesta k tomuto cíli byla dlážděna tisíci zlamaných srdcí - leč tuto zkušenost neviděla nebo ji nedbala.

Snad měla vliv i ta okolnost, že úspěch dcery znamenal pro matku větší blahobyt a štěstí - štěstěna byla vůči ní věru skoupá od oné doby, kdy po narození děcka ji bezcharakterný manžel opustil - a děčko dnes, kdy dospělo, neslo jméno Gaza de Lure.

Po obvyklém projití několika atelierů, po obvyklých sklamáních vyvinulo se z ní velmi hezké a zajímavé děvče. Během této doby naučila se mnohem věcem - věcem, o nichž se nikdy před tím nedomnívala, že by ji mohla vésti k úspěchu. Ku příkladu jeden ředitel studia ji vyzval, aby s ním šla do Vernonu na večeři a zatančiti si; odmítla - měla k tomu mnohé důvody - vždyť ředitel byl ženat. Příštího dne, děvče, které minulé noci ředitele doprovázelo, dostalo roli, která původně byla určena pro Gazu. Když Gaza roztrpčena odcházela, ředitelův tajemník ji zastavil.

"Je to s vámi zlé, milé dítě," řekl. "Je mně vás líto. Když jste včera byla velmi sympatickou. Budu-li vám moci nějak prospěti, neopomenu to."

Laskavá slova Gazu rozplakala. To byl jistě dokonalý muž - bohužel však asi nemohl jí ani při nejlepší dobré vůli pomoci.

"Jste velmi laskav," řekla, "obávám se však, že vám nebude možno mně přispěti."

"Mýlíte se," odvětil tajemník. "Rozhoduji zde právě tolik, jako on. Ovšem s vámi je to těžké, poněvadž nedovedete býti rozumnou. Kdybyste byla rozumnou, vyjela byste si někdy se mnou v noci ven a hned bych pro vás měl nějakou úlohu."

Gaziny údivem rozšířené, dosud dětsky čiré oči neměly vůbec ušlechťující vliv na bezcharakterního t'ulpasa, jehož mozek by byl jistě praskl pod tíží jediné ušlechtilé myšlenky. Když Gaza se od něj odvrátila, dal se do spustého smíchu. A do onoho atelieru se již nevrátila.

V příštích měsících zažila ještě několik podobných zkušeností, takže poněmhu její vnímavost pro stud a urážky otupěla. Naučila se odsekávat ředitelům a říci jim do očí, co si o nich myslí; shledávala však, že se jí dostává stále méně a méně engagementů. Sice měla dostatečné příjmy, aby se uživila a slušně oblékla a zaplatila činž z malého pokojíku, který obývala a o to se jí právě hlavně jednalo.

Nebála se tuhé práce - naopak toužila po ní. Nebála se zklamání a zadního, pomalého, trnitého postupu; byla mladá, měla charakter a dobrou hlavu. Nebyla přemoudřelá, byla však též zrale vyspělá na svůj věk; vždy se s matkou poctivě snažila, by zachovali neztenčený pramen svých skromných důchodů.

Častokrát již se chtěla vrátiti k matce, leč vždy opět doufala, že to nějak přece jen půjde a nechtěla doznati vlastní porážku. Jak často ze sna v noci křičela po dnech plných zklamání! Velký cíl, který si vytkla a který zprvu byl její radostí, stal se nyní trýzní.

Nikdy se nesvěřila matce, že hraje pod pseudonymem Gaza de Lure, neboť snila, že jednoho dne se jí podaří získati hlavní roli v některém význačném filmu, její matka pak ji teprve pozná na plátně bia. Často snila o tomto okamžiku, kdy matka ji na plátně pozná, jak její obličej se rozzáří radostí a pýchou! A ostatní lidé doma! Jak si budou nedůvěřivě šeptati její jméno! A jak se pak všichni shrnou kolem její matky a jeden bude hovořiti přes druhého.

A pak se setkala s Wilsonem Crumbem. Měla přidělenou malou episodní úložku ve filmu, v němž on hrál hlavní roli a zároveň režíroval. Byl vůči ní velmi laskav a dvorný. I jí se líbil a pak se jí zamlouvalo hlavně to, že se zachovával stejně dvorně vůči všem ženám, které byly ve studiu zaměstnány. Domnívala se, že se setkala se skutečným gentlemanem, kterému mohla plně důvěřovati; a její ctižádost znovu zvedla neúspěchy kleslou hlavu.

Myslíla na slova, která slyšela od kteréśi starší herečky, která hrála již několik let pro film.

"Ne, všichni nejsou zlí," řekla jí tehdy přítelkyně. "Jsou zlí nebo dobří podle toho, co právě vyžaduje jejich role - jako všichni jiní v životě. Měla jste smůlu, že jste vždy padla na ty zlé."

Když se jeden film dotočil, přidělil jí Crumb roli v jiném - v obou měla Gaza úspěch. Než byl film dotočen, společnost, v níž byl Crumb zaměstnán, nabídla jí pětiletou smlouvu. Vypláceli jí padesát dolarů týdně. Ve smlouvě byla doložka, že její plat se automaticky zvýší na sto dolarů, později na stopadesát, dvě stě a pak dvěšestpadesát pro případ, že se stane filmovou hvězdou.

A pak poznenáhlu - takže Gaza ani nevěděla, kdy to začalo, Crumb se jí počal dvořiti. Zprvu to byly pouze malé pozornosti - poté však počal mluvit o lásce - tak něžně, že dosud nikdo tak s Gazou nemluvil.

Gaza nikdy nepomýšlela na to, že by jeho nebo někoho jiného mohla mít ráda; zprvu byla udivena, necítila se však uražena. Když se Crumb poprvé zmínil o své lásce, prosila jej, by o tom nemluvil; on na to řekl, že počká, leč sémě bylo zaseto v její mysli a často se znovu a znovu objevovalo na povrchu.

Uvědomovala si, že jest mu zavázána za úspěch, kterého dosáhla - byť i byl malý. Její příjmy jí dovolovaly, by vyhověla všem svým skrovným přáním, ba mohla i každého týdne poslati své matce malý obnos - za to vše vděčila Wilsonu Crumbovi. Byl velmi úspěšným ředitelem a dobrým hercem - byl hezký, byl laskavý, byl gentleman a měl ji rád. Co mohla chtít více?

Promyslela si vše pozorně a posléze se rozhodla, že nemiluje-li dosud Wilsona Crumba, že se naučí jej mít ráda, a že má-li on ji rád, jest i její povinností, aby jej učinila šťastným, poněvadž se tak poctivě snažil o její štěstí.

A měl ji tedy dále rád; o manželství však nikdy nemluvil.

Jednoho dne, když natáčeli v přírodě - byl to právě parný den, prudký déšť je úplně promočil, vešel za ni do jejího pokoje v malém horském hostinci.

"Je vám jistě zima, jste promočena a unavena," řekl. "Dám vám něco, co vás postaví na nohy."

Vstoupil a zavřel za sebou dveře. Pak vytáhl z kapsy lékárnicky přeložený závítek papíru, v němž byl bílý prášek - malé krystalky, jiskřící v záři elektrických lamp.

"Vypadá to jako sníh," řekl, Gaza.

"Ano, zajisté," odvětil s úsměvem. "Jest to sníh. Podívejte se, jak se užívá!"

Rozdělil prášek na polovic, nasypal jednu polovinu na dlaň a vyšňupal ji.

"Vidíte - budete se cítiti jako znovuzrozena."

"Ale co to je?" zeptala se Gaza. "Neublíží mně to?"

"Ne, jen zkuste."

Gaza vyšňupala nabídnutý jí prášek. Únava jí rázem přešla, cítila se veselou.

"Kdykoliv budete opět chtít, jen mně řekněte," pravil, když odcházel z pokoje. "Vždy mám malou zásobu po ruce."

"Ale ráda bych věděla, co to vlastně je," naléhala Gaza.

"Aspirin," odvětil Crumb. "Působí vždy, vyšňupá-li se nosem."

Když odešel, vytáhla z odpadkového koše papírek, v němž byl prášek zaobalen a jež tam Crumb odhodil. Její zvědavost byla vzbuzena, když na papírku našla písmeno C.

"C" mručela si. "Proč C, když aspirin přece začíná s A."

Uminila si, že se na to Wilsona zeptá.

Příštího dne, když během dopoledne pocítila únavu, požádala Crumba, zda snad nemá u sebe aspirin. Měl, dal jí a opět se cítila osvěžena.

Večer požádala o novou dávku a dal jí opět. Když se vrátili do Hollywoodu, brala "aspirin" as pět neb šestkrát denně.

A tu ji Crumb požádal, by s ním žila v jeho bungalovu na Vista del Paso; o manželství však nemluvil.

Stál nad ní s papírkem v ruce, rozděluje bílý prášek na polovici - Gaza již netrpělivě čekala na svou dávku.

"Nuže?" otázal se.

"Nuže co?"

"Chcete žít se mnou?"

"Aniž bychom byli oddáni?"

Divila se sama sobě, že pomyšlení na volnou lásku jí již nepřipadalo tak hrozivým. Její oči i mysl byly upjaty k bílému prášku, který Crumb držel ve dlani.

Crumb se usmál.

"Nebudte dětinskou," řekl. "Víte přece dobře, že si vás nemohu vzít. Mám ženu v San Franciscu."

O tom Gaza nevěděla; ale zdálo se, že se nyní o to valně nestará. Před měsícem by se byla k němu obrátila zády, kdyby k ní byl přišel s podobným návrhem; dnes však, kdy ji vyzval, by s ním žila, aniž by byli oddáni, necítila se býti nikterak ve své cudnosti dotčena.

Samozřejmě, že v prvním okamžiku neměla v úmyslu vyhověti Crumbově žádosti; to však bylo celkem vedlejší; jí se hlavně jednalo o bílý prášek. Vztáhla ruku po něm, Crumb však svoji dlaň odtáhl.

"Dříve mně odpovězte," řekl. "Budete již jednou přece rozumnou nebo ne?"

"Chcete-li tím říci, že mně nedáte obvyklou dávku, nepůjduli s vámi?" zeptala se.

"Ano, to chci říci," odvětil. "Co se vlastně o mně domníváte? Víte nač mne přijde jeden závítek C prášku? Dva dolary a půl - a vy vyšňupete tři za den!?"

Její horečně rozšířené zornice se upíraly na bílý prášek, lesknoucí se v Crumbově dlani.

Onoho dne šla s Crumbem do jeho bungalovu; dozvěděla se tam od něj, kde má v koupelně ukryt bílý prášek. Po obědě nasadila si klobouk, oblékla kožich, vzala do ruky svůj kufík, otevřela dveře a zavolala na Crumba: "S Bohem."

Crumb vrazil v tom ke dveřím.

"Kam jdete?" ptal se.

"Domů," odvětila.

"Ne, nesmíte!" zvolal. "Slíbila jste mně, že zde zůstanete."

"Slíbila jsem vám pouze, že sem s vámi půjdu," opravila jej Gaza. "Nikdy jsem vám neslíbila, že u vás zůstanu - aspoň do té doby ne, dokud se nerozvedete a se mnou se řádně neoženíte."

"Však vy se vrátíte," řekl uštěpačně, "až budete chtít novou dávku."

"Myslím že ne," odvětila Gaza. "Doufám, že si mohu koupit aspirin v každé lékárně právě tak, jako vy."

Crumb se dal do hlasitého smíchu.

"Jste vy ale blázníček!" zvolal výsměšně. "Aspirin! Cožpak vskutku nevíte, že šňupáte kokain a že vám již nestačí ani tři gramy denně!"

Její oči se na chvíli zaplnily hrůzou.

"Zvíře!" vzkřikla. "Jste hnusné zvíře!"

Zabouchla za sebou dveře, seběhla po úzké stezce dolů a zmizela ve stínech palmových stromů, které vroubily špatně osvětlenou cestu.

Crumb za ní nešel. Stál ve dveřích a smál se, poněvadž věděl, že se vrátí. Dokonale si ji zotročil. Trvalo to několik měsíců - dosud žádná z jeho obětí mu nedala tolik námahy a práce. Kdyby byl učinil při svém postupu jediný chybný krok, vše by bylo bývalo marno; ale on věděl dobře, co má činit. Wilson Crumb byl hrd na sebe, neboť byl přesvědčen, že právě zmohl kus tuhé práce.

Zamnul si ruce a šel do koupelny - pro svoji obvyklou dávku; ale schránka na kokain byla úplně prázdná.

"Prokletá čertice!" vzkřikl.

Horečně prohledal celou skříňku na léky, leč marně. Pak vrazil do obývacího pokoje, nasadil si klobouk na hlavu a vyběhl ven.

Brzy však si uvědomil, že veškeré pátrání po Gaze jest marné. Nevěděl, kde vůbec bydlí. Nikdy mu to neřekla. V atelieru byla číslovaná poštovní schránka, do které docházely dopisy pro Gazu de Lure; Gazina matka adresovala dopisy vždy jejím pravým jménem do domu, kde stále bydlila. Paní, u které Gaza bydlila, neznala její filmový pseudonym; věděla o ní pouze, že jest velmi příjemným tichým děvčetem, které vždy pravidelně týdně platí předem činži a nevychází v noci.

Crumb se vrátil do bungalowu, prohledal ještě dvakrát koupelnu a pak šel spát. Několik úmorných hodin se převaloval s boku na bok nemoha usnouti.

Příštího jitra Gaza přišla do atelieru - setkala se tam s Crumbem. Byl nervosní a podrážděný. Okamžitě si ji zavolal stranou a žádal ji, by mu vysvětlila své včerejší chování. Když však stanul jí tváří v tvář, opustila její odvaha a uvědomil si, že Gaza na něj má nesporně mocný vliv. Nedovedl se jí vzdát. Byl ochoten slíbiti jí cokoli, jen když ona se uvolí s ním se dále stýkati. Slíbil, že v noci si na ni nebude činiti nároky - že si může jít domů. A tak se stalo, že když Gaza de Lure nebyla právě zaměstnána v atelieru, trávila své volné dny v bungalowu na Vista del Paso. Crumb sice dobře věděl, že hraje v atelieru pouze drobné úložky, které jí nezabíraly mnoho času - neplatili jí více než padesát dolarů týdně. Dvakrát se Gaza Crumba ptala, proč jí nechce přidělit větší úlohy a po obakráte jí řekl, že jí dá významnou roli - ovšem za jistou cenu; ona cena byla však takového druhu, že ji Gaza nechtěla zaplatiti. Později když kokain otupil její ctižádostivost, nestarala se již o to. Sice dosud posílala pravidelně peníze, ne však již tak velké obnosy.

Během následujících měsíců navázal Crumb styky s podloudnými dodavateli narkotika; podařilo se mu pravidelně získávat větší množství kokainu. I Gaza se účastnila tohoto tajného obchodu; "lepší lidé" z Hollywoodu kryli svoji potřebu v bungalowu na Vista del Paso. Kokain, heroin a morfium procházely pravidelně Gazinými rukama. Gaza se tak seznámila s mnoha svými klienty.

Od jakési ženy se naučila, jak užívat morfium; rozpustila bílý prášek ve lžici vody, nahřála nad zápalkou, nalila zakalenou tekutinu do malé injekční stříkačky a vstříkla si omamující tekutinu pod kůži. Jakmile Gaza poznala tuto novou rozkoš, stala se její oddanou otrokyní a vyznavačkou.

Jednoho večera přivedl Crumb sebou domů cizince, s kterým se seznámil v San Francisku - jmenoval se Allen. Od onoho večera Gazina finanční situace se zlepšila. Allen se právě vrátil z Orientu - byl tam členem podloudnické tlupy, které se podařilo propašovati větší množství opia. A navazovaly se další a další styky, z Mexika potahovali kokain a morfium, Allen pak zaopatřoval opiuma zřídil rozvětvený prodej v Los Angeles.

Později dodával Allen i morfium za padesát dolarů za uncii. Gaza si ponechávala z uzavřených obchodů polovici zisku. Mohla pak posílati matce větší obnosy - pro sebe pak dostávala morfium za režijní cenu. Ukládala si též peníze do banky, zakoupila dokonce pro matku malou usedlost, vzdálenou asi sto mil od Los Angeles a psala jí, aby se tam přestěhovala.

A jednoho dne doprovodila matku do vlaku, který ji odvážel do nového domova; při rozloučení jí musila slíbiti, že jakmile dotočí tento film, ji přijede navštívit.

Se zoufalým vypjetím posledních zbytků vůle se jí podařilo před matkou ukrýti svoji hanebnou vášeň. Když vlak odjížděl ze stanice, byla tak vyčerpaná, že téměř padla do mdlob.

S Crumbem Gaza o své matce nikdy nemluvila. Nenáviděla jej právě tak jako vášeň, která zničila její život.

Sice kdysi se pokusila bojovati proti hnusnému zlozvyku, který ji zatahl do svých tenat - nyní si však uvědomovala, že se morfia již nikdy nevzdá nebyla sto - a nechtěla. Malé závitky papíru, v nichž se bělal sněhobílý prášek morfia, kokainu a heroinu, a na něž svými útlými prsty nadpisovala písmena "C", "M" a "H", staly se nyní součástí jejího života. A zničené, chvějící se bytosti, které si přicházely pro nový život, se též staly částí jejího života. I Crumb byl částí jejího života. Nenáviděla bílé závitky papíru, nenáviděla zničené, chvějící se bytosti, nenáviděla Crumba; ale nedovedla se od nich odpoutati, poněvadž byly zdrojem jedu, bez něž nemohla žít.

Byl květen. Období dešťů již skončilo. Dubnové přeháňky byly posledními posly zimy. Úbočí ganadských strání se zaskvěly v nejskvělejší zeleni. Březnová podsvínčátka mohla se již odstavit. Bělostná telátka a černá a šedá hřibata pohlížela na krásný jarní svět mžouravýma, dobráckýma očima a radostně poskakovala kolem svých matek. Jakýsi bujný hřebec zařičel v ohradě a na palouku za Jackknife kaňonem mu Emperor odpovídal.

Muž a děvče seděli v hebké trávě pod košatým dubem a zírali na klisny pasoucí se na lučině se svými hřibaty. Jejich koně byli uvázáni u nedalekého stromu. Děvče drželo v ruce kytičku fialek a zíralo zasněně do údolí. Muž seděl vedle ní. A dlouhý čas ani jeden z obou nepromluvil.

"Vy tedy se nedáte odvrátiti od uskutečnění svého úmyslu, Grace?" zeptal se posléze Custer.

Grace potřásla záporně hlavou.

"Nebyla bych nikdy šťastna, kdybych se alespoň o to nepokusila."

"Ano, rozumím vám," odvětil Custer. "Ani já bych nejednal jinak. Sám chci odtud, ven z tohoto zbahnělého a bezvýznamného života; ale vím také, že kvůli otci zde musím zůstat a přál bych si, abyste mne měla tak ráda, aby vaše láska ke mně vás zde dovedla upoutati. Myslím, že my dva bychom si zde dovedli zpříjemnit život tak, že bychom nepostrádali to, co skýtá život ve velkém městě. A pak, až otec jednou zemře, přestěhujeme se do některého velkoměsta - kamkoliv jen budete chtít - do Los Angeles - do Nového Yorku - do Londýna nebo do Paříže."

"Závada není v tom, že bych vás neměla dosti ráda, Custere," řekla Grace. "Mám vás příliš ráda, než abych se za vás provdala jako prosté děvče z farmy. Chci, abyste byl na mne hrd až budeme svoji. Nemluvte o tom, co bude až váš otec zemře. Není to hezké. Kdyby se to dozvěděl, nemile by se ho to dotklo."

"Ne, mylíte se," odvětil Custer. "Již od mého dětství otec počítal s tím, že budu s ním zde společně pracovat. Chce, abychom všichni byli pohromadě. Až se Eva provdá, chce pro ni zde na Kanadu postavit nový dům. I my máme mít svůj dům. Víte, že to jest otčův sen, na kterém lpí, který pro něj znamená vše. Kdyby se tento sen neuskutečnil, neusmrtilo by jej to, jestli by se však již nikdy poté dokonale šťasten. Nejde zde o peníze, jde pouze o cit a lásku. Kdyby celé Kanado zítra zmizelo se zenského povrchu, měli bychom dosti peněz, abychom mohli pokojně dále žít, ale otec by již nikdy nebyl šťasten, neboť jeho celý život jest nerozlučně spjat s Kanadem a se sny, které si o něm vytvořil. Jest to zvláštní, jak zralý muž může býti tak mocně ovládán snem!"

"Chápu to vše," řekla Grace a oba se na chvíli odmlčeli. "Jste vskutku dobrým synem, Custere," řekla náhle Grace. "Ani já nejsem tak dobrou dcerou. Nechtěla bych, abyste byl jiným. Matka nechce, abych odešla z domova. Víím, že bude nešťastna, ale přesto půjdu. Muž, který mne miluje, nechce abych odešla. Víím, že bude nešťasten, ale přesto půjdu. Je to podivné! Ale věřte Custere, že cítím, že jedním správně. Zdá se mi, že mne očekává nějaká povinnost. Snad to není jen pouhý pošetilý nápad, často se mně zdá, že nějaká vyšší moc mne vyzývá, abych se vzdala na nějaký čas světu, že pak bude svět šťastnější, a jak doufám i lepší. Víte sám Custere, že jsem vždy cítila, že divadlo a film na lidstvo mají nesporný vliv. A právě proto chci nastoupiti tuto dráhu. Až se jednou vrátím, budete Custere rád, že jsem vás dnes neposlechla."

"Snad máte pravdu, Grace," řekl Custer.

Na hrubě přitesané lávce pod košatým stromem na jižním úbočí pahorku pod obývacím domem sedělo děvče a muž. Děvče drželo v ruce několik kvítků a zasněně zíralo na pramének stékající po kamenech dolů. Muž seděl vedle děvčete a oba právě mlčeli.

"Kdy mně konečně řeknete ano!" zašeptal muž.

"Jste vy ale pošetilý!" odvětilo děvče.

"Nejsem pošetilý," řekl. "Je mně již dvacet a vám osmnáct. Máme již čas, abychom se vzali a zařídili pro sebe."

"A jak?"

"Zprvu nebudeme mnoho potřebovat. Můžeme žít doma u matky," řekl "a později snad něco vydělám psaním."

"Jste vskutku ohromný!" zvolala Eva.

"Nevysmívejte se mně! Nečinila byste tak, kdybyste mne měla skutečně ráda," ohrazoval se.

"Ale vždyť vás přece mám ráda! Ale jak vás to jen mohlo napadnout, že bych se mohla dáti živiti svojí tchyní?"

"Tchyní!" protestoval Guy. "Neměla byste mluvit tak neuctivě o mé matce."

"Jste vy ale podivné dítě!" zvolala Eva, vesele se smějíc. "Což pak se vskutku nestane mojí tchyní?"

Guyův obličej se téměř magicky rozzářil.

"Ano! Dobře tedy! Sama jste to řekla. Ano, zajisté - stane se vaší tchyní!"

Eva se zarděla.

"Nic takového jsem přece neřekla!"

"Ale vždyť jste to řekla. Hned to všem oznámím. Paní Mac Evansová oznamuje zasnoubení svého syna Guye se slečnou Evou Penningtonovou."

"Úmrtní oznámení dáte tisknouti ovšem později," vesele odsekla Eva.

"Netropte si ze mne žerty. Bylo by to přece skvělé, ne? Byli bychom stále pospolu, já bych mohl psát, a vy byste mohla..."

"Mýti talíře a hrnce..." dodala Eva.

Guyovi pohasly oči a svěsil hlavu.

"Lituji, že jsem chud," řekl posléze. "Nemyslil jsem, že budete uvažovati o věci s této stránky."

Eva položila svoji opálenou ruku na Guyovu ruku.

"Znáte mne přece," řekla. "Jsem takový hrozný tvor. Byla bych neskonale ráda, kdybychom měli své vlastní hnízdo - malý, zcela malý bungalow. Pomáhala bych vám při vaší práci, chovala bych slepice, měla bych malou zahrádku s

kapustou a kedlubnam; měli bychom vše doma a nemusili bychom nic kupovati, až bychom spolu přišli jednou do města, lidé by se za námi ohlíželi a říkali: Vidíte, tamhle jde slavný spisovatel Guy Thacekeray Evans. - Bože, kde ale jeho žena koupila ten nemožný klobouk!"

"Ach, Evo!" zvolal Guy, nemoha se udržeti, aby se nesmál. "Nedovedete býti ani dvě vteřiny vážnou!"

"A proč bych vlastně měla býti vážnou?" opáčila Eva. "A vůbec, vždyť jsem hovořila zcela vážně. Bylo by to ohromné, kdybychom měli svoji usedlost; ale můj muž mne musí uživit, víte Guyi. Kdyby toho nebyl schopen, ztratil by vlastní sebeúctu; a ztratil-li by sám sebeúctu, jak já bych jej mohla ctíti. A kde není vzájemná úcta, tam není ani láska ani štěstí."

Eva se tvářila velmi resolutně.

"Ano, vydělám peníze," řekl Guy, nepodívav se při těchto slovech Evě do očí. "Ale nyní, kdy Grace půjde z domova, matka by zůstala samotnou. Nemohli bychom alespoň nějaký čas u ní žít?"

"Otec i matka mně vždy říkali, že mladí manželé nemohou učiniti nic horšího, leč to, co jste mně právě navrhl," odvětila Grace. "Mohli bychom spíše žít někde nedaleko ní a mohli bychom se s ní denně stýkati; v jedné domácnosti však nesmíme žít. A myslíte, že Grace skutečně půjde z domu? Připadá mi to tak podivným."

"Obávám se, že jest pevně rozhodnuta," odvětil Guy smutně. "Matka jest tím zdrcena, ale nechce dáti svůj zármutek před Grace na jevo."

"Nedovedu to dobře pochopiti," řekla Eva. "Grace přece byla vždy tak něžná a laskavá. Kdybych já chtěla jíti z domova, nešla bych, kdybych věděla, že tím nesmírně ublížím svému otci. Považte jen, Guy jest to první roztržka naší rodiny - nečítaje krátký čas, kdy jsme byli posíláni do školy. Až dosud jsme zde žili všichni pohromadě; naše i vaše rodina tvořily jednu velkou rodinu - až odejde Grace, nebude to již takové, jaké to bylo dříve."

Hlas Evy Penningtonové zněl při těchto slovech smutně - jako by to ani nebyl její hlas.

"Jest to velmi zlé," řekl Guy; "Grace však jest skálopevně přesvědčena, že jedná správně, že ji čeká velká, mnohonásobná budoucnost, že na ni jednou budeme všichni hrdí - a často i mně se zdá, že má přece jen pravdu,"

"I mně se někdy zdá," řekla Eva zamyšleně, "že jedná zcela správně. Ach, bylo by to nádherné, kdyby se jednou stala slavnou. Vidím již, jak bychom byli všichni vzrušeni, až bychom četli ve filmových magazínech následující chvalozpěvy - slečna Grace Evans, slavná naše hvězda překonala své dosavní úspěchy v posledním filmu, v němž hrála s Thormotem Meighonem, Wallacem Reidem, Glórií Swansonovou a Mary Pickfordovou."

"Proč jste vynechala Douglase Fairbankse a Charlie Chaplina?" prohodil Guy. Eva mezitím se zvedla.

"Pojďme!" řekla. "Podívejme se k rybníčkům - zdá se mi, že by den nebyl skutečným dnem, kdybych neviděla ryby ve všech rybníčcích. Pamatujete se, jak jsme dříve číhávali až se v nich objeví ryby a jak jsme to pak radostně doma oznamovali?"

"A pamatujete se ještě na naše malé divoké želvy?" vzpomínal Guy. "Často jsme je neviděli po celé týdny, a spatřili-li jsme je někdy náhodou, bylo to jen na okamžik. A když zmizely, jak jsme si lámali hlavu, co se as s nimi stalo!"

"A pamatujete se také na onoho velkého vodního hada, na kterého Custer číhával se svojí dvaadvacítkou?"

"Custer vždy s oblibou lovil a střílel. Pamatujete, když jsme s ním chodili na veverky, jak se zlobil, když jsme tropili hluk! Ach, to byly skvělé časy!"

"A jak jsme se spolu prali - Custer mně prováděl vše nejhorší - ale přece ho mám ráda. Jest to vskutku obdivuhodný bratr, věřte, Guyi!"

"Jest to obdivuhodný muž, Evo," řekl Guy. "Vy ani zpola jej nedovedete oceniti. Stále o něčem uvažuje. Vsázím se, že právě nyní se mučí pomýšlením na to, že Grace odejde; on sám však nemůže odejít, poněvadž pokládá otcovo štěstí za důležitější než svoje vlastní."

"Co tím chcete říci?" zeptala se Eva.

"Custer chce odejít do města; chce si začít nějaký obchod; ale neodejde, poněvadž ví, že jej otec potřebuje zde."

"Myslíte to doopravdy?"

"Vím to zcela jistě."

Šli dále mlčky po spletitych zahradních stezkách mezi lesklými hladinami miniaturních rybníčků - nádrží, vroubených záhony pestrých květů. Když byli ještě malými dětmi, koupávali se v této mělké nádrži - dnes sloužila k zavodňování.

"Nuže, viděli jsme dnes zase rybičky!"

"A můžeme jíti s klidným svědomím spáti," zasmál se Guy.

Za nejspodnější nádrží v zahradě nerostly již žádné stromy, takže odtamtud bylo viděti na horský hřeben, který uzavíral západní stranu kaňonu. Když tak oba stáli ruku v ruce u nádrže Guy mimoděk pohlédl do dále na úbočí tonoucí v syté zeleni - a zřel jak na vrcholu horského sedla objevila se postava jezdce na koni a po chvíli zmizela na jižní straně.

Ačkoliv postava neznámého jezdce byla pro dálku nepatrně malá, ba téměř nezřetelná, přece jen Guy poznal, kdo to je. Chvatně se ohlédl na Evu, zda snad i ona si jej všimla - než nebylo tomu tak. Guy si oddychl.

"Nuže Evo, musím jíti."

"Tak brzy?"

"Víte přece, že mne čeká spousta práce, chci-li vydělati peníze na náš budoucí malý bungalow," vysvětloval Guy. "A nyní, když jsme se již zasnoubili, mohla byste mne políbiti."

"Nejsme dosud zasnoubeni a nepolíbím vás. Dle mého mínění mají se lidé líbati teprve tehdy, až se vezmou."

"A proč tedy vždy tak snivě hovoříte o obdivuhodných polibcích Antonia Moreny neb Milтона Silse, když líbají na konci aktu svoji filmovou partnerku?"

"Ach, to je něco zcela jiného," vysvětlovala. "Líbají se obvykle tehdy, když se hned poté mají vzíti. Až bude zcela jisto, že půjdeme za sebe, pak mne tedy budete směti jedenkrát týdně políbiti."

"Děkuji!" zvolal vesele Guy.

A za okamžik poté se vyšvihl do sedla a pokynuv rukou Odcválal vzhůru do kaňonu.

"Proč asi jen jede tam nahoru," hovořila Eva sama k sobě? "Tam si přece peníze nevydělá. Spíše by měl jeti rovnou k svému psacímu stroji!"

VII.

Jakmile se Guy Evans octl za mostem, který se klenul nad potokem a zakryly jej sykamory, rostoucí na pokraji kravských pastvisků, pobídl svého koně do cvalu. Za několik minut poté dojel k jezdcí, který jel sotva krokem. Pomalu jedoucí jezdec, slyše za sebou dusot kopyt, otočil se v sedle a zastavil. Guy popojel zcela těsně k němu.

"Haló, Allene!"

Allen přikývl.

"Co vás vede za mnou?"

"Uvažoval jsem o vašem návrhu," vysvětloval Evans.

"Nuže - ano?"

"Ano, uvažoval jsem o tom a rozhodl jsem se, že pravděpodobně přistoupím na váš návrh. Ale jste přesvědčen, že je vše zabezpečeno? Jak mohu věřit, že mne nepodvedete."

"Věřte nebo nevěřte - víte přece sám dobře, že toho vím na vás tolik, že kdybych jen slovo řekl, stačilo by to, abyste byl poslán do San Quentin. Ale nemusíte se obávat, že bych vás zaskočil. Co bych z toho měl! Proti vám, milý chlapče, nemám zloha nic. Nezaskočíte-li vy mne, nezaskočím ani já vás; ale dejte si pozor na toho proklatého zelenáče, který chodí za vaší sestrou. Strčí-li on do toho nos, přijde vám to drazé. Rozumíte?"

Evans přikývl.

"Přijmu váš návrh, poněvadž potřebuji peníze, ale chraňte se obtěžovati svými vyhrůžkami Custera Penningtona. A pak, to jsou všechno plané řeči - nemůžete mne přivést do San Quentinu ani kamkoliv jinam. Koupil jsem prostě od vás několik lahví alkoholu a proto mne přece jistě žádný soudce na světě nepošle do San Quentinu."

"Nechápete dosud přesně dosah svého činu," řekl Allen výsměšně. "Zde v horách jest ukryto na tisíc beden whisky a vám připadl úkol celou tuto záležitost skoncovati. Možná, že jste neměl nic společného s tím, když whisky byla ukradena u státního skladiště v Novém Yorku; ale jistě jste o tom věděl a nemůžete popřít, že jste najal mne a ještě tři jiné, kteří velký náklad podloudně dopravili na loď a pak sem do hor."

Evans zíral na Allena očima rozšířenými údivem.

"Jste podlý?" vyhrkl Evans.

"Čtyři naši lidé dosvědčí a odpřisáhnou moje slova," řekl Allen. "Kolik vy máte svědků na to, že jste to neučinil."

"Ale to je sprostá lečka!" zvolal podrážděně Evans.

"Ano, je to lečka," souhlasil zchytrale Allen; "ale ujist'uji vás, že jí nepoužijeme, budete-li se vy náležitě chovati."

Evans chvíli zíral Allenovi přímo do tváře a neskryval své rozhořčení a pohrdání.

"Nestojím o tak špinavé peníze," řekl posléze, "nechte si svých mrzkých dvanáct tisíc dolarů, Allene. Nepočítejte se mnou. Nemám s vámi nic společného. S Bohem!"

A otočil svého koně.

"Počkejte, chlapče!" řekl Allen. "To nejde jen tak rychle! Vy si snad myslíte, že tím je vše odbyto, ale není! Víte příliš mnoho. Co jste začal, musíte skončit. Čeká na vás jiná význačnější práce a proto musíme býti s touto co nejdříve hotovi. Jak jsem již řekl - co jste začal, musíte skončit!"

"Kdo řekl, že musím?"

"Já vám to říkám," opáčil Allen posupně. "Bud' to s námi souhlasíte, nebo učiním to, co jsem vám řekl - a že to učiním ihned, o tom nemusíte pochybovati. Co byste tomu říkal, kdyby se tak vaše matka a to Penningtonovo děvče dozvěděly vše, co jsme zde spolu hovořili?"

Guy se temně zamračil.

A v tom zřel z nedalekého pahorku skupinu obou rozmlouvajících mužů Custer Pennington. Seděl tam s Grace. Vstal, aby lépe viděl.

"Hrome," zvolal, "vždyť je to Guy. A kdo je to s ním? To je ten chlap Allen! Co zde ještě chce?" Popošed kus ku předu, řekl. "Počkejte zde na mne chvíli, Grace, podívám se jen, co ten chlap zde chce. Nechápu Guye, že se s ním stýká."

Odvázal Apače od stromu a vsedl na něj. Guy se mezitím rozhodl.

"Tentokráte tedy ještě potáhnu s vámi za jeden provaz," řekl váhavě. "Přivezete náklad na mulech v noci?"

Allen přikývl na znamení souhlasu. "Kam to máme přivést?" zeptal se.

"Dovezte to k západní straně starého seníku. Kdy dojedete?"

"Dnes jest úterý. První díl nákladu přivezeme v pátek v noci - tak kolem půlnoci; další části nákladu vám přivezeme vždy v pátek, v tutéž dobu. A každý pátek si také připravte a vyúčtujte hotovost za to, co jste během týdne prodal - rozumíte?"

"Ano," přikývl Evans. "To je tedy vše." A obrátiv koně Odcválal zpět k ranchu.

Allen jel dále kaňonem vzhůru; brzy však jeho pozornost byla upoutána novým dusotem kopyt. Ohlédnuv se viděl, že z protější strany se k němu blíží jezdec na koni. Okamžitě poznal jezdce i koně, leč nezastavil a jel zarytě dále.

Pennington zamířil s koněm přímo proti Allenovi. "Co zde pohledáváte, Allene?" zeptal se ostře.

"Hledím si svého právě tak, jako vy," odsekl Allen.

"Zde, na Canadu, nemáte již co činiti," řekl rozhodně Pennington. "Hled'te, ať co nejdříve zmizíte s našich pozemků!"

"O to se nestarejte!" vzkřikl Allen. A v téže chvíli učinil rychlý pohyb pravou rukou. Ale Pennington byl rychlejší.

"Tak se se mnou nejedná, Allene," řekl Custer klidně, namířiv hlaveň své těžké pětačtyřicítky proti Allenovi. "A nyní se klidte odtud. Nechci vás zde již nikdy spatřiti."

Allen mlčky obrátil koně a ujížděl kaňonem dolů; v jeho srdci vřela touha po vraždě. Pennington zíral za ním dokud nezmizel z dohledu a pak se vrátil ke Grace Evansové.

VIII.

Pán na Kanadu, plukovník Custer Pennington, dosud v botách s ostruhami, po namáhavé jízdě odpočíval ve stínu pod severním loubím a svlažoval si vyprahlé hrdlo švestkovou pálenkou a chlazenou šťávou z pomerančů. Před ním se táhlo směrem k severu rozlehlé pole ječmene. Zlaté klasy byly ozářeny jasem životadárného slunce. Brzy nastane doba žni a těžké klasy padnou pod kosami sekáčů.

"Letos budeme mítí dobrou úrodu ječmene, Julie," prohodil plukovník, lově ve své sklenici kus ledu. "Věřte, že počinám věřiti, že tato šťáva jest lepší než pravá brandy!"

"Pro Boha, Custere - neříkejte to nahlas!" napomínala jej jeho choť. "Představte si, že by stíny vašich předků slyšely takovou svatokrádež!"

Plukovník se dal do smíchu.

"Snad již stárnu nebo vlivem okolí jsem se stal zženštilým. Vím, že mezi pravou brandy a touto domácí švestkovou pálenicí a pomerančovou šťávou jest ohromný rozdíl. Ale chutná mi to. A náš ječmen - nenašla byste podobný v celých zdejších horách."

"I oves není špatný," řekla paní Penningtonová. "Není viděti ani stopy rzi."

"To je výsledek cesty našeho chlapce do Texasu," řekl pyšně plukovník. "Odejel tam sám o své vůli a vybral semeno - s nikým se neradil. Ano, dostal nejlepší Texaské semeno. Nevím, co bych si počal bez našeho Custera, Julie. Jsem rád, že se dožívám uskutečnění svých snů. Vždy jsem snil o tom, až nadejde doba, kdy s Custerem zvelebíme společnou rukou Kanado; dnes jest můj sen skutečností. Prosím, Julie, ještě jednu sklenici našeho ganadského elixiru!"

A na chvíli se odmlčeli. Plukovník srkal svůj elixir; paní Penningtonová držíc knihu na klíně zírala do dále na lány vlnícího se ječmene snad přemýšlela o tom, co bylo, či snad o tom, co teprve přijde!

Žili ideální život - život plný lásky, slunečního jasu a štěstí. Zнала sen svého chotě - její mateřské srdce se s ním smířilo. Jednoho dne odejde Eva a za ní Custer... Musí tak býti. Vždyť i s nimi bylo stejně; založili si vlastní domov, opustivše své rodiče.

Leč nyní, kdy Grace odejde do města, jak udrží Custera na ranchi? Věděla sice, že Custer také miluje Kanado, leč byl by také rád viděl svět, byl by se rád v něm uplatnil - nechtělo se mu pohodlně spáti v hnízdě, které někdo jiný pro něj připravil.

"Mám strach o našeho chlapce," řekla zasmušile paní Penningtonová.

"A proč?" zeptal se plukovník.

"Bude mu smutno a bude se cítiti opuštěn až Grace odejde."

"Raději mně to ani nepřipomínejte!" zvolal plukovník, odkládaje číšku na stůl a zvedaje se z křesla. "Právě jsem také o tom uvažoval. Nechápu, proč Grace chce opustiti tuto nádhernou krajinu a žiti v prokletém zaprášeném městě! Co o tom říká její matka, dovolí jí odejiti?"

"Prosím, uvědomte si, drahý," řekla plukovníkova choť konejšivě, "že každý nemiluje Kanado tak jako vy a že mladí lidé jsou jen tehdy šťastní, budují-li si své životní postavení tak, jak sami chtějí. Nebylo by spravedlivým, kdybychom je nutili žiti tak, jak chceme my."

"Proklaté bláznovství!" vyhrkl plukovník. "Chce býti herečkou! A co vlastně ví ona o divadle?"

"Je hezká, má uhlazené gesto a je inteligentní. Není důvodu, proč by neměla úspěch a nezískala tím velké jméno. Proč by neměla býti ctižádostivou. Vlastně bychom ji měli dodávati odvahy a ne ji srážeti. Budu ji v jejím předsevzetí podporovati, poněvadž nás má všechny ráda - vždyť se chová vůči nám jakoby vlastně byla naší dcerou; a vy po smrti pana Evanse jste se stal jejím druhým otcem."

"Ach, škoda řečí, Julie!" zvolal plukovník. "Víte sama, jak miluji Grace. Snad proto právě jsem jejím rozhodnutím tak podrážděn. Snad žárlím na město, poněvadž na ni má mocnější vliv než my všichni. Mrzí mne to, že odchází. Zdá se mně, že její odchod jest počátkem konce našeho zdejšího šťastného života."

"A pomyslíli jste již někdy na to, že dříve nebo později nadejde okamžik, kdy některé z našich dětí odejde z domova?"

"O tom nechci ani přemýšlet!" vybuchl plukovník.

"Přála bych vám i sobě, aby k tomu nedošlo," řekla paní Julie; "ale uvidíte, že Custerovi zde bude teskno až Grace odejde."

"Chcete tím říci, že on snad také půjde z domova?" zeptal se plukovník.

A při těchto slovech zněl jeho hlas bojácně a bolestně a i oči se mu podivně zamžikly. "Že by i on šel z domova," opakoval si ještě jednou tiše, jakoby pro sebe.

"Přiházejí se ve světě horší věci než to, že syn odejde z domova, aby si sám razil životní dráhu."

"Nemluvme již raději o tom, Julie," řekl plukovník. "Vím, že máte pravdu, leč nechci se s tím trápit. Dostí bude na tom, až onen okamžik přijde. Bude-li můj hoch chtít odejiti z domova, nechť jde - nikdy však nesmí zvědět, jak se pro to jeho otec ve svém nitru trápí."

"A právě oba přicházejí," řekla paní Penningtonová. "Slyším jejich kroky na dvoře. Děti!" zvolala. "Jsme zde v severním loubí."

Přišli oba, sestra i bratr, zavěšení do sebe. "Custer říká, že prý jsem ještě příliš mladá na vdávání!" zvolala Eva.

"Vdávat se chcete? Vy a Guy již hovoříte o tom, že se chcete vzít? A kde chcete žít?"

"Tam na tom návrší za naším domem." A ukázala nedbale jihozápadním směrem.

Custer si tropil z Evy úsměšky, že se chce tak brzy vdávat, škádli se, haštežili, Eva před ním prchala, skrývala se za matku, až přece ji chytil a líbal.

"Ubohý člověk, který si ji vezme!" smál se Custer. "Očekávají ho tři možnosti; buď bude ubit k smrti, nebo vyhladověn k smrti nebo umluven k smrti."

Eva zakryla Custerovi rukou ústa.

"A nyní mne poslyšte!" zvolala. "Chceme si koupit s Guyem malý bungalow na onom návrší; chceme být úplně soběstační. Malý bungalow s malou kuchyňkou, s malou zahrádkou a drůbežárnou. Guy musí mít pro sebe zvláštní pracovnu, kde bude psát své povídky a..."

Všichni členové řeči se smáli, takže Evě nezbylo než zarazit proud své výmluvnosti a dát se do smíchu také.

"Nikdo z vás mne nikdy nepochopí," dodala Eva. "Vždyť se mně jen vysmíváte."

"Ovšem smějeme se jen proto, poněvadž i vy se smějete - člověk jen aby se vám smál a líbal vás!" konejšil ji otec.

"Tak mne tedy polibte!" zvolala Eva a vrhla se otcí na klín tak energicky, div neporazila na stole číši s ganadským elixírem.

"A kdy tedy se chcete vlastně vdávat?" zeptal se plukovník.

"Ne, nevšímám se ani za nic na světě!"

"Ale vždyť jste přec již s Guyem zasnoubena?"

"Ne, nejsem."

"Proč tedy hovoříte o tom, že se budete brát?" ptal se plukovník.

"Což pak již nesmím vůbec mluvit?"

"Mluvit? Vždyť umluvíte každého k smrti!" škádlil ji bratr.

IX.

Za dva týdny poté odjela Grace Evansová do Hollywoodu za slávou. Nechtěla nikomu dovolit, aby ji doprovázel, prohlásiv, že chce hned od okamžiku, kdy opustí práh rodného domu zcela sama, bez pomoci, kráčet za vytčeným cílem.

Byl to výrok ušlechtilého sobectví, se kterým se nyní ve světě tak zřídka setkáváme. Nikdy Grace se nedělila s těmi, kteří jí byli drazí o radost z úspěchu, o bol ztroskotání, neb vůbec o jakýkoliv jiný cit. Dobude-li si ve světě slávy, bude její. Odpírala veškerou cizí pomoc. A zhatí-li její plány neúspěch, od nikoho nebude žádati něhy ve svém zklamání. V obou případech onoho večera na Kanadu se plížila tesklivá nálada, kterou nikdo nedovedl zaplašit. U Penningtonů se snažili přivést Custeru do jasnější nálady. Ani netančili, jak mívali ve zvyku, nikdo nebyl schopen upoutat svoji mysl ke knize a i bridge ztroskotala.

Posléze Custer vstal od stolu a prohlásil, že půjde spát. Políbil všechny na dobrou noc, jak měl ve zvyku od mládí, a odcházel do svého pokoje.

Paní Penningtonové se draly slzy do očí, když viděla, jak jest Custer smutný.

A tu Eva se přitiskla k matce a řekla: "Je mě tak líto Custer. Nikdo z nás nechápe, jak je mu v nitru teskno. Včera mně říkal, že když Grace odejde, že to bude totéž jakoby zemřela, poněvadž jest přesvědčen, že až se Grace vrátí, ať již se slávou, či se stroskotanými sny, nebude nikdy více již spokojena na Kanadu. Myslím, že se Custer již úplně vzdal naděje, že se někdy s Grace vezmou."

"Ne, drahoušku, jsem si jista, že se mylí," řekla paní Penningtonová. "Zasnoubení přece nebylo zrušeno. Grace mně řekla před několika dny, že pevně doufá, že bude mít úspěch, a že se tak alespoň dříve budou moci s Custerem vzít. Grace chce, abychom na ni mohli být pyšní."

"Bože!" zvolal plukovník. "Být na ni pyšní! Což na ni již nejsme dostatečně pyšní? Myslí si snad, že když bude herečkou, že nám bude milejší? Prokleté nápady!"

"Custere! Custere! Nesmíte klít před Evou," napomínala chotě paní Penningtonová.

"Klíti?!" ptal se plukovník. "A kdo u d'asa kleje?" Eva se dala do smíchu a ani paní Penningtonová se nezdržela a smála se sebou.

"Ne, když to říká papá, tak to není klení", zvolala Eva. "Slyšela jsem vás papá takto klít po celý svůj život a mamá vás vždy napomínala, jakobych jakživa nikoho jiného nebyla slyšela zaklínat. Půjdu spát, papá!"

Políbila oba rodiče a zanechala je o samotě v obývacím pokoji.

"Doufám, že si to náš hoch nebude tak vážně brát k srdci," řekl plukovník po chvíli ticha.

"Obávám se, že si poslední dobou navykl tak trochu pít," řekla paní Penningtonová. "Aby jen z touhy a tesku po Grace se nedal do nesmírného pití!"

"Dosud jsem si toho nevšímal," řekl plukovník.

"Není to na něm znáti," odvětila. "Cizí to vůbec nepozná, já však vím okamžitě, kolik uhodilo."

"Neobávej se, drahá," řekl plukovník. "Žádný Pennington nepije nikdy více, než opravdový gentleman může snést. Jeho děd a i ostatní jeho předkové vždy pili, nebyl však nikdo z nich opilcem. Ví dobře, co smí a nesmí. Zná přece svého hochu."

Hrdost a otcovská pýcha zračící se v plukovníkových slovech, vyloudily slzy z mateřských očí.

Custer Pennington vstoupiv do svého pokoje rozsvítil si lampu, usadil se do pohodlné lenošky, vyjmul z knihovny knihu - leč neotevřel ji. Zíral na protější stěnu před sebe.

Právě před ním na stěně visel vodovými barvami malovaný obraz Apače, který Eva sama namalovala a dala mu jej k loňským vánocům; kromě toho tam byl zavěšen pár zrezovatělých španělských ostruh a výstavní stušky, které Apač získal na několika koňských výstavách. Custer z toho všeho nic nevnímá, uvědomoval si pouze trapnou monotonií budoucích let, v nichž povleče sám trýzeň svého smutku.

Ne, Grace se již nevrátí - proč by se také vracela? Ve městě, uprostřed nového života se setká s muži ze světa - s muži, kteří budou vzdělanější než Custer - s muži, kteří budou bohatí a poskytnou jí mnohem více než on sám. Dříve nebo později si to Grace uvědomí, pak bude veta po jejich lásce. Custer odložil knihu. Vstal, šel ke skříni a vyňal z ní láhev. Ne, nechťel dnes pít. Ale na rty se mu znovu a znovu drala otázka, která často v zoufalých chvílích dává zcela jiný, nepředvídaný směr lidskému životu:

"Má vůbec to, co konáme pro náš život nějaký smysl?"

Bláznivá, nesmyslná a nebezpečná otázka. Jaký jest vlastně smysl života? Máme se bít s osudem - máme odporovati svým touhám - máme se nutiti a přemáhati ke ko-nání dobra? Trosky, které zůstaly z Custerových snů, byly dostatečnou omluvou proto, aby podlehl touze, která nyní den ze dne se stávala mocnější.

Příštího jitra nevstal Custer tak časně, jako ostatní členové rodiny, nevyjel s nimi jako obvykle ráno do polí a snídal teprve mnohem později.

Onoho dne večer, kdy Grace odjela, paní Evansová se odebrala velmi brzy na lože, poněvadž jí bolela hlava. Guy Evans se snažil zabavit se četbou různých měsíčníků, leč nedařilo se mu to valně. Chvillemi se nervosně díval na hodinky a často si přihýbal z lahve, která se navlas podobala oné, z níž Custer Pennington ochlazoval žár své touhy.

Byl právě pátek - druhý pátek od onoho dne, kdy Guy uzavřel smlouvu s Allenem; čím více se chýlilo k půlnoci, tím byl Guy nervosnější.

Mladý Evans nemohl sice býti nazýván silným charakterem, byla to povaha spíše pudová než slabá. Věděl sice, že svým činem přestupuje zákon, leč nepokládal sám sebe za sprostého zločince. Jako mnozí jiní američtí občané považoval Volsteadův zákon za výron dobře organisované a průbojné menšiny, a nikoliv za právoplatný výraz vůle celého národa. Svůj čin nepovažoval za cosi nečestného.

Jedinou závadou v celém podniku bylo, že alkohol, který podloudně prodával, pocházel z krádeže; utišoval však svoje svědomí výmluvou, že nikdo mu nemůže dokázati, že zná pravý původ pašovaného zboží. Ale přece jen nebyl ve svém nitru tak klíden, jak si namlouval.

Onoho večera znovu a znovu si umíňoval, že již nikdy vícekrát se nedá zlákat k podobnému podniku. Několik tisíc dolarů, které nyní vyzíská, umožní, aby si vzal Evu za ženu - pak si bude poctivě vydělávati svůj i její chléb psaním povídek - ne již nikdy se nedá zlákat k něčemu tak nečestnému.

Nenáviděl Allena a zároveň se jej obával, poněvadž věděl, že jest to člověk, který nezná ohledů - kromě toho styk s podloudníky nejhoršího kalibru minulého pátku jej vzrušil tak, že celý týden nebyl s to napsati ani jedinou řádku.

Uvažoval a přemýšlel - a pil více než kdy jindy.

Očekáváje příchod podloudníků představoval si v duchu, jak malá četa se plíží horami po skrytých stezkách mezi skalami. Jeho nervosa vzrůstala, když si uvědomil, že celý transport si vyžádá poměrně velmi dlouhé doby šesti měsíců. Že by snad někdo Guyovi přišel na zásoby alkoholu na seníku, o to neměl strach. Guy přerovnal svazky sena tak, že obrovská jejich halda tvořila uprostřed dutou prostorou, k níž vedl poměrně snadný příchod po odstranění několika svazků.

Když odtloukla jedenáctá, Guy vyšel z domu a odebral se k starému seníku. Uvnitř nervosně a rychle přecházel sem a tam. Doufal, že Allenovi pomocníci přijdou dříve, nebol skládání pašovaného zboží do seníku bylo právě nejnebezpečnější a nejzohavější částí celého podniku.

Vydávání pašovaného alkoholu se dalo za dne a proto právě nebylo nikterak nápadné a nemohlo ani vzbuditi podezření. Velký nákladní automobil - podobných běhá po kalifornských silnicích na tisíce - zajel vždy v sobotu z rána až do seníku. Za půl hodiny poté auto vyjelo ze seníku s nákladem sena. Že pod nevinnými svazky sena se nacházelo šestatřicet beden whisky, to nemohl tušiti ani sám Mr. Volstead.

Kam a kudy auto jelo, Guy Evans nevěděl, nebo snad jen nechtěl věděti. Muž, který od něj kupoval pašovaný alkohol, byl vlastníkem auta. Platil vždy hotově šest dolarů za litrovou láhev. Guyovi se vždy nesmírně ulehčilo, když auto vyjelo z vrat jeho seníku.

Whisky tedy byla v Guyově vlastnictví pouze necelých dvanáct hodin; za těchto několik hodin strachu získával na provisi jeden dolar z každé lahve - tak zněla úmluva s Allenem. Kromě toho se Guy obával, aby někdo v noci nebo při návratu nepozoroval mezky, dopravující pašované zboží a jejich průvodce. Obzvláště nyní, v době lovu, kdy v horách bylo poměrně dosti lidí, bylo se obávati prozrazení.

Teprve ve čtvrti na jednu zaslechl Evans zvuky, které tak nervosně očekával. Otevřel malá vrátka v zadní stěně seníku; šest mezků vešlo tiše dovnitř i se svými průvodci, dvěma statnými Mexikány. Oba muži tiše sejmuli náklad s mezků a složili všech šestatřicet beden do určené prostory. Uvnitř, za blikavého světla malé stájové lampy počítal Evans jednomu z nich výtěžek prodeje minulé zásilky. Vše se odbylo za necelé půl hodiny. Guy nevyměnil s oběma muži ani tučt slov. Právě tak tiše jak přijeli tak i odjeli a zmizeli i se svými mezkami ve tmě. Mladý Evans se odebral s klidným srdcem na lože.

X.

Týdny mýjely a obvyklý, průměrný život na rancho doléhal tíže a tíže na Custeru Penningtona. Činnost, která mu dříve připadala zábavou, stala se trapnou povinností. Divoký Apač již si divoce nezaběhal. Dlouhé a daleké jízdy Custeru

unavovaly. Hory ztratily pro něj svoji krásu.

Custer se vžíval do myšlenky, že nenávidí Ganado, zdálo se mu, že boj o úspěch v babelu nějakého velkoměsta mu přinese spokojenost a štěstí. Ačkoliv sice nedal před členy rodiny nic na sobě znáti, přesto matka i sestra si všimly, že když byl sám a nepozorován, často sedával zasmušen a skleslý.

Z častých dopisů, které docházely od Grace, vanuly šťastné naděje a opravdové nadšení - Custer z nich vycíťoval, že jimi jen se zvětšuje jejich odluka. Kdyby snad byla hned zpočátku ztroskotala, bylo pravděpodobno, že by se po prvním neúspěchu vrátila zpět na Ganado a vzdala se navždy umělecké dráhy. Dostaví-li se však hned z počátku úspěch, věděl Custer, že veškery jeho naděje jsou zmařeny, že Grace se nevzdá svého cíle. Custer pomalu byl přesvědčen, že jeho naděje jsou pohřbeny, poněvadž se mu zdálo nepravděpodobným, že by Grace se dobrovolně vrátila k nudnému životu na rancho. Raději ztroskotat ve víru života než živořit na jeho pustých březích.

V následujících měsících dopisů bylo méně, nebylo v nich i nadšení, leč naděje z nich dosud nevyvanula. Grace psala, že dosud se jí nepodařilo navázat pravé styky - a že prý vůbec není dobrá filmová konjunktura. Universal má nového ředitele, který teprve začne přijímat; Goldwyn propustil polovici personálu. Roberson - Cole zavřel své ateliery. Než přesto byla Grace přesvědčena, že poměry se vyjasní a že bude mít úspěch. Přála si, aby jí napsali, jak se daří Senátorovi, aby ho za ni pohladili, a aby políbili za ni Apače. Bylo lze říci, že se v jejich listech zračí stesk po domově, čím dále však přicházely dopisy řídkější a kratší.

Na Ganadu plynul obvyklý život. Ze sousedních rancho v údolí přicházely noví lidé, tančili, plovali a hráli tenis. I jejich rodiče přicházeli a užívali milé pohostinnosti Penningtonových; mezi těmito staršími hosty byla i nová sousedka malého dvorce a ovocného sadu za Evansovým rancho.

Penningtonovi shledali, že paní Burkeová byla dáma jemných, uhlazených způsobů a dovedla velmi mile a vesele baviti celou společnost a byla v rodinném kruhu Penningtonových vždy vítána. Bylo zřejmo na první pohled, že zažila v životě mnohem více strastí než štěstí, leč dovedla se přenést přes trýzeň, která na ni dolehla a dovedla všechny zabaviti svým jemným, tak trochu sentimentálním humorem. Osud ji potýral, ale nezdrtil.

Přicházela nyní k Penningtonovým častěji a častěji - plukovník jí ochotně radil ve finančních otázkách a při opatrování ovocného sadu. O osobních věcech nikdy nehovořila. Věděli jen, že má dceru v Los Angeles; nic bližšího se však o dceři paní Burkeové nedozvěděli - paní Burkeová, jsouc vychována přísně puritánsky, byla zatrpklá vůči divadelní rampě a jejímu bratru filmovému plátnu - nedala však ve svých dopisech dceři na jevo, že trpce nese, že si vyvolila právě tuto životní dráhu.

Paní Burkeová byla vychována v klášteře jeptišek, takže ve svých osmnácti letech měla as takové názory na život jako jiné děvče ve dvanácti. A tak se stalo, že poměrně velmi lehce podlehla lichotkám nesevřelého irského dobrodruha, který se domníval, že její příbuzní jsou bohatí. Když se seznal, že se ve finančních poměrech své choti mýlil, po krátkých líbáncích ji opustil - a od té doby jej více neviděla. Nemluvila nikdy o něm a Penningtonovi se jí nikdy neptali.

Přesto, že paní Jiřině Burkeové již bylo devětatřicet, dosud bylo zjevno v tazích její tváře, že v mládí byla velmi hezká.

Námahy přestěhování a nezvyklé starosti o pomerančový sad činily značné nároky na její zdravotní stav.

Penningtonovi se o ni počali vážně obávat, že věc byla vážná, bylo lze seznati z toho, že si paní Burkeová vyžádala na panu plukovníkovi, aby se uvolil býti vykonavatelem její poslední vůle pro případ nenadálé a nepředvídané katastrofy. Zatím co život na Ganadu plynul klidně dále, Grace, jejíž obraz dominoval v srdcích všech, statečně se bila s osudem o svůj díl.

Jen kdyby jí šťastná náhoda přála! Během dlouhých týdnů, kdy přebíhala z atelieru do atelieru, se mnohemu přiučila. Pochopila, že určitý typ lidí nikdy nebude mít v atelieru úspěch pochopila, že jen ocelový charakter má naději, že dostihne svého cíle.

Přiučila se mnohemu od náhodných známých, kteří během častých setkání v přijímacích úřadovnách atelierů se stali téměř přáteli. Ti, kteří již byli déle v Hollywoodu, měli více zkušeností a poradili jí, jak si má počínati při nejtrapnější fási filmového života, totiž při ucházení se o místo.

Již asi po desáté navštívila ředitele atelieru K K S, který ji od vidění znal a snad dokonce měl s ní soucit - ovšem mnozí lidé tvrdí, že filmoví ředitelé nemají srdce, neznají soucit, ani bol, ani radost.

"Lituji, Miss Evans," řekl jí; "ale dnes nemám bohužel pro vás nic."

Když se chystala k odchodu, zastavil ji a pravil.

"Ale počkejte přece! Mr. Crumb právě připravuje svůj nový film. Podívejte se k němu možná, že vás bude moci potřebovati."

Grace poděkovala a vydala se za Crumbem. Prodírala se ku předu spleti osvětlovacích kablů, rozházených sufit a různých součástí interieurů. Narazila na pomocníky technického ředitele, kteří se snažili proměnit africkou cisternu v římskou lázeň během jedné a tří čtvrtí hodiny. Klopýtla o rozměrnou ocelovou klec, za jejímiž dráty prskala a vrčela rozkořená lvice. Posléze se jí podařilo nalézt člověka, který právě neměl nic na práci, a kterého se mohla tedy zeptati, kde se právě nalézá pan Crumb. Poslal ji do kaširované alžírské ulice v pozadí atelieru - muž, kterého oslovila, byla jakási mužská filmová hvězda prvního řádu.

Několik minut po té našla člověka, kterého hledala. Nikdy před tím Wilsona Crumba nespatriřila a její první dojem byl příjemný, poněvadž se k ní choval velmi dvorně.

Řekla mu, že právě přichází od ředitele společnosti, který ji k němu posílá. Zatím co hovořila, Crumbovy zraky znalecky klouzaly po její postavě.

"Co jste již hrála?" zeptal se ji posléze.

"Pouze několik epizod," odvětila Grace.

Crumb potřásl hlavou.

"Obávám se, že vás nebudu moci potřebovati," řekl - "ovšem chtěla-li byste hráti polonahá, což by vyžadovalo, byste

první zkoušku předvedla zcela nahá."

Očekával napjatě její odpověď. Grace Evansová se zarazila. Cítila, jak krev se jí hrne do tváří. Nechápala, proč právě první zkouška by vyžadovala, by se postavila před aparát zcela nahá - věděla však, že existují ve filmu mnohé věci, které člověk v prvním okamžiku nechápe.

Snad právě nyní se jí naskytla šťastná příležitost. Četla v novinách, že Wilson Crumb právě připravuje nejvýznamnější film své kariéry. Ano, příležitost a šťastná náhoda ji volají a ona přesto váhá. Vysoký cíl, jehož dosažení si předsevzala, otupil v ní smysl pro cudnost a stud; dělo se jí právě tak jako tisícům a tisícům jiných dívek ve všech končinách světa. "Jest to bezpodmínečně nutné?" zeptala se Grace.

"Zajisté."

Grace dosud váhala. Její štěstí! Nechá-li je přejít mimo, může za několik dní sbalit své věci a vrátit se domů. Vždyť na ní vlastně ani nic kromobyčejného nepožadovali. Vždyť to celkem vzato patřilo k jejímu povolání. Musí jen zkonejšit své precitlivělé svědomí a bude dobře; podaří se jí to však?

A vzpomenu si na domov. V poslední době si již nesčetněkrát přála, aby raději byla doma než zde; nechtěla se však vrátit se ztroskotanými nadějemi. Tato úvaha rozhodla.

"Dobrá tedy," řekla. "Ale nebude snad mnoho lidí při tom?"

"Pouze operátor a já," odvětil Crumb. "Souhlasíte-li, můžeme počítat se zkouškou ihned."

Dvě hodiny po té vyšla Grace Evansová z K K S atelieru se smlouvou v kabelce na padesát dolarů týdně. Wilson Crumb ji ujistil, že ji očekává nádherná budoucnost, a že má štěstí, že náhoda ji přivedla do rukou tak zdatného ředitele, jako je on, který z ní může udělati filmovou star prvního řádu.

Wilson Crumb, sotvaže odešla, si spokojeně mnul ruce a usmíval se.

Apač se vznášel vzhůru tanečním krokem po vozové cestě vedoucí vzhůru do hor. Hryzl udidlo, netrpělivě pohazoval hlavou a potříšňoval košili svého jezdce pěnou. Zvedal vysoko přední nohy a potřásal nervosně celým tělem. Chtělo se mu běžet prudce vpřed a divil se, co se to přihodilo s jeho pánem, nemohl pochopit, proč má nyní stále jít vážným krokem, když dříve znal pouze klus a cval.

A náhle trhl hlavou vzhůru a ohlížel se, jakoby něco hledal - v téže chvíli uskočil stranou a řičel.

"Starý bláze!" řekl Pennington dobrácky.

Kůň se lekl velkého bílého kamene, který ležel vedle úvozu. Po celá tři léta, kdykoliv tudy Cusler projížděl, Apač se pravidelně lekal. Již dříve než no ono místo přijeli, Apač vždy zdvihal hlavu, aby viděl, je-li kámen vždy na svém místě. Custer již znal tuto Apačovu slabůstku, věděl, že na něj musí konejšivě promluvit, že jej musí pohladit po kosmatém krku a zároveň vtisknouti ostruhu do jeho vzpírajících se boků.

A toto všechno měl Apač rád. Miloval prudký pohyb, kterým odskočil od balvanu stranou, miloval stejně sílu svého jezdce, který jej vždy přinutil, aby se přenesl přes překážku - důvěřoval plně svému jezdci, takže by byl neváhal jeti s ním třeba i do pekla. Ale dnes jej jeho pán nenutil, aby se smělym krokem přenesl přes balvan. Obejel s ním balvan a pustil se jackknife kaňonem vzhůru.

Custer přehlížel pastviny. Červenec se právě chýlil ku konci. Úbočí hor ztrácela ponenáhlu svoji zeleň; nižší polohy žloutly, vyprahnuty jsou horkým letním sluncem, stále však byly hezké, díky živým skvrnám zeleně, které tvořily staré košaté ořechy a olivy.

Pennington, jeda úvozem vzhůru vzpomínal, jak posledně tudy jel s Grace. Již tomu jest celé dva měsíce co odjela - Custerovi se zdálo, že od onoho dne, kdy ji naposledy uviděl, uplynulo již několik roků. Vzpomínal si na každou podrobnost oné poslední jízdy s ní a tak se mu i vybavila v mysli vzpomínka na novou, dosud neznámou stezku, kterou spolu objevili, a na jeho původní úmysl přesvědčiti se, kam vlastně ona stezka vede. Neměl dosud k tomu vhodnou chvíli - ani dnes se mu valně nechtělo zajížděti na neznámou stezku. Dojnice s telaty byly dosud na pastvě. Custer je spočítal, prohlédl si jakost pastvy a vrátil se domů.

Byl právě pátek. S vrcholu pahorku za Jackknife kaňonem pozoroval jakýsi muž dalekohledem každé jeho hnutí. Tři jiní muži cíhali na stráž na nové, dosud neprozkoumané stezce. Pennington učinil velmi dobře, že právě onoho pátku se nerozhodl projeti novou stezku.

Sotvaže Custer zamířil s Apačem zpět k rancho, muž s dalekohledem sestoupil s pahorku k svým druhům na stezce. Byl to Allen.

"Mladý Pennington zde slídlil," řekl. "Myslím, že bychom jednali velmi nerozumně, kdybychom jej zabili. Mám lepší plán. Poslyšte!"

Podrobně a důkladně vyložil Allen druhům své záměry.

"Rozumíte mně přece dobře? A dozví-li se náhodou něco, co nesmí zvědět, pak víte, jak máte jednat."

Allenovi druzi kývli na znamení souhlasu.

Příštího dne, sotvaže Penningtonovi povečeřeli, přišel sluha od paní Burkeové a oznamoval, že jejich sousedce není právě dobře a že žena, která paní Burkeové posluhuje je žádá, aby ji navštívili, poněvadž se obává o svoji paní.

"Ano, vyřídíte, že přijdeme okamžitě," odvětil plukovník Pennington.

Když brzy poté přišli k paní Burkeové shledali, že velmi těžce dýše; plukovník okamžitě telefonoval pro místního lékaře. Když lékař paní Burkeovou vyšetřil, odebral se k Penningtonovým do vedlejšího pokoje.

"Učinil byste nejlépe, kdybyste poslal pro Dr. Jonesa z Los Angeles", řekl lékař. "Nejvíce je postiženo její srdce."

Nemohu v tomto případě nijak zakročiti. Jedině snad srdeční specialista jako Dr. Jones by mohl něco podniknouti. A má-li paní Burkeová nějaké bližší příbuzné, měli bychom je okamžitě zpravit."

Žena, která obsluhovala paní Burkeovou, vešla do pokoje stírajíc si slzy.

"Má dceru v Los Angeles," řekl plukovník, "neznáme však její adresu."

Psala jí právě dnes, než dostala záchvat," pravila služebná; "dopis nebyl dosud podán na poštu. Zde jest."
"Miss Shannon Burkeová, 1580 Panizo Cirele, Hollywood," četl plukovník. "Zatelegrafuji slečně Burkeové i Dr. Jonesovi. Vy můžete doktore zaopatřit spolehlivou ošetřovatelku!"
Doktor přisvědčil. Vše, co se dalo zařídit, bylo tedy zařízeno.

XI.

Když jedné soboty po šesté na večer koncem července vstoupil Crumb do bungalovu 1421 Vista del Passo. Gaza de Lure seděla právě u piano. Kouř z polouhořelé cigarety, odložené na ebonitové krabici, stoupal vzhůru v tenkých praménkách a ovíjel se kolem záplavy jejich kadeří. Hrála právě sladký snivý valčík. Crumb jí pouze pokynul na pozdrav a zmizel ve svém pokoji. Byl unaven celodenní úmornou prací v atelieru. Gaza, vědouc, že za chvíli se vzpamatuje, pouze letmo přikývla na jeho pozdrav a hrála dále. Slyšela, jak Crumb vstoupil do koupelny.

A za půl hodiny po té objevil se opět Crumb u ní. Několik krystalků bílého prášku učinilo s ním tuto nenadálou změnu. Opřel se o piano. Gaza byla skutečně krásná. Crumbovi se zdálo, že dosud mu nepodlehla, rozněcovala stále více a více jeho vášně - miloval ji tak, jak jen muž jeho druhu jest schopen milovati.

"Haló, milá přítelkyně," zvolal vesele, "mám pro vás dobré zprávy."

Gaza se nedůvěřivě usmála.

"Dobré zprávy - snad chcete říci, že vláda vystavěla pro sestárlé kokainisty pohodlný dům, opatřuje je zdarma vším, co potřebují a dává jim kokainu tolik, kolik ho chtějí."

"Ne, hovořím zcela vážně; přináším vám skvělé zprávy."

"Nuže," zeptala se netrpělivě Gaza.

"Moje žena svolila k rozvodu," prohlásil Crumb povzneseným tonem.

"To je ovšem skvělá zpráva, ale pouze pro ni je-li ovšem pravdivá."

Crumb se zachvěl.

"Jest to dobrá zpráva pro vás," tvrdil. "Značí to, že se nyní my můžeme vzít."

Gaza se dala do smíchu. Byl to velmi nepříjemný, křečovitý smích.

"Co je vám na tom k smíchu?" zavrčel Crumb. "Budete všude vážená - a budete mít úspěch. Jakmile se stanete mojí chotí, učiním z vás hvězdu v nejvelkolepějším filmu, jaký kdy byl natočen."

"Vážená!" uštěpačně odsekla Gaza. "Snad vaše jméno mně dodá vážnost - ne? Bude nanejvýše poslední urážkou, kterými jste mne až dosud zahrnoval. A že mne učiníte filmovou hvězdou? Kašlu vám na to! Mám již jediný cíl - a za ten děkuji vám, vy špinavý pse - kokain!" A zaťatými pěstmi hrozila Crumbovi. "Dejte mi jen tolik kokainu, kolik potřebuji," vzkřikla podrážděně, "slávu a vavříny si nechte pro koho chcete!"

Crumb se domníval, že nyní nadešla jeho vhodná příležitost. Obrátil se ke krbu a zapálil si cigaretu.

"Dobrá tedy," řekl. "Rozhodla-li jste se tak, nemám naprosto nic proti tomu; ale" - a obrátil se výhružně proti Gaze -

"musíte se pak okamžitě ode mne vystěhovati rozumíte!? Dneškem počínaje, smíte do tohoto domu vstoupiti pouze již jen jako paní Crumbová - jinak hleďte, abyste sbalila své věci a klidila se odtud!"

Gaza zírala na Crumba zornicemi rozšířenými vzrušením. Vypadala v oné chvíli tak hrozivě, jako rozdivočelá tygřice.

Crumb bezděky před ní couval.

"Poslyšte nyní, co já vám řeknu," pravila Gaza velitelským tónem. "Předně vězte, že vím, že lžete. Ne snad, že bych to jen tušila z té příčiny, že kokainista ani nedovede mluvit pravdu; já to však vím zcela pozitivně. Dnes jste dostal dopis od svého právního zástupce, ve kterém vám sděluje, že vaše žena vám nikdy své svolení k rozvodu nedá."

"Vy jste otvírala moje dopisy!" vzkřikl na ni zlobně Crumb.

"Samozřejmě! Ano, všechny vaše dopisy otevírám. Co jiného ode mne očekáváte?" odsekla Gaze. "Co jste ze mne učinil, to ze mne máte. Myslíte, že kokainistka může mít smysl pro čest, sebeúctu nebo vůbec nějakou jinou ctnost?!"

"Musíte odtud!" zvolal Crumb. "Klidte se okamžitě!"

"Dobře, ale vezmu si sebou celou vaši zásobu kokainu!"

Crumb se křečovitě zasmál.

"Nedám vám již ani jediný závitek!"

"Počkejte se svými vyhrůžkami! Neřekla jsem ještě vše, co jsem vám chtěla říci. Sám jste již kokainistou dosti dlouho, a víte tedy sám dobře, čeho je kokainista schopen, aby si zaopatřil svoji obvyklou dávku. Víte, že oba, vy i já, jsme hotovi dáti za špetku bílého prášku duši i tělo. Dovedeme pro kokain láhiti, krásti i vražditi! Slyšíte, Wilsone i vražditi! Existuje pouze jediná věc na světě, kterou bych nebyla schopna vykonati, tou věcí však není vražda!"

A přiblížila svoji tvář těsně k Wilsonovu obličejí a zírajíc mu do očí, pokračovala:

"Pokusíte-li se, Wilsone, odepřítí mně moji obvyklou dávku, vězte, že vás zabiji!"

Tón Gazina hlasu byl studený a kovově ostrý snad proto, že její vyhrůžka byla opravdově míněna. Crumb zbledl.

"Ach, nechme toho!" zvolal Crumb. "Nač se vlastně tak navzájem štveme. Jděte raději do koupelny a vezměte si svoji dávku. Uklidněte se."

"Ano, potřebuji se uklidniti. Ale vezměte na vědomí, že jsem dnes nemluvila na piano. Byla bych sto vás zabít i při zcela jasném vědomí jen to mne trápí, že mně nestojíte ani za to, abych vás zavraždila!"

A šla do koupelny.

"Ještě něco jsem vám zapomněla říci," řekla, stojíc ve dveřích koupelny. "Telefonoval Allen. Jest ve městě a přijde sem po večeři. Chce své peníze."

Dveře koupelny se za ní zaklaply. Crumb si zapálil novou cigaretu a zabořil se do pohodlné lenošky a zachmuřeně zíral na sošku čínskému chrámovému psa.

Japonský, šikmooký sluha otevřel dveře a oznamoval, že večere jest již na stole. Za chvíli se Gaza s Crumbem sešli v malé jídelně. Oba silně kouřili a jídla se sotva dotkli. Gaza byla veselá, živá a zdála se býti šťastnou, jakoby vůbec zapoměla na nedávnou scénu v obývacím pokoji. Ptala se Crumba na nový, právě natáčený film.

"Začneme točit v pondělí," odpovídal Crumb. "Mám nepříjemnosti s autorem. Udělali by nejlépe, kdyby ho vyhodili z atelieru a mně dali na ruku více peněz, udělal bych z toho film, že takový dosud neviděl svět!" A odmlčel se.

"Co je vám?" zeptala se Gaza. "Působí vám snad Allen starosti?"

"Ne, snadno se jej zbavím."

"Tentokrát se ho tak lehce nezabavíte," poznamenala Gaza, "aspoň se mně tak zdá podle tónu jeho hlasu v telefonu. Nechápu ale, Wilsone, co jste učinil s naší zásobou kokainu?"

"Vy máte přece svoji zásobu odděleně uschovánu?" zamružel Crumb.

"Ano, samozřejmě," odvětila Gaza, a také mně vlastně není nic po tom, co jste učinil s Allenovým podílem. Ale upozorňuji vás, aby nenarazila kosa na kámen; nejsem valným znalcem charakterů - vždyť jsem se zprvu domnívala, že jste dokonalým gentlemanem. Myslím však, že se nemýlím, tvrdím-li, že Allen jest mizerný chlap! Měl byste si na něj dáti pozor."

"Nemám z něj strach," vyhrkl Crumb.

"Vím, že se ho nebojíte," připouštěla sarkasticky Gaza. "Máte přece statečné srdce, Wilsone!"

Zazněl zvonek u domovních vrat.

"Máte ho zde," řekla Gaza.

Crumb zbledl.

"Proč se domníváte, že to je špatný člověk?" zeptal se Crumb.

"Podívejte se mu do tváře, podívejte se mu zpřímá do očí," upozorňovala Gaza Crumba. "Má obličej jako sup."

Když Japoník otevíral domovní dveře, byli již Gaza i Crumb v obývacím pokoji. Vstoupil Slick Allen. Crumb jej vítal s přehnanou srdečností.

"Haló, milý příteli!" zvolal. "Jsem rád, že jste přišel. Miss de Lure mně říkala, že jste telefonoval. Jsem skutečně potěšen vaší návštěvou."

Allen pozdravil Gazu úklonem hlavy, odložil čapku na židli blízko dveří a pokročil do středu pokoje.

"Přijměte prosím místo, Mr. Allene?" vybidla jej Gaza.

"Nemám příliš mnoho času," odvětil Allen, usedaje do lenošky. "Přicházím si, Crumbe, pro peníze." Studené rybi Allenovy oči se zabodly do Wilsona. "Chci dnes všechny peníze, které u vás mám k dobru. Tuším, že jest to as deset tisíc dolarů."

"Ano, asi tolik," odpověděl Crumb.

"Nestřpím vám již žádné odklady," pokračoval Allen.

"Odklady!" zvolal ostře Crumb. "Kdo mluví o odkladech?"

"Vy."

"Člověče, vy se v tom nevyznáte!" zvolal Crumb vzrušeně. "Pochopte přece, že o naší záležitosti jest nutno zachovati určitou obezřelost. Před nedávném mně určité důvody bránily, abych vám předal najednou tak značnou sumu. Mohli by nám snadno přijít na naši stopu. Byl jsem hlídán - kdosi dokonce mně sledoval až k bankovní přepážce. Vidíte nyní, jak jsme na tom?"

"To je všechno hezké," řekl Allen. "Ale já chci své peníze a chci je ihned!"

"Samozřejmě, že je dostanete," odvětil Crumb.

"Nuže!" zvolal Allen a natáhl zároveň ruku. "Vydejte mně, co mně patří."

"Drahý příteli, snad si nemyslíte, že mám tak značný obnos doma."

"A kde máte uschovány své peníze?"

"Samozřejmě že v bance."

"Vypište mi tedy šek."

"Jste blázen! Jsme přece oba podezřelí. Okamžitě by poznali, že si pracujeme do rukou. Ne, to nejde. V pondělí jsou banky otevřeny - obdržím hotové peníze. Jiného se nedá nic dělat. Kdybyste mne byl předem zpravil, že si přijdete pro peníze, byl bych vám je připravil."

Allen chvíli upřeně zíral Crumbovi do tváře.

"Dobrá tedy," řekl posléze. "Počkám až do pondělí dopoledne."

Crumb si spokojeně a z hluboka oddychl.

"Dostavíte-li se v pondělí ráno v půl jedenácté do banky, dostanete své peníze," sliboval Crumb. "A jak jdou ostatní vaše obchody? Lituji, že se sám nemohu účastnit, ale je to pro mne příliš humpolecké."

"Whisky? Jde to skvěle," odpovídal Allen. "Našel jsem mladého chlapíka, jmenuje se Evans - vypracoval celý plán sám. Postará se týdně o šestatřicet beden a odvádí hotové peníze. Přikryjou bedny senem, naloží je na auto, dovezou za bílého dne do města, zde je ve skladišti přebalí do beden od mýdla a rozvezou je do místních drogerií. Člověk, který se stará o odbyť ve městě, jest s poměry dokonale obeznámen."

Allen vykládaje o svých obchodech pozorně si prohlížel Gazin obličej. Gaze to neušlo; byla však zvyklá na dotěrné pohledy mužů a nepřipadalo jí to tedy podezřelým. Posléze ji oslovil.

"Víte, Miss de Lure," řekl, "váš obličej je mně velmi povědomý. Všiml jsem si toho hned již při své první návštěvě u vás. Zdálo se mi, že jsem vás již někde viděl nebo aspoň, že jsem se setkal s někým, kdo vám byl nápadně podoben. Nemohu si však vzpomenouti, kde, kdy a za jakých okolností to bylo. Jednoho dne si však jistě na to vzpomenu."

"Nevím," odvětila Gaza. "Jsem si však jista, že jsem vás viděla poprvé teprve tehdy, když jste sem přišel s Mr. Crumbem."

"Ani já se nedovedu přesně upamatovati," odvětil Allen, prohrabávaje si zamyšleně vlasy, "ale je mně to vše tak nějak divné." A vstal se židle. "Půjdu," řekl. "A v pondělí, Crumbe, se uvidíme v bance, přesně o půl jedenácté!"

"Ano, přesně o půl jedenácté," opakoval Crumb, povstáváje taktéž se židle. "Poslyšte, Allene, nemohl byste mně prokázati nepatrnou laskavost? Slíbil jsem jednomu chlapíkovi, že mu dnes večer dodám závitek morfia - donesete-li mu je sám, ušetříte mně tak cestu. Ani se při tom neodchýlíte od své cesty. Setkáte se s oním mužem v aleji za drogerií na jižním chodníku Hollywoodského boulevardu."

"Dobře, milerád vám vyhovím," odvětil Allen, "ale jak toho člověka poznám?"

"Bude státi na řečeném místě, vy půjdete kolem něj a zeptáte se ho, kolik je hodin. Odpoví-li vám a zeptá-li se vás, můžete-li mu proměnit pět dolarů, pak je to ten pravý. Poté mu dáte dvě dolarové bankovky a padesát centů. On vám dá pět dolarů. To je vše. Mezi obě dolarové bankovky vsunete závitek morfia. V pondělí mně pak dáte těch pět dolarů."

"Ano, nyní vím již vše. Dejte mi morfium sebou."

Gaza si mezitím nasazovala klobouk a oblékala si plášť.

"Vy jdete dnes tak brzy domů?" zeptal se Crumb Gazy.

"Ano," odvětila Gaza. "Jsem unavena a chci si ještě doma napsat dopis."

"Myslil jsem, že žijete stále zde," řekl udiveně Allen.

"Jsem zde celý den a večer chodím do svého vlastního bytu," odvětila Gaza.

Slick Allen odchází z bungalovu nemohl na první ráz tuto neobvyklou skutečnost pochopiti.

"Jdete touže cestou jako já?" zeptal se Gazy, když vyšli ven.

"Ne, jdu právě opačným směrem. Dobrou noc!"

"Dobrou noc!" řekl Allen a zamířil k Hollywoodskému boulevardu.

Crumb mezitím se spojil s telefonní centrálou.

"Haló! Prosím policejní komisařství! Číslo nevím. Věc velmi spěchá!"

Chvilí bylo ticho.

"Haló! Kdo tam? Ano! Poslyšte, chcete-li dopadnouti in flagranti prodávče morfia, pošlete tajného policistu do aleje za Hollywoodskou drogerií, necht' tam přechází a čeká, až někdo k němu přijde a zeptá se ho, kolik je hodin. Necht' mu policista odpoví a zároveň se jej zeptá, nemohl-li by mu změnit pět dolarů. Onen člověk mu mezi dvěma dolarovými bankovkami podá balíček morfia. Pospěšte si ale - a ať je co nejdříve za mřížemi."

"Kdože volá? Ach - pouhý přítel - ano, pouhý váš přítel."

Wilson Crumb pověsil naslouchátko a výsměšně se zašklebil.

"Tak se mně zdá, Allene, že to s vámi špatně dopadne a že v pondělí o půl jedenácté v bance asi nebudete!"

XII.

Když Gaza de Lure vstoupila do domu, v němž bydlila, její bytná jí chvatně vyšla v ústrety.

"Jste již zde Miss Burkeová?" otázala se. "Právě před několika minutami vám byl doručen telegram. Doufám, že to nejsou neblahé zprávy."

Gaza chvatně rozškubla žlutou obálku. Prolétla zběžně řádky textu, četla je znovu a pomaleji, obočí se jí nakrabilo, jakoby ani v prvním okamžiku nemohla pochopiti smysl čtených slov.

"Vaše matka jest nemocna," tak zněl text telegramu. "Pravděpodobně to není vážné - doktor však míní, že bude nejlépe, přijedete-li - očekávám vás u prvního ranního vlaku." Podepsán byl "Custer Pennington."

"Doufám, že to nejsou neblahé zprávy," opakovala bytná.

"Moje matka jest nemocna. Telegrafuji pro mne," odvětila Gaza. "Prosím, zeptejte se laskavě telefonem, kdy odjíždí první vlak do Canada, já si zatím zbalím nejnnutnější do příručního kufříku!"

"Drahoušku!" zvolala bytná. "Je mně vás tak líto! Zatelefonuji na nádraží a pak vám přijdu pomoci."

Za chvíli poté přišla bytná se zprávou, že první vlak do Canada odjíždí o deváté ráno. Nabídl se, že pomůže při balení zavazadel. Gaza jí poděkovala a odmítla.

"Musím ještě někam jít," řekla Gaza; "vrátím se za několik minut a pak si také teprve zbalím své věci."

Když bytná odešla a Gaza chvíli tupě zírala na černý kufřík, který vyňala ze skříně a rozevřela přes své lože; zírala před se, neviděla však ani kupu, ani několik kusů prádla a šatů, které rozložila kolem. Viděla v mlze před sebou jen sladkou tvář své matky - její milý úsměv, který dovedl zkonejšit každou, velkou i malou dětskou strast - milý úsměv, který ozařoval léta jejího dětství jako jasné slunko.

Dlouho stála tak zamyšlena a snažila se uvědomiti si, co si počne, dojde-li k nejhoršímu. Uvažovala, že vlastně nic se nezmění - aspoň matka bude ušetřena neblahého překvapení a starostí. Ano, ona vlastně zemřela, ač matka to dosud netuší; již několik měsíců jest mrtva. Toto svoření s rozbitými nervy nebyla již Shannon Burkeová - ne, dnes ji matka již nemohla mít ráda.

Gaza chvatně přistoupila ke psacímu stolu, vyjmula z příruční kabelky klíček a otevřela stůl. Poté vyňala ze stolu malou injekční stříkačku a několik malých fiol; pak vešla do koupelny. Když se vrátila, nebyla již tak podrážděna a nervosní. Zavřela pak injekční jehlu do stolu a seběhla po schodech dolů.

"Vrátím se za několik minut," řekla bytná. "Musím si ještě dnes v noci něco projednati se svým přítelem."

Šla přímo do bungalovu na Vista del Paso. Crumb byl nesmírně překvapen, slyše jak její klíč rachotí v zámku. Napadlo ho v prvním okamžiku, že snad Allen jí vzal klíč a že se vrací - zbledl jako stěna; když však viděl, kdo vlastně přišel, byl

překvapen ještě více.

"Drahoušku!" zvolal. "I podívejme se, kdo se to dnes vrátil!"

Gaza neopětovala jeho úsměv a tvářila se ztrnule, jakoby byla z mramoru.

"Byl mě právě doručen telegram," řekla suše. "Musím na několik dní odcestovati. Přišla jsem vás požádati, abyste mně dal trochu kokainu, abych s ním vydržela než se vrátím. Domnívám se totiž, že tam kde budu, si ho nebudu moci opatřiti."

Wilson se na Gazu podezřívavě zadíval.

"Vy mne chcete opustiti!" zvolal podrážděně. "Proto jste odešla zároveň s Allenem. Nemůžete se bez kokainu nikam hnouti. Nepustím vás! Rozumíte? Nedovolím vám, abyste odešla!"

"Neblázněte, Wilstone," odpověděla Gaza. "Moje matka jest nemocna a telegrafovala mně, abych k ní přijela."

"Vaše matka? Dosud jste mně nikdy nevyprávěla, že byste vůbec měla matku."

"Ano, mám dosud matku - a nikdy jsem s vámi o ní nechtěla mluvit. Nyní mne potřebuje a proto jedu k ní."

Crumb dosud Gaze nevěřil.

"Mluvíte skutečně pravdu? Vráťte se zase ke mně?"

"Víte sám dobře, že se vrátím," odpověděla, "- že se musím vrátit," dodala s povzdechem.

"Ano, máte pravdu. Vy se musíte vrátiti. Nemůžete nikde obstát bez kokainu. Postarám se již o to, abyste se vrátila!"

"Co tím chcete říci?"

"Jak velkou zásobu kokainu máte doma?"

"Víte sám dobře, že to nestojí ani za řeč. Mám ve své kabelce - zapomněla jsem ji ve stole - sotva několik gramů."

"Dobrá. Dám vám tedy kokainu na týden - pak se musíte vrátiti."

"Vy říkáte, že mně dáte kokainu pouze na týden?" zeptala se Gaza ostře. "Vezmu si ho tolik, kolik budu chtít. Náleží právě tak mně, jako vám!"

"Já však tvrdím, že vám ho nevydám více než na jediný týden. Nesmíte se nikde zdržeti déle než týden. Nemohu žít bez vás - což mne nikdy nepochopíte? Zdá se mi, že máte srdce z kamene, nebo že je vůbec nemáte!"

"Ach, co na tom," řekla Gaza, unaveně zívajíc, "kdybych nepřišla, našel byste jistě brzy jiného blázna, který by vám prodával vaše drogy; ale nebojte se. Zcela jistě se vrátím. Jste tak ohavný jako kokain - nenávidím vás oba, ale přesto nemohu bez vás, bez jednoho ani bez druhého žít. Dejte mi tedy kokainu na týden, Wilstone, pravděpodobně se vrátím ještě dříve."

Crumb odešel do koupelny a zabalil pro Gazu potřebný počet závitků.

"Zde máte," řekl, vraceje se do obývacího pokoje.

Gaza vsunula balíček do kabelky.

"Nuže s Bohem," řekla, obracejíc se ke dveřím.

"Cožpak mne vůbec nepolíbíte na rozloučenou?" zeptal se Crumb.

"A políbila jsem vás snad někdy od té doby, co jsem se dozvěděla, že jste ženat."

"Ne," doznával Crumb; "ale dnes, kdy odcházíte na celý týden, mohla byste mne políbiti!"

"Ne," odpověděla resolutně. "Nepolíbím vás, právě tak jako bych nikdy nepolíbila nějakou praehistorickou příšeru."

Crumb se zachmuřil.

"Jste velmi cudná," řekl.

Gaza lhostejně pokrčila rameny a popošla ke dveřím.

"Nechápu vás, Gazo," pokračoval Crumb. "Vždy jsem se domníval, že mne máte ráda, a Bůh sám to ví, že i já vás šíleně miluji. Jste jedinou ženou, kterou mám doopravdy rád. As před rokem jsem ještě bláhově věřil, že se za mne provdáte, ale nyní vidím, že mně nedovolíte ani, abych vás políbil. Kdybych věděl, že milujete jiného muže, pak -"

"Ne, nic byste neučinil. Chtěl jste říci, že byste mne zabil, ale neučinil byste to. Ale o to nemusíte mítí strach - nemiluji nikoho jiného. Když jsem si uvědomila, že nemohu žádného ctít, nemohu ani vás mítí ráda. Jste všichni stejně zkažení. A prosím, dovolte mi, abych se vám s něčím přiznala - nikdy jsem vás vlastně neměla ráda. Do té doby než jsem se dozvěděla, jak jste mne hnusně zničil, byl jste mně velmi sympatickým. Byla bych se byla stala vaší ženou - víte sám dobře, že bych byla bývala hodnou ženou. Ráda bych si sama sobě namluvila, že mne skutečně máte rád. Věřte, Wilstone, že nic na světě by mne více netěšilo než vědomí, že mne šíleně milujete - vy však nejste schopni šíleně milovati nikoho jiného kromě sebe."

"Mám vás skutečně rád, Gazo," řekl Crumb opravdově, "tak rád, že bych raději zemřel než žil bez vás."

Gaza nedůvěřivě zavrtěla hlavou.

"Snažím se vám uvěřiti," řekla; "mluvíte-li skutečně pravdu, mohu vám alespoň částečně oplatiti trýzeň, kterou jste mně způsobil. Budu stále u vás, vy nikdy tak na mne nezapomenete a stále si budete uvědomovat svoji vášeň a touhu - nikdy však nebudu vaší. Budete mne vidati každý den, a každý den si budete vyčítati, že jste mohl býti se mnou šťasten, kdybyste byl býval čestným a slušným mužem; vy však nejste ani čestný, ani slušný, vy nejste ani mužem!" Crumb se snažil dáti se do smíchu. Leč podle toho, jak se mu krev hnala do tváří, Gaza poznala, že ho zasáhla svými slovy na nejcitlivějším místě.

"Doufám, že až se vrátíte od své matky, že budete snášenlivější," odpověděl Crumb. "A pak, kam jste říkala, že jedete?"

"Neřekla jsem vám vůbec kam jedu!"

"Nedala byste mně laskavě svoji adresu?"

"Ne!"

"Ale co když se něco nepředvídaného přihodí?"

"Počkáte s tím do té doby, než se vrátím."

"Nechápu, proč mně nechcete říci, kam vlastně jedete."

"Poněvadž existuje část mého života, kam vy a vám podobní se nikdy nesmíte vetřítí," odvětila Gaza.

"Hovořím-li s vámi o matce, zdá se mi, že ji zneuctví." Když Gaza zavírala za sebou dveře bungalowu, bylo lze zřítí v tazích její tváře nevýslovný odpor. Wilson Crumb byl zaražen.

"Byl jsem přece jen pošetilým bláznem," mručel si sám pro sebe. "Z Gazy se mohla státí největší tragická heroina jakou kdy film viděl - na mně bylo, jí poskytnouti příležitost. Nechápal jsem ji a přiděloval jsem jí nevhodné role. Nesetkal jsem se dosud v životě s takovou ženou jako je Gaza. Měl jsem jí dopomoci k úspěchu - pak by mně byla bývala zavázána vděčností. To by býval správný postup. Ale ostatně co na tom? Vráti se ke mně tak jako tak!"

Vstal se židle, šel do koupelny a vyšpnul as půl gramu kokainu; poté sebral z koupelny všechna narkotika, která tam byla ukryta a zahladil pečlivě všechny stopy po nich. Ve své ložnici pak vylezl na stůl, otevřel padací dveře, které vedly do prostory mezi stropem a podkrovím a prolezl jimi nahoru.

Narkotika měl zabalena do úzkého balíčku, převázaného silnou šňůrou. Pomocí této šňůry a kladky vytáhl balíček vzhůru do podkroví a konec šňůry obtočil kolem hřebíku na dosah ruky.

"Tak, nyní je vše v pořádku!" oddychl si. "Rád bych viděl toho policistu, který by vyčenichal moji skrýši."

V tajné skrýši měl Crumb narkotik za celé jmění. V koupelně přechovával pouze malou část a i tu nyní ukryl pro případ, že by snad Allen uhadl, kdo ho zradil a poslal policisty do bungalowu, nebo kdyby snad policie sama pátrala v telefonní centrále po autoru anonymního upozornění. Crumb si uvědomoval, že riskoval vlastně vše; ale jeho strategický tah jej aspoň pro přítomnost ochránil před Allenovou pomstou.

Na to, že přece jen jednou bude nucen s Allenem účtovat, Crumb nepomýšlel měl za to, že na podobné úvahy je dosti času tehdy, až bude skutečně zle.

Policie navštívila bungalow na Vista del Paso ještě téhož večera; nebyla však poslána Allenem, který dával přednost vlastní osobní pomstě před prozrazením svého společníka policii. Policejní komisař však sám dotazem zjistil v telefonické centrále, kdo telefonoval a okamžitě vyslal ke Crumbovi několik detektivů. Byli to velmi obratní, uhlazení lidé, kteří se velmi dobře vyznali ve svém řemesle.

"Komisař nás vyslal, bychom vám poděkovali za vaše laskavé udání," pravil jejich mluvčí. "Dopadli jsme ho zcela lehce in flagranti."

Ne nadarmo byl Crumb obratným hercem. Předstíral mistrně, že nechápe, oč vlastně běží.

"Obávám se," řekl, "že vám dobře nerozumím. Jaké udání? O čem vlastně hovoříte?"

"Před chvílí jste volal naše komisařství, pane Crumbe. Centrála nás zpravila, že jste to byl vy. Nejsou vám tedy vaše výmluvy -".

Crumb rázným gestem přerušil policistu a nedal mu domluvit.

"Ach!" zvolal, jakoby teprve nyní pochopil, oč běží. "Ano, nyní již vím. Snad bych vám mohl onu telefonickou zprávu blíže osvětliti."

"To také od vás očekávám," řekl policista, "poněvadž jste sám telefonoval."

"Ne, netelefonoval jsem," řekl Crumb, "připouštím ovšem, že vám bylo telefonováno mým aparátem. Řeknu vám vše, co o tom vím. Brzy před večerí zastavilo před mým domem auto a neznámý muž zaklepal na dveře. Zeptal se mne, mám-li telefon a dovolil-li bych mu zatelefonovati. Tvrdil, že musí sdělití cosi důležitého a důvěrného své choti. Na slovo "důvěrného" kladl velký důraz, takže jsem se musil po dobu rozmluvy vzdáliti do vedlejšího pokoje. Hovořil as minutu - nanejvýše dvě a pak mne zavolal zpět. Chtěl mně pak zaplatiti za použití telefonu. Nevím sice, co neznámý hovořil, myslím však, že to byla ona zpráva, k vůli které jste ke mně přišli. Příště si musím dáti pozor, abych se uvaroval nepříjemností."

"Poznal byste onoho neznámého, kdybyste ho znovu uviděl?" zeptal se policista suše.

"Zajisté že ano," odvětil Crumb.

Policisté se chystali k odchodu.

"Máte zde velmi hezké, malé hnízdečko," prohodil jeden z nich.

"Ano," souhlasil Crumb. "Chcete si je snad blíže prohlédnouti?"

"Ne," odvětil policista. "Nyní ne - snad někdy jindy."

Crumb zavřel za nimi dveře a zachmuřil se.

"Kdož ví," mručel sám pro sebe, "byla-li to vyhrůžka neb pouhá předpověď!"

Týden poté Slick Allen byl odsouzen na rok do žaláře pro přechovávání morfia.

XIII.

Když příštího jitra Shannon Burkeová vystoupila z vlaku Jižní Pacifické dráhy na stanici v Canadu, vyšel jí na peróně v ústretu širokoplecý muž středního věku v jezdeckém úboru.

"Jste, prosím, miss Burkeová?" otázal se. "Jsem plukovník Pennington."

Shannon si všimla, že jeho tvář jest vážná - polekalo ji to.

"Prosím, řekněte mi, jak se daří mé matce," řekla horečně.

"Pojďte," odvětil plukovník, "moje choť vás očekává v autu."

Její otázka byla zodpověděna. Zmožena utrpením a strachem, přešla peron opírajíc se o plukovníkovo otcovské rámě.

Před stanicí stálo kryté auto. Když se k němu přiblížili, vystoupila z něj starší dáma, objala Shannon a políbila ji.

V autu sedíc mezi plukovníkem a jeho chotí snažila se Shannon vzpamatovati se. Od předešlé noci nevzala morfium, poněvadž chtěla k své matce přijíti s "čistým vědomím". Nyní si však uvědomila, že chybila, poněvadž cítila, že její otřesené nervy jsou napjaty k prasknutí, že téměř upadá do závratí. Sebrala však všechny své zbývající síly a snažila se

nepozbýti vlády nad svým vědomím.

"Prosím, vyprávějte mi, jak se to stalo," řekla tiše.

"Přišlo to z nenadání," vysvětloval plukovník. "Byl to srdeční záchvat. Vše, co se tak v krátkém čase dalo vykonat, jsme vykonali. Na výsledku to však nemohlo nic změnit. Dr. Jones z Los Angeles přijel na naši telegrafickou výzvu právě půl hodiny před jejím skolem. Řekl nám, že stejně by nemohl nijak jinak zakročit."

Chvilí mlčeli. Vůz se tiše šinul alejemi vzhůru. A náhle zajel do oranžové zahrady a zastavil před malým bungalowem. "Domnívali jsme se, že nejlépe byste se podívala nejdříve sem," vysvětlovala paní Penningtonová. "Pak teprve vás vezmeme sebou k nám."

Doprovodili ji do obývacího pokoje, kdež ji představili hospodyni a ošetřovatelku, které na poukaz plukovníka Penningtona dosud v bungalovu zůstaly. Pak otevřeli dveře do malé slunné ložnice a nechali Shannon samotnou vejít dovnitř.

Tenkými stěnami bungalovu bylo slyšet její nářek; když Shannon za čtvrt hodiny vstoupila do obývacího pokoje, měla oči rudé pláčem, byla však ticha. Všichni se domnívali, že se dovede skvěle ovládat; kdyby však byli věděli, jaká hrozná bitva zuří v jejím nitru, jak zápolí s žalem a nenasytnou touhou po morfiu, jak její rozervané nervy jí nedopřejí ani vteřinu klidu - kdyby byli toto všechno věděli, jistě by řekli, že jsou svědky zázraku.

Odvedli ji zpět do vozu; usedla, zírajíc vytrněnými očima před se. Chtěla křičet, trhat se sebe šaty, chtěla dělati všechno možné jiné, jen ne sedět tiše na jednom místě. Krátká jízda do Kanady připadala Shannon věčností. Když auto stanulo před severním vchodem, nebyla Shannon schopna nic rozeznat. Zřela pouze stále před sebou tvář své mrtvé matky a malou černou skříňku s narkotikem ve své příruční kabelce.

Plukovník pomohl jí vystoupit z vozu. Před domem vyšla jí v ústřety mladá dívka, která ji objala a políbila, právě tak jako prve paní Penningtonová na nádraží. Shannon v polosně si uvědomila, že jí dívku představují - byla to dcera plukovníka Penningtona. Eva doprovodila Shannon do pokojů, které byly pro ni připraveny.

Shannon chtěla být zcela sama - chtěla mít u sebe černou skříňku ze své příruční kabelky. Proč Eva neodchází? Chtěla ji uchopit za ramena a vyhodit ji z pokoje; to v duchu, na venek však se přemohla a zůstávala klidnou.

Snažila se, aby se nechvěla a aby její hlas zněl pokud možno přirozeně.

"Prosím," řekla, "ráda bych zůstala sama."

"Ano, rozumím vám," odvětila Eva a odešla z pokoje.

Shannon popošla tiše ke dveřím a otočila klíčem v zámku. Pak se vrhla jako šelma na svoji příruční kabelku. Chvěla se od hlavy až k patě, zornice měla horečně rozšířeny - cosi si sama k sobě mumlala, připravujíc bílý prášek a injekční jehlu.

Na chvíli se však přece vzpamatovala a zaraženě zírala na lesklou jehlu, třpytící se v jejích prstech - jehla zmizela a ustoupila na několik okamžiků mrtvé matčině tváři.

"Ne, nechci!" zavzlykala zoufale. "Ne, matko, skutečně nechci!" Rty se jí chvěly a slzy se jí řinuly po tvářích. A podvědomě vrazila jehlu pod kůži. "Ne, nechtěla jsem to udělati - ne, opravdu ne!"

Klesla na lože a hořce vzlykala; tlak vzrušených nervů zvolna povoloval. Uspala - nespala před tím celou noc.

Probudila se teprve odpoledne a znovu pocítila palčivou touhu po narkotiku. Tentokrát se již nezdráhala. Prohrála první bitvu - proč by se znovu pokoušela o marné vítězství. Vykoupala se, převlékla a znovu vzala morfiu. Pak vyšla z pokoje.

Sestupujíc se schodiště, málem se srazila s urostlým, širokoplecím mladým mužem ve flanelové košili, jezdeckých kalhotách a botách s ostruhami. Spatřiv ji ucouvl o krok.

"Miss Burkeová, že ano?" zeptal se, ukloniv se. "Jsem Custer Pennington."

"Ach, to jste byl jistě vy, který jste mně telegrafoval," řekla.

"Ne - to byl můj otec."

"Obávám se, že jsem mu zapomněla poděkovat za jeho laskavost - jistě se o mně domnívá, že jsem velmi nevděčná."

"Ach, ne, skutečně ne, miss Burkeová," odvětil Custer, jemně se usmívaje. "My všichni vás dokonale chápeme - zažila jste velký nervový otřes. Snažíme se přispět vám seč jen naše síly stačí, litujeme však, že nemůžeme pro vás učinit více."

"Domnívám se, že jste již pro mne, zcela neznámou, učinili až příliš mnoho."

"Ne, nejste neznámá," ujišťoval ji Custer. "Měli jsme vaši matku tak rádi, že nemůžeme její dceru pokládati za neznámou. Vaše matka byla dokonalou, úctyhodnou ženou, miss Burkeová."

Shannon cítila, jak se jí slzy hrnou do očí a odvrátila hlavu stranou. Custer se lehce dotkl její ruky.

"Matka slyšela, že jste se již probudila a šla do kuchyně pro vás připravit číšku čaje. Prosím, pojdte se mnou do pokoje, kde snídáváme. Čaj bude za chvílenku na stole."

Shannon šla za Custerem; prošli obývacím pokojem, knihovnou a jídelnou do malé místnosti, z níž se skýtal nádherný rozhled na nedaleké hory. Mladý Pennington pootevřel dveře, vedoucí z jídelny do spíže a zvolal na svoji matku:

"Miss Burkeová jest již zde."

Shannon okamžitě spěchala do spíže k paní Penningtonové.

"Mohu vám snad pomoci, paní Penningtonová. Nechci vám svoji přítomností působiti zbytečné starosti. Jste vůči mně všichni tak dobří."

Paní Penningtonová se usmála.

"Ale, nemluvte o tom, drahoušku. Voda se již vaří a naše Hannah připravila chlebičky. Řekněte nám jen, prosím, přejete-li si zelený neb černý čaj."

"Smím-li voliti, prosila bych zelený," řekla, odcházejíc do kuchyně.

Custer přišel za ní.

"To je naše Hannah," řekla paní Penningtonová.

"Jsem ráda, že vás poznávám, Hannah," pravila přívětivě Shannon. "Doufám, že vám nezpůsobím zbytečné nepříjemnosti."

"Hannah má chladnou krev," prohodil Custer. "Můžete na ní v kuchyni chtít cokoli chcete, nic ji nepřivede z rovnováhy."

"Ano, ráda věřím, žádná kuchařka však nemá ráda lidi, kteří jídají pozdě; slibuji, že již tak neučiním. Byla jsem unavena a usnula jsem."

"Jistě změníte svůj úmysl, až se dozvíte hodinu, kdy my snídáme," usmál se Custer.

"Ne - ujišťuji vás, že budu u snídaně včas."

"Zůstaňte, prosím, na lůžku, jak dlouho vám bude líbo," řekla paní Penningtonová. "Nebudete přece vstávat tak časně, jako my? Potřebujete nyní nutně klid."

Penningtonovi pokládali za samozřejmo, že Shannon zůstane u nich.

"Ale nemohu na vás žádati takové oběti," řekla Shannon. "Po obědě musím jít..."

Paní Penningtonová nedala Shannon domluvit.

"Ne drahoušku," pravila rozhodně. "Zůstanete u nás tak dlouho, dokud se nevrátíte do města. Můj muž vše u vás zařídil; ošetřovatelka zůstane s vaší hospodyní až do pohřbu. Prosím, nestarejte se o nic, zařídíme vše za vás."

Způsobíte nám tím jen potěšení."

Shannon nemohla, ba ani nedovedla odporovati. Cítila se u Penningtonů tak v bezpečí - zakoušela pocity útulného domova, které nedoufala již nikdy zakusit. Ovšem, takto smýšlela Shannon pouze dokud účinkovalo morfium, její nervy byly uklidněny a mozek jasný. Jakmile morfium přestalo účinkovat, vzpomněla si okamžitě na Crumba a na bungalov na Vista del Paso - kde se klidně mohla oddávat nejneřestnějšímu otroctví.

Když Shannon se večer odebrala do svého pokoje, Penningtonovi, shromáždění všichni u stolu v obývacím pokoji, hovořili o ní - jak to v rodinách bývá zvykem.

"Není skvělá?" zeptala se Eva. "Neviděla jsem dosud tak hezkou ženu!"

"Její matka, když byla v jejích letech, jistě také tak vypadala," prohodil plukovník. "Jsou si nápadně podobny."

"Jest skutečně krásná," souhlasila paní Penningtonová; "a musíme uvážiti, že nyní jest zdrvena nenadálým neštěstím. Mívá v některých chvílích tak podivný výraz - a divoké oči. Prodělala příšerný nervový otřes; snáší však svůj osud odhodlaně - jest tak něžná a uznalá!"

"Včera jsem ji pozoroval v kuchyni," řekl Custer. "Posuzuji totiž každého podle toho, jak jedná se služebnictvem. Jednala s Hannah právě tak jako s námi."

"I já jsem si toho všimla," pravila paní Penningtonová; "ale nemůžeme ničeho jiného očekávat od dcery paní Burkeové. Má skutečně velmi jemný charakter."

A zatím Shannon Burkeová ve svém pokoji chvějící se rukou vbodla injekční jehlu do stehna. Herečky nikdy neznešvaří si lýtko neb paže morfiiovými vpichy.

XIV.

Den pohřbu nadešel a minul. Byl to pro Shannon věru trpký den; umínila si, že aspoň během tohoto dne se malé injekční jehly ani netkne - z úcty k památce své zesnulé matky. Bojovala proti své vášni - Bůh sám ví, jak zoufale bojovala! - Nervy měla napjaty k prasknutí, svaly se jí chvěly a mozek třeštil po morfiu!

Snažila se všemožně vyprostiti z mysli myšlenky na hnusné narkotikum; snažila se soustřediti své myšlenky na žal, který jí rozdíral srdce. Snažila se co možná nejživotněji si představit tvář své matky; ale nepodařilo se jí úplně vyštvti z mozku neřestnou vášeň; když se vracela se hřbitova, dostala křečovitý hysterický záchvat.

Odnesli ji do jejího pokoje - Custer sám ji nesl; plukovník a jeho choť šli za nimi. Když oba mužové odešli, paní Penningtonová a Eva Shannon svlékly a uložily ji na lože; přesto však vzlykala a naříkala bez ustání. Shannon jim chtěla říci, aby odešly. Jak je v té chvíli nenáviděla! Jen kdyby již chtěly odejít a nechaly ji o samotě! Nedovedla však své myšlenky vyjádřit slovy. Teprve když ztratila po chvíli vědomí, domnívaly se, že usnula a odešly.

Snad usnula později doopravdy; když pak otevřela oči, ležela zcela klidně a cítila, že je osvěžena. Věděla však, že dosud není úplně při vědomí, poněvadž cítila, že jakmile se probudí, vrátí se i hrůza minulých chvil a bude ji týrati tak dlouho, dokud nesáhne po injekční jehle.

A v krátkém okamžiku, kdy cítila, že jest při plném vědomí, uvědomila si svůj žalostný stav. Dosud se nepamatovala, že by si kdy vůbec byla tak ujasnila své postavení a pouta kterými byla k své neřesti připoutána. Otřásla se hnusem sama nad sebou.

"Musím přestat," umíňovala si. "Ovšem nepůjde to tak rychle. Až se vrátím domů, budu dávky ponenáhlu zmenšovati, až vystačím s třemi až čtyřmi vpichy denně."

Když onoho večera sešla k večeri dolů, byli všichni nesmírně překvapeni, poněvadž se domnívali, že ještě spí. Bylo jim podivno, že záchvat na ni nezanechal viditelné stopy. Ovšem nemohli tušiti, že všemohoucí morfium opět učinilo malý zázrak. Shannon budila zdání, že jest zcela svěží a snažila se býti veselou, uvědomujíc si, že její žal není žalem ostatních. Věděla, že všichni s ní sice cítí, leč nebyla tak egoistickou, aby přenášela vlastní smutek na ně.

Shannon porovnávala sebe s oběma ženami a mimoděk nachový ruměnc zálil jí tváře. Sama sebe nepokládala za hodna dlít s nimi pod jednou střechou - a dnes seděla s nimi u stolu jako uctívaný host! Co by se as stalo, kdyby poznaly její pravou podstatu? Pomyšlení na tuto možnost ji děsilo; a přesto všechno hovořila vesele, přenášejíc svoji veselost i na ostatní.

Onoho večera poznala teprve své hostitele v jejich pravé podstatě. Onoho večera poprvé poznala pravý rodinný život, mínila, že je právě tak krásný, jako její dosavadní ošklivý.

A napadlo ji srovnávat Crumba s plukovníkem a jeho synem. Snad mají i oni své chyby - jsou to přece silní muži a všichni silní muži mají chyby; leč u srovnání s neřestným životem stávají se jejich chyby ctnostmi. U srovnání s nimi byl Crumb pouhou ubohou, nic neznamenající kreaturou!

A náhle si Shannon uvědomila, že musí toto krásné místo opustit a vrátit se do špinavého života, který sdílela s Crumbem. Její nitro se vzpíralo, leč cítila podvědomě, že tak musí být. Ne, sem nepatří; její neřest musí být přísně oddělena od čistého života těchto lidí.

Onoho večera hovořila s plukovníkem Penningtonem o svých plánech pro budoucnost. Ptala se jej, co si má počít s bungalovem a s pomerančovým sadem - zda jej má prodati a jakou cenu za něj má požadovati.

"Radil bych vám, byste svůj majetek neprodávala; cena zdejších pozemků v příštích letech stoupne. Jistě snadno najdete někoho, kdo by vám zde za podíl na zisku hospodařil - ovšem, nechcete-li zde snad sama žít. Já bych vám zde velmi rád dohlédl. Proč zde vlastně nechcete zůstat? Měla byste zde spokojený život a poznala byste, co to opravdu znamená 'žít'. Vy, lidé z města, neznáte opravdový život."

"Vidíte!" zvolala Eva vesele. "Náš papá to začal. Kdyby se všichni lidé řídili podle něj, brzy bychom my z venkova musili utéci do měst, poněvadž venkov by se přelidnil."

"Snad se Shannon nelíbí na venkově," prohodila paní Penningtonová. "Jest mnoho takových lidí."

"Ach, ne, miluji venkov!" zvolala Shannon.

"Proč zde tedy nechcete zůstat?" naléhal plukovník.

"Nikdy jsem dosud o tom neuvažovala," řekla Shannon váhavě.

Byl to skvělý nápad. Ovšem jeho uskutečnění bylo zřehla nemožným - působilo jí však slast o tom uvažovati.

"Snad miss Burkeová jest vázána k místu určitými pouty, které nemůže přetrhnouti," řekl Custer poněkud váhavě. Pouta! Spíše ocelové okovy, řekla si v duchu Shannon. Život zde na venkově jí připadal být rájem.

"Ano," odvětila, "jsem poutána k městu. Nemohu zde zůstat, mrzí mne to, ač bych zde žila velmi ráda. Myslím, že učiním lépe, prodám-li svůj majetek."

"Hlouposti!" zvolal plukovník. "Nic neprodáte. Zůstanete zde tak dlouho, dokud se důkladně nezotavíte - pak sama nebudete chtít prodati."

"Vím, že máte pravdu," odvětila Shannon, "ale -"

"Žádné ale!" vskočil jí plukovník do řeči. "Nejste zdráva a nedovolím vám, byste odtud odjela dříve, dokud vaše tváře nebudou mít takovou barvu jako Eviny."

Mluvil s Shannon jako s některým z vlastních dětí. Shannon nikdy nepoznala otce - dosud žádný muž na světě s ní tak upřímně nehovořil. Zaslzela - vhrkly jí do očí slzy štěstí; každá žena se cítí být šťastnou, když si uvědomuje, že se má o koho opřít, že ji má někdo opravdově rád, ať je to otec, bratr neb manžel.

"Musím o tom uvažovati," řekla. "Jsem tomu neskonale ráda, že všichni si přejete, abych zde zůstala; prosím, nedomnívejte se, že snad zde nechci zůstat; musím uvážiti tolik důležitých věcí ale chtěla bych zde velmi ráda zůstat!"

"Dobrá!" zvolal plukovník. "Rozhodnuto - zůstanete zde. A nyní půjdeme všichni brzy spát časně ráno s námi koňmo vyjedete o půl šesté."

"Ale já nedovedu jezdit na koni," odvětila Eva. "Nemám jezdecký úbor a nikdy jsem dosud na koni neseděla."

"Eva vás oblékne a jezdit se naučíte velmi snadno. Naučil jsem již jezdit polovici zdejších dětí a spoustu dospělých. A co vás nenaučím já, to vás naučí Custer a Eva. Zítra začnete, milé dítě, s novým životem. Počkejte, budete teprve otvírati oči na to, co znamená žít!"

Shannon se na plukovníka přívětivě usmála.

"Zdá se mi, že vás budu musit uposlechnouti."

Když usedla do lenošky ve své ložnici, pocítila s nevidanou intenzitou vášnivou touhu po narkotiku. Posledně použila injekční jehly před večerí. Otevřela svoji příruční kabelku a vyjmula z ní malou černou skříňku. Otevřela ji a spočítala zbývající prášky. Použila již polovici své zásoby - mohla tedy zde zůstat nanejvýše tři neb čtyři dny - plukovník chtěl, aby zde zůstala tak dlouho, dokud jí tváře nezčervenají jako Evě!

Vstala a podívala se do zrcadla. Jak byla pobledlá. Nevěděla dobře, proč - leč zdráhala se zde na Canadu používatí červeného líčidla. V prvních dnech smutku na to nepomyslela a později se za to hanbila - život zdejších lidí byl příliš přirozený, opravdový a vylučoval veškerou neupřímnost. Přesto, že Shannon věděla, že Penningtonovi jsou lidé širokého světového hlediska, přece se domnívala, že kdyby se nalíčila jako obvykle v Hollywoodu, že by se jim znechutila. A pak uvědomujíc si tento prostý, malichernější fakt, cítila se Shannon být povznesenější.

A z téhož právě důvodu odmítla i cigaretu, kterou jí Custer po večerí nabídl. Tato nabídka svědčila o tom, že Penningtonovi jsou zvyklí hostit dámy, které u nich kouří; Shannon však byla ráda, že odmítla, poněvadž ani Eva, ani paní Penningtonová nekouřily. V pokoji, když byla Shannon sama, si zakouřila - byla příliš zvyklá na cigarety, než aby si mohla odepřít tento celkem nevinný požitek - leč vždy si pečlivě očistila na prstech žluté skvrny po nikotinu.

"Jsem zvědavá," mumlala Shannon sama k sobě, zírajíc na černou skříňku, "zda vydržím celou noc bez morfia!"

Vydržím-li, budu zde moci zůstat o několik hodin déle!"

Až do půl noci statečně bojovala - byla to zoufalá bitva - zmítala a převalovala se na lůžku; leč snažila se všemožně, aby nepodlehla; a bylo lze říci, že skutečně nepodlehla. Uzavřela jakýsi kompromis; vzala totiž pouze polovici obvyklé dávky. Tři hodiny odříkání a poloviční dávka znamenaly pro Shannon prodloužení pobytu o celých šest hodin.

Ve tři čtvrti na šest byla probuzena zaklepáním na dveře. Bylo již světlo; Shannon probravši se, byla udivena, že tak dobře spala.

"Kdo je to?" zeptala se, když se klepání opětovalo.

"Já, Eva. Přinesla jsem vám váš jezdecký úbor."

Shannon vstala a otevřela. Chtěla vzít podávané jí šaty, leč Eva se nedala jen tak lehce odbýt a vřítla se se smíchem do pokoje.

"Pospěšte si!" zvolala. "Pomohu vám. Upravte si jen trochu vlasy - valně na tom nezáleží - kloboukem vše přikryjete. Myslím, že kalhoty vám zcela dobře padnou - máme stejně velkou postavu; ale nevím, jak to půjde s botami - budou vám as příliš veliké. Ostruhy jsem vám nepřinesla. Papá nedovolí nikomu, koho učí jezdit na koni, aby si navlékl ostruhy, dokud nedovede dobře jezdit. Musíte si dobytí své ostruhy jako rytíři ve středověku! Máme to ale dnes krásné ráno. Pojděte, rychle se umyjete. Vše vám zde zatím připravím a za chvilku budeme venku."

Uchopila Shannon kolem pasu a odtančila s ní do koupelny.

"Nebudte tam dlouho!" napomínala Eva.

Shannon se rychle omyla. Byla vzrušena a nedočkavě se těšila na jízdu na koni. Vzrušené a neustálé Evino štěbetání jí nedopřálo času, aby uvažovala o čemkoliv jiném. V oné chvíli zapomněla Shannon úplně na morfium ostatně nezbyl jí již k tomu čas, poněvadž jí pomáhala při oblékání, a vlekla ji chvatně schodištěm na dvůr a odtamtud ke stájím.

V ohradě u stájí byli již připraveni osedlaní koně a shromáždění ostatní členové Penningtonovy rodiny. Plukovník a paní Penningtonová byli již v sedle. Custer a štolba drželi za uzdu každý jednoho koně, kdežto pátý byl přivázan ke kruhu, připevněnému ve stájové zdi.

"To je ohromné!" zvolal plukovník, vida přicházeti Shannon. "Nevěřil jsem, že skutečně tak časně zde budete! Vsázím se, že dnes jste vstala vůbec nejčasněji v životě. Nuže, vzhůru! Pojedete na Baldym - Custer vám pomůže do sedla." Custer přivedl k ní Baldyho.

"Dosud jste nikdy nejezdila na koni?" zeptal se Custer.

"Dosud nikdy v životě."

"Prvně vezměte uzdu do levé ruky. Takto, pěkně ji držte mezi prsty - tak. Postavte se čelem proti k svému koni, pak levou rukou uchopíte hřbet sedla, pravou položte na záď sedla. A nyní vložte levou nohu do třemene - stůjte vzpříma - nenahýbejte se přes sedlo - dobře - tak - pak prohněte koleno a přehodte pravou nohu, při čemž současně pravou rukou pustíte sedlo. Až budete v sedle, stiskněte koně koleno - neškubejte uzdu - spíše ji povolte."

Zatím co Custer takto vše Shannon vysvětloval, držel Baldyho za udidlo. Když se Shannon chopila uzdy a vložila nohu do třemene, pustil koně. Baldy okamžitě se vzepnul a zároveň vyhazoval předníma i zadníma nohama.

Shannon byla poděšena. Proč jí posadili na divokého koně? Přece vědí dobře, že nedovede jezdit na koni. Jsou vůči ní krutí.

Shannon zaťala zuby a mlčela, uvědomovala si pečlivě všechny Custerovy rady a chránila se škubati uzdu, ač měla k tomu tisíc chutí. Stiskla koně koleno a rozhlédla se kolem sebe, zda někdo jí nepřispěje ku pomoci. Byla překvapena, když viděla, že nikdo si jí nevšímá a její úděs pokládají všichni za něco samozřejmého.

Za několik okamžiků si Shannon uvědomila, že se drží v sedle, že proti svému očekávání dosud nespadla s koně. Ba ani noha jí dosud ze třemene nevyklouzla. Připadalo jí, že má tentýž okouzlující pocit, jako když sedí v houpací židli, kterou někdo třetí rozhoupává. Dala se do smíchu a přestala se bát.

Viděla, jak Eva naskočila křepce do sedla přímo se země - ani jí štolba koně nepřidržel. Custer byl v mžiku v sedle.

Plukovník popojel k Shannon.

"Nuže, dáme se do práce," řekl "dám vám dnes první lekci. Pak vás již předám Custerovi, on a Eva dokončí mé dílo,"

"Pohleďte, přijíždějí, paní Evansová a Guy!" zvolala paní Penningtonová.

A skutečně s návrší sjížděli dolů jezdec a jezdka a zdáli již vesele mávali na pozdrav. První ranní vyjížďka s Penningtonovými a jejich přáteli znamenala pro Shannon skutečné dobrodružství. Byla velmi vzrušena. Zdálo se jí, že kůň, tančící pod ní, vlévá do ní svojí čilostí a rytmem pohybu nový život. Vidouc šťastné úsměvy svých společníků a družné přátelství starých i mladých, pochopila, že existuje v lidském životě štěstí, které nemá zapotřebí umělých dráždivel.

Custer, který jel v předu, náhle se zastavil a pokynul rukou ostatním, aby i oni zarazili své koně.

"Podívejte se, mis Burkeová," řekl ukazuje rukou na úbočí straně. "Tam běží koyot, préríjní pes - jistě jste jej ještě živého v přírodě neviděla."

"Střelte po něm! Střelte!" zvolala vzrušeně Eva. "Proč nechcete střílet!"

"Poněvadž se Baldy bojí výstřelu z pušky," vysvětloval Custer.

"Ach!" řekla zklamaně Eva. "Zapomněla jsem na to."

"Vůbec zapomínáte na mnohé věci, na které nemáte zapomínati," řekl sestře Custer.

Shannon pozorovala koyota, jak zbaběle prchal a skryl se v nedalekém houští; ale nemyslela při tom na něj. Uvažovala o tom, jak je Custer taktní, že se zdráhal vystřeliti, věda, že kůň, na kterém ona jede, se bojí výstřelu - byla to skutečně význačná známka ryzosti Custerova charakteru! Uvědomovala si, že Custer se liší od všech mužů, s kterými se setkala ve svém dosavadním životě, neličenou, jaksi instinktivní úctou, byť i bezděky projevovanou vůči ženám.

Mezi rozhovorem plukovník stále si hleděl své žákyně a napomínal ji, aby držela nohy těsně koni po boku, aby se nenakláněla příliš ku předu, aby měla lokty pokud možná nejnižší a aby předkloukl držela stále ve vodorovné poloze.

"Nikdy jsem si nepředstavovala, že by jízda na koni byla tak složitá věc!" zvolala s úsměvem Shannon. "Domnívala jsem se, že jen vsednu na koně a že vše půjde samo sebou."

"To se zdá vám všem, kteří jste zvyklí na nájenné koně z Los Angeles," řekl plukovník Pennington. "Věřte však, že lidé se rodí se schopností jezdit na koni; jest to právě takové umění jako každé jiné."

"Jako tanec," prohodila Eva.

"A jako myšlení vůbec," řekl Custer. "Mnozí lidé jezdí na koni, tančí a myslí a jaktěživi to v ničem nikam nepřivedou."

"Já vím, že to v jízdě na koni nikam nepřivedu," řekla Shannon lítostivě.

"Potřebujete pouze častý cvik," řekl plukovník. "Poznám rozeného jezdce na koni, byť i seděl třeba jen první půl hodinu v životě v sedle. A vy jste rozenou jezdkyňu."

"Obávám se, že si ze mne tropíte žerty. Vždyť stále se nemohu udržeti v sedle - vy všichni jste na svých koních jako přilepeni."

Guy Evans se připojil k Shannon a naklonil se k ní, řekl tiše:

"Nikoliv, plukovník si z vás netropil žerty, složil vám právě skvělou poklonu. Vždy totiž posuzuje lidi nejprve podle jejich morální hodnoty a pak podle jejich jezdeckého umění; jsou-li dobrými jezdci, dovede jim potom i lecjaké mravní poklesky odpustiti."

Oba se dali do smíchu.

"Je to skvělý člověk, vidíte!" řekla Shannon.

"On a Custer jsou nejlepší lidé, s jakými jsem se kdy setkal," opáčil Guy.

Vyjížďka byla zakončena prudkým cvalem; sestoupili u stájí, udýchání, veselí, smějící se. Když se vraceli pak domů, Shannon byla unavena a šťastna. Poznala nový krásný svět, plný nevidaných zážitků.

"Pojďte do mého pokoje," vyzvala Eva Shannon, když vstupovaly do dvora. "Přišli jsme pozdě k snídani, musíme si pospíšiti."

A v oné chvíli si Shannon poprvé během onoho rána vzpomněla na injekční jehlu zavřenou v malé černé skřínce. Chvilí váhala, pak však resolutně vykořčila do Evina pokoje.

XV.

Po snídani když Shannon osaměla ve svém pokoji, touha po morfiu ji znovu schvátla. Když cítila, jak její chorobná vášň ji vzrývá, sesmutněla. Upravovala si lože jako vždy každého jitra; když položila na polštáře poslední přikrývku, její myšlenky se zcela mechanicky vrátily k morfiu.

Když byla v sedle, dala se unést novostí dojmu a zapomněla na svoji neřest. Při snídani měla hlad - poprvé opět po mnoha měsících; hlad a veselý družný rozhovor zapudil na chvíli myšlenky na neřestnou vášň. Nyní však, kdy byla ponechána sama sobě, začalo opět morfiem do ní své drápy.

Znovu se odvážila bojovati se svou vášní - boj o něž věděla, že jest prohrán dříve, než se do něj pustila. Snažila se tak poctivě o vítězství, že porážka byla tím žalostnější. Chtěla prodloužiti své těžce vydobyté štěstí o několik dalších hodin. Protože věděla, že její zásoba morfia bude co nejdříve vyčerpána, chtěla denně získati aspoň několik hodin, které složeny v celek budou pro ni znamenati den štěstí. Vzala opět poloviční dávku; cítila se poníženou jako nikdy dosud.

Sice vždy nenáviděla svoji neřest, dosud však jí nikdy nepřipadala tak odpornou jako dnes, v radostném domě plukovníka Penningtona.

Do mozku se jí ponenáhlu vloudila myšlenka na sebevraždu; otřásla se hrůzou a snažila se ji od sebe odvrhnouti. Přesto však věděla, že nikdy nebyla ona myšlenka šťastnější než dnes. Její matka - jediná páska, která ji poutala k životu, zemřela - nikdo ji již nebude mít tak v lásce jako ona. Nahlédla do nebes a poznala, že nejsou pro ni určeny. Nezbyvala jí jiná budoucnost, leč vrátiti se k bídnému živoření v Hollywoodském bungalovu a k nenáviděnému Crumbovi.

A v tom ji zavolala Eva Penningtonová.

"Jdu se podívat nahoru na naše Berkshires," řekla. "Pojďte se mnou!"

"Na Berkshires!" zvolala Shannon. "Domnívala jsem se, že Berkshires jsou v Nové Anglii."

Sestupovala mezitím po schodišti k Evě, která stála na posledním schodě, otvírajíc levici dveře vedoucí na dvůr.

Shannon byla neskonale ráda, že ji vyrušila z pochmurných myšlenek. Evina veselá, rozjasněná tvář je rozehnala jako paprsek slunce miasmatické výpary nad bažinami.

"V Nové Anglii?!" opakovala po ní Eva. "Co vás to napadá. Já jsem nemyslela hory - naše prasátka to jsou!" a dala se do upřímného smíchu.

I Shannon se dala do upřímného smíchu. Jak mnohokrát se již onoho dne smála. A přece nebylo dosud ani poledne. Uvědomovala si, že přesto, že od matčina pohřbu uplynuly sotva dva dny, mohla se zcela dobře smáti, aniž by se prohréšila na její světlé památce.

"Lituji, že to nejsou hory," řekla Shannon, "kdyby to byly hory, mohli bychom v nich chodit - chodit sem a tam, křížem krážem, vzdálení od lidí, kteří žijí ve městech a neznají jiné zábavy kromě té, která jest uzavřena mezi čtyřmi zdmi."

Shannon se tvářila vážně. Eva se na ni překvapeně zadívala.

"Drahoušku!" zvolala Eva. "Za chvíli budete již hovořiti jako náš papá a jste zde teprve tři dny - ale věřte - mám vás za ta vaše zlatá slova ohromně ráda!"

"Ano, miluji venkov a přírodu, ale pomyslím-li, že co nejdříve budu musiti odtud odejít, je mně trudno."

"Myslím, že snad přece zde zůstanete," řekla Eva, ovíjejíc rámě kol jejího boku. "My všichni pevně doufáme, že nám neodjedete."

Kráčely po návrší vzhůru k seníkům a pak po vyježděné cestě dále. Letní slunko ostře do nich pražilo; každá sykamora a každý ořešník tvořily příjemnou oasu osvěžujícího stínu. Strakaté krávy se vyjímaly v zelené trávě jako pestré skvrny. A nad vším tím se klenulo modré kalifornské nebe a zářící slunce.

"Není to obdivuhodný obraz?" vzdychla Shannon. "Člověku se zdá, že bolest a starost ani zde nemůže týrati lidská srdce!"

A brzy došly k pastvinám, kdež černá berkshirská prasata odpočívala v stinných místech. Bachraté svině se rozvalovaly ve stínu sykamor.

"Jak jsou čisti!" zvolala Shannon. "Domnívala jsem se, že vepří jsou vždy špinaví."

"Jsou špinaví, jsou-li chováni ve špinavém prostředí."

"A ani nepáchnou - ba ani vepřince nepáchnou. Cítla jsem pouze jakousi těžkou sladkou vůni. Co to bylo - čím je vlastně krmíte?"

Eva se dala do smíchu.

"To voní tak vepří sami. Čím déle je znáte, tím jsou vám milejší. Jsou to skvělá zvířata."

"Drahoušku! Vy miluje vůbec všechna zvířata."

"Ano, mám všechno na světě ráda - jen švestky ne a pak mytí talířů také ne."

Proběhli pak pomorančovým sadem zpět k domu. Bylo právě poledne - čas k lunchi. Shannon bylo teplo, byla unavena; byla skutečně ráda, když se ocitla na schodišti, které vedlo do jejích pokojů.

Přede dveřmi se zastavila. Pociťovala opět v nitru palčivou žádost po narkotiku. Chvilí zaváhala a pak se bojácně obrátila k Evě zpět.

"Mohu se upravit ve vašem pokoji?" zeptala se.

Hlas Shannon zněl tak podivně a úzkostlivě, že Eva to nemohla ani pochopiti.

"Ale ano," odvětila; "stalo se vám snad něco? Není vám dobře?"

"Jsem pouze poněkud unavena."

"Chápu - neměla jsem s vámi chodit tak daleko. Prosím, promiňte."

"Ne, Evo, já chci být unavena. Chci opět odpoledne jít ven, chci se opět unavit - a zítra ráno opět!" A poté vidouc překvapení v Evě tváři dodala: "Víte přece, že zde budu pouze tak krátce a chci tedy, abych na každický okamžik mého pobytu měla pěkné vzpomínky."

Shannon se domnívala, že dosud nikdy v životě nesnědla k snídani tolik jako onoho dne; při lunchi však jedla s dvojnásobnou chutí. Pečená studená kuřata vlastní chov; chutně upravený salát z rajských jablíček taktéž z vlastní zahrady; krajíce opékaného chleba potřeného máslem; pohárky s mlékem a smetanou.

"Něco na vás vidím, drahoušku," řekla náhle paní Penningtonová, usmívajíc se. "Copak?"

"Zbarvily se vám tvářičky."

"Není možná - skutečně?" zvolala radostně Shannon.

"Ano, skutečně."

"A jak Vám to sluší," dodal plukovník. "Neznám nic krásnějšího nad osmahlou pleť a nachově rudé tváře. Sám Bůh již to tak zařídil, proto dal děvčatům jemnou pleť a na oblohu zavěsil slunce nad ně. Bohužel mnoho děvčat nechápe jeho dobrý úmysl. Jdou raději někam do zapadlého krámu, kam za celý boží rok slunce ani nevejde a platí nějaké cizí ženě, která umění a krásu vůbec nerozumí, aby jim namalovala na obličej nepřirozenou barvu; jistě by se zdráhaly pověsiti si do svého pokoje nějakou nevkusnou mazaninu - na svých tvářích ji však nosí; a nic nedbají, že největší božský Umělec je ochoten kdykoliv a zdarma jim vykouzliti na líčka mistrovský obraz!"

"Ohromná myšlenka!" zvolala Eva. "Papá měl jste být básníkem."

"Nebo insertním sekretářem některého velkého výrobce kosmetických prostředků," prohodil Custer. "Ale mimochodem řečeno, neslyšel jste něco o Slick Allenovi?"

Ne, nikde nic neslyšel. Shannon napjala bezděky pozornost. Kdo ze zdejších mohl znáti Slick Allena?

"Dozvěděl jsem se, že byl právě odsouzen k jednoročnímu žaláři pro přechovávání narkotik."

"Vždy se mně zdálo," prohodil plukovník, "že v tom člověku nic dobrého nevězí, nikdy jsem si však přece nemyslel, že by tak klesl a obchodoval s narkotiky."

"Musí to být příšerný zvyk," řekla paní Penningtonová.

"Jest to nejnižší stupeň, na který člověk vůbec může klesnouti," prohodil Custer.

"Slyšel jsem, že od zavedení prohibice se neřest užívání narkotik valně rozmohla," prohodil plukovník. "Pokud se mne týče, dovedu mít spíše úctu před opilcem než před tím, kdo se nedovede obejít bez narkotik; vlastně, abych se vhodněji vyjádřil, hnusil by se mi takový člověk méně. Před nedávným mně říkal ve městě policejní komisař, že rozbují-li se užívání narkotik takovým tempem jako doposud, tak stane se vážnějším než byla konzumace whisky."

Shannon byla ráda, když vstali od stolu a rozhovor o této pro ni trapné záležitosti byl u konce. Cítla se být neskonale pokořena. Nitro se jí zmítalo hanbou a strachem. V prvním okamžiku chtěla ihned si najít nějakou vhodnou výmluvu a od Penningtonů odejít. Co si o ní pomyslí, dozvědí-li se o její neřesti? Ne snad jen pro její neřest, ale i pro přetvářku, že se snažila před nimi si hrát na decentní dámu, ač jí ve skutečnosti nebyla a pod jejich vlastní střechou se oddávala hnusnému sebeposkvřňování.

Spěchala do svého pokoje si sbalit svá zavazadla. Věděla, že večer odjíždí vlak do města.

A v tom na ni zavolal Custer.

"Miss Burkeová!"

Otočila se stojíc na prahu do svého pokoje.

"Pojeďte se odpoledne podívat na naše pastviny. Eva vám ráno ukázala naše Bertshireské vepře; nyní vám chci ukázat naše Herefordské dojnice. Poručil jsem štolbovi, aby vám osedlal Baldyho. Budete za půl hodinky připravena?"

Custer stál na dvoře u severních arkád a čekal na její odpověď. Jak skvěle vypadal! Kdyby osud jí byl vlídněji nakloněn, vážila by si přátelství takového muže jako Custer, a byla by ho hodna.

Hodna? Cožpak by ho byla nehodna? Kdysi také byla tak čistá jako Custer, dokud Crumb, to zvíře ji nezavlekl do bahna hanby. Přece nervově sama nezabředla do neřesti. A snad k vůli tomuto zlu se má vzdát štěstí, které jí právem náleží?

Chtěla si vyjetí s Custerem. Přece na jednom dni nesejde - obzvláště když Penningtonové dosud nic nevědí. A jak by se to mohli dozvědět? Jak by mohli nalézt souvislost mezi Shannon Burkeovou a Gazou de Lure!

"Prosím, neříkejte, že nechcete se mnou jeti," zvolal Custer. "Nebudu čekat na vaši odpověď!"

"Ach, ano, chci! Budu dole za chvíličku. Proč byste měl čekat půl hodiny?"

Zdržela se ve svém pokoji sotva pět minut; během této doby se poctivě snažila, aby se ubránila myšlence na malou černou skříňku; než tato se ďábelsky vtírala a zadírala drápy do jejího nitra.

"Ne, nechci!" zvolala, dupnouc energicky nohou. "Nechci! Nechci!"

Podařilo se jí odejít z pokoje dříve než pokušení ji zmůže, byla jista, že zvítězí v boji s neřestí během celého odpoledne; musila být zaměstnána, stále a horečně zaměstnána, aby myšlenka na černou skříňku a na morfium se jí nemohla vedrati do mozku.

Shannon zvítězila - utekla z pokoje. Sřemhlav se řítla po schodech dolů a na dvůr. Custer Pennington tam dosud nebyl. Musí ho nalézt dříve dokud hlad po narkotiku ji nepřemůže. Cítila, jak její vůle valem slábne. Počínala opět stará, věčně se opakující historie, kterou tak dobře znala.

Zvolala:

"Pane Penningtone!"

Kdyby ji okamžitě neslyšel, cítila, že se musí vrátit do svého pokoje a že podlehne.

"Již jdu!" ozval se Custer a ve chvíli poté stanul na dvoře.

"Trvalo mně to dlouho?" zeptala se Shannon. "Nechala jsem vás dlouho čekat?"

"Vždyť jste zde v několika okamžicích," odvětil Custer.

"Pojedme již!" vyzvala jej nedočkavě Shannon.

Custer se divil, že prostá vyjížďka do hor může Shannon tak vzrušit; v nitru byl tímto faktem nesmírně polichocen.

Shannon byla ráda, že zvítězila. Byla příliš upřímnou sama k sobě, než aby své vítězství přeceňovala; leč v tomto případě i útek před nepřítelem znamenal vítězství. Shannon nedoufala, že zvítězila navždy, poněvadž se ani nedomnívala, že něco podobného by bylo vskutku možným. Věděla, že ze sta morfinistů sotva tři jsou s to odhoditi prokletá pouta ohavné neřesti. Kdyby každý den byl takový jako dnešní, pak snad by se jí podařilo zvítěziti jednou po vždy - leč to bylo zhora nemožné. Věděla, že přijdou hodiny, kdy bude zcela sama a bude přemýšlet - ano, přemýšlet - a o čem? Stále a stále jen o bílém prášku, který poskytne kýžený klid jejím zmučeným nervům.

Custer držel Baldyho za uzdu, když Shannon se vyhupovala do sedla a byl potěšen, že nezapomněla ani na jediný z jeho dřívějších pokynů.

"Je to ale skvělé děvče," doznával Custer v duchu.

Usuzoval, že po ranní projížďce bude snad utmácena, leč nespátlil v její tváři ani stopu únavy.

"Ku předu!"

Custerovi se Shannon líbila stále více a více. Třmen podle třmenu sjížděli zvolna úvozem dolů. Shannon jela vzorně, seděla pružně v sedle, záda svižně napříměna.

"Nechcete snad jeti rychleji?" otázala se. "K vůli mně se nemusíte nuditi pomalou jízdou."

"Jest příliš horko," odvětil Custer - ve skutečnosti však jel proto pomalu, poněvadž se domníval, že jízda, byť i pomalá, Shannon unavuje.

Dlouho tak jeli tiše - Shannon si všímala každé lučiny, pahorku i kvítí, jakoby si jejich obrazy chtěla nesmazatelně vepsati do paměti. Slunce ostře páliło - byl ostrý srpnový den - ani lístek se nepohnul - Shannon se to však líbilo.

Dosud nikdy necítila se tak šťastnou, jako dnes - a uvědomovala si, že se již nikdy tak šťastnou cítiti nebude.

Custer Pennington nebyl nikdy mnohomylný a byl v duchu rád, že může mlčet. Stejně tomu tak bývalo, když jezdil s Grace. Jeli spolu dlouhé hodiny a vyměnili spolu sotva tucet slov. Cítili oba, že rozhovor není právě nejnutnější k dokonalému sebepoznání a porozumění si.

Dojeli do hor a stoupali Jackknife kaňonem vzhůru.

Pak teprve promluvili:

"Budete-li se cítiti unavena, nebo bude-li vám příliš horko, neostýchejte se a řekněte mně, vrátíme se domů," řekl Custer.

"Je mně jako v nebi."

"Na nebe je zde trochu příliš horko," podotkl Custer; "ale pod stromy je příjemný chládek. Zde vidíte, právě ohromného velikána. Chcete se na chvíli zastavit?"

"A slézti s koní?"

"Jak si přejete!"

"A myslíte, že se opět dostanu do sedla?"

Custer se srdečně zasmál.

"Pomohu vám. Cítíte se jistě jako rozlámána - je to nezvyk jízdy na koni."

"A kdo vám řekl, že se cítím jako rozlámána?"

"Vím to, je to zcela přirozené, ale musím doznati, že se statečně držíte!"

"Přiznávám se, že když jsme vyjeli, jsem se cítila jaksi rozlámána, nyní však je mně zcela dobře. Ráda bych zkusila, dostanu se se sedla dolů tak, jako Eva. Čemu se vlastně smějete? Vidím, že se již po druhé něčemu smějete. Buďte upřímným a řekněte mně, čemu."

"Skutečně jsem se smál? Nevěděl jsem o tom."

"Co jsem učinila podivného?"

"Ne, neučinila jste pranic - pouze jste něco řekla. Dovolíte zajisté, když vás učím jízdě na koni, bych vás též naučil i správnému jezdeckému názvosloví?"

"Ale ano, samozřejmě! Co jsem to jen řekla? Bylo to skutečně tak ohavné?"

"Ach ne - pouze se člověk musí smát, když říkáte: dostanu se dolů nebo nahoru. Lze se dostat sice s chodníku na

chodník, z ulice do ulice, ale jezdíte-li na koni, vyšvihujete se do sedla nebo nasedáte a seskakujete se sedla nebo slézáte."

"Já bych spíše měla říkat: 'padám dolů' - to by se pro mne lépe hodilo."

"Ne, nasedáte skutečně velmi pěkně. A nyní si, prosím, dejte pozor, naučím vás, jak máte slézati. Levou rukou se uchopíte přední hrany sedla; pak přehodíte pravou nohu a uchopíte zadní hranu sedla pravou rukou - v té chvíli se ocitnete přímo proti koni. A nyní nadlehčíte oběma rukama váhu svého těla; pak vyprostíte levou nohu z třmene a oběma nohama dopadnete lehce na zem. To je korektní způsob seskakování s koně - později již nebudete dávat pozor na jednotlivé pohyby, které celý seskok skládají."

"Prosím, podívejte se na mne, jak se mně to podaří," řekla Shannon.

"Skvěle!" zvolal Custer, když Shannon lehce seskočila na zem.

Dovedli koně pod košatý strom a usedli, opíraje se zády o široký peň.

"Jak je zde příjemně," prohodila Shannon. "Cítím, jak zde vane svěží vánek - dříve, na slunci, jsem jej ani nepozorovala."

"Pod duby vždy vane vítr. Myslím, že duby si samy vytvářejí vítr. Četl jsem kdysi, že statný dub vypaří denně asi stoosmdesát galonů vody. Takové množství vody může snadno změnit teplotu v nejbližším okolí a způsobit proudění vzduchu."

"Jak je to zajímavé. Celý svět jest plný poznání a my víme tak neskonale málo! Stromy jsou pro nás prostě stromy, květiny zůstávají květinami a hory horami - to většinu z nás uspokojí. Proč však jsou a k čemu jsou, o tom již neuvažujeme; ale já bych ráda věděla mnohem více. Měli bychom se snažit o krásných věcech vědět pokud možná nejvíce - nemyslíte?"

"Ano," odvětil Custer. "My, kteří žijeme na venkově, jsme nuceni se zabývat mnoha věcmi, o kterých vy, kteří žijete ve městě, nemáte ani zdání - nevíte o tom, jak rostliny vyrůstají, co si vybírají ze země a co do ní zase ukládají..."

Custer se rozhovořil o tom, jak strom, pod nímž sedí, čerpá vodu a soli z půdy, jak listy extrahují ze vzduchu kyslík uhlíčitý, jak listy i větve myriádami malých průduchů dýchají a živí celý strom.

Shannon pozorně naslouchala. Zírala upřeně na inteligentní vážný výraz Custerovy tváře - bezděčně srovnávala jeho řeč s řečí mužů, s kterými se stýkala ve městě. Hovořili s ní, jakoby byla tvorem, který není s to zabývat se hlubšími myšlenkovými problémy. A Custer Pennington v půlhodině ji naučil věci, jichž poznání učinilo pro ni svět zajímavějším a krásnějším; již nikdy nebude sto dívat se na strom jako na pouhý předmět - bude pro ni žijící, dýchající a cítící bytost.

Snažila se rozpomenouti se, co ji naučil za ony dva roky společného soužití Crumb - ne zholá nic jiného, leč šňupat kokain.

Po chvíli opět jeli dále. Shannon překvapila Custeru tím, že pěkně bez pomoci se vyšvihla do sedla. Když ji pochválil, šťastně se usmála.

Dojeli k Herefordským dojnicím a býkům. Spočetli je; teprve když se Custer přesvědčil, že žádný kus neschází, vraceli se domů; Custer opět se rozhovořil o ušlechtilém bravu, pocházejícím ze vzdálených končin anglického hrabství. Upozornil Shannon na některé kusy, které získaly na výstavách ceny.

"Vy se zase smějete," řekla Shannon vyčítavě, když jeli k domovu. "Co jsem zase učinila?"

"Nic jste neučinila - trpělivě jste mne poslouchala celé odpoledne. Smál jsem se pomyšlení, jak podivným se musí zdát takové odpůldne pro děvče z města, které je zvyklé na stálé vzrušení a zábavu."

"Nezažila jsem věru dosud šťastnější odpůldne," řekla Shannon.

"Mluvíte skutečně pravdu?"

"Na mou čest!"

"Jsem tomu rád. Často se mi zdává, že se zde cítím neskonale nespokojen a teprve tehdy, když přijde něco z města a pochválí venkov, jsem opět spokojenějším."

"Vy přece nemůžete zde býti nespokojen! Ve městě žijí tisíce lidí, kteří by dali vše za to, kdyby s vámi mohli měnit. My nežijeme ve městě všichni proto, poněvadž bychom si to přáli... Můžete býti šťasten, že jste zde."

"Myslíte?"

"Jsem o tom přesvědčena."

"Život zde připadá mi tak úzkým. Rád bych žil někde jinde, kde bych se mohl uplatnit."

"Uplatňujete se zde tak, že byste se jinde lépe uplatnit nemohl. Třeba byste ve městě prodával kamna nebo automobily nebo akcie. A myslíte, že tato práce by byla účelnější než chov vepřů, bravu a koní, který provozujete zde? Váš otec vybudoval skvělé hospodářství a vy mu pomáháte je zvětšit. Domníváte se, že byste ve městě dokázal něco, na co byste mohl aspoň z polovice býti tak hrd? Ne, naopak, ve městě byste byl nucen vykonávat tisíce věcí, za které byste se musil hanbiti. Kdybych byla mužem, chtěla bych vésti podobný život jako vy."

"Nejste důslednou. Naskytá se vám tatáž možnost jako mně a přece se chcete vrátit do města zpět. Máte zde svoje pozemky, svůj domov, máte zde z čeho žít a přesto všechno vás něco táhne do města zpět."

"Ale já vskutku nechci," prohlásila Shannon.

"Doufám tedy také, že zde zůstanete," řekl Custer prostě.

Dojeli domů právě včas, aby se mohli ještě před večeří vykoupat; když se pak všichni po večeři chtěli odebrat do tanečního salonu, Shannon zdvihla obě ruce nad hlavu na znamení, že se vzdává.

"Vzdávám se," řekla usmívajíc se. "Snažila jsem se, seč jsem mohla, bych vydržela vše - a věřte, že bych si též ráda zatančila; ale jsem celá jako rozbitá, sotva se dovolu po schodech vzhůru do svého pokoje!"

"Drahoušku!" zvolala paní Penningtonová. "Téměř jsme vás dnes umučili. My všichni jsme zvyklí na jízdu na koni, na plavání i na tanec, takže si ani neuvědomujeme, že tolik pohybů unavuje svaly. Jděte jen brzy spát, drahoušku a

nevstávejte dříve, až ke snídani."

"Ach, ne, chci vstátí časně, bude-li Eva tak laskavá a vzbudí mne a bude-li chtít opět se mnou vyjetí ven."

"Je to božské děvče," prohlásila Eva, když Shannon odešla z jídelny nahoru.

Shannon usnula, sotvaže lehla.

XVI.

Příštího jitra se probudila o čtvrté hodině ranní. Probudila ji vlastně neuhasitelná žízeň po narkotiku. Uchopila ji nemilosrdně do svých spárů; přesto že opětně podlehla, přece jen cítila se býti sama se sebou spokojenější, poněvadž skonsumovala pouze třetinu obvyklé dávky a to jistě po nepoměrně dlouhé době.

Když Eva zaklepala o půl šesté na dveře jejího pokoje, oblékala se s horečnou rychlostí, aby unikla své vášni. Neunikla jejímu útoku, odolala však tak dalece, že se černé skřínky ani netknula.

Onoho dne šla s Custerem, Evou a Guyem do místního klubu; vrátili se opět až k večerní koupeli; a znovu před večerí, když se oblékala, zvítězila nad svojí neřestí. Večer tančili - byla opět tak fysicky znavena, že usnula sotvaže ulehla. Po celý den hrála golf a byla ve veselé společnosti, takže na injekční jehlu ani nevzpomněla.

Teprve k ránu byla nucena bojovati se starým nepřítelem. Bojovala statečně, leč prohrála opětně.

A tak to šlo dále den ze dne, zásoba narkotika valem ubývala, dny štěstí se krátily; den, kdy bude nucena se vrátiti k svému bývalému hnusnému životu se neúprosně blížil. A den ze dne pomýšlení na návrat se stával trapnějším a trapnějším - nedovedla si představit, jak bude moci opustiti útulný kruh rodiny Penningtonů, kteří jí přirostli k srdci a navrátiti se do dusné a hnusné atmosféry k bungalovu na Vista del Passo. Všichni zde k ní byli tak dobří, tak laskavě s ní zacházeli, že se považovala za člena jejich rodiny. Vše s ní rozdělili. Každého dne s ní vyjížděl Custer do modravých hor. Věděla, že se jí po těchto vyjíždkách bude příšerně stýskati. Choval se vůči ní uctivě a pokorně jako bratr vůči sestře.

Tři týdny minuly. Shannon docílila, že týdenní zásoba, kterou jí Crumb svěřil, jí vystačila nejen onen určený týden, ale i další zmenšovala stále dávky a prodlužovala intervaly mezi jednotlivými dávkami. Celé dva dny se obešla bez morfia; uvědomovala si sice, že se nikdy úplně neobejde bez narkotika, že přijdou příšerné chvíle, kdy ji bídná neřest neúprosně strhne ve své objetí.

Aniž by si toho byla vědoma, budovala si ve svém zdraví silnou ochrannou baštu. Bezbarevnost z lící jí zmizela; měla svěží, brunátné tváře; oči jí opět plály bývalým ohněm. Tančila, chodila a plovala jako ostatní. Zajímala se o práci na svém statku - docházela tam denně a hovořila se svým správcem a pečlivě se jej vyptávala na jednotlivé podrobnosti v hospodářství.

A kdykoliv tam přišla, neopomenula vejíti do slunné ložnice - do ložnice své matky, poklekla u jejího lože a rozjímala v tichém snění. Nebyla již smutná, poněvadž pevně věřila, že matka tam kdesi nahoře jest šťastnější než zde na zemi.

A často, když se tak modlila u úmrtního lože své matky, modlívala se též, aby jí Bůh dal sílu, aby odvrhla neřestná pouta. UVědomovala si, že její vůle za doby společenství s Crumbem neskonale degenerovala.

Nadešel čas, kdy jí nezbyvalo než určití den svého odjezdu. Rozhodla se, že si ponechá matčinu nemovitost, ne snad jen k vůli zisku, nýbrž protože tvořila stálou spojovací pásku mezi ní a lidmi, které si zamilovala. Ať v budoucnosti osud s ní hrá jakkoliv, vždy se jí bude zdáti, že částí svého já dle zde; věděla však, že se do města vrátiti musí a rozhodla se, že příštího dne oznámí Penningtonům, že se během týdne vrátí do Los Angeles.

Bylo jí velmi za těžko jim oznámiti své rozhodnutí, neboť věděla, že ji mají skutečně rádi a obzvláště Eva, která po odjezdu Grace postrádala družku přibližně stejného věku. Paní Penningtonová a plukovník se jí stali otcem a matkou a Custer bratrem a družným společníkem.

Oné noci se obešla bez morfia. Příštího jitra vyjela s Penningtonovými a Evansovými jako obvykle. Chtěla jim sdělit své rozhodnutí při snídani.

Když přišla ráno ke stolu, nalezla vedle svého přístroje pár stříbrných ostruh. Když se nechápavě kolem sebe rozhlížela, všichni se usmívali.

"To je pro mne?" zvolala.

"Ano, pro vás," řekl plukovník. "Zasloužila jste si je. Jezdíte na koni jako starý kavalierista."

Shannon vstoupily slzy do očí.

"Jste vůči mne všichni tak laskaví!" řekla. A popošla kolem stolu k plukovníkovi, objala jej kolem krku, vystoupila na špičky a políbila jej na tváře. "Jak se vám odvděčím?"

"Nemáte se zač odvděčovati! Vždyť jsou to jen prosté ostruhy!"

"A pro mne znamenají vše. Jsou pro mne ctí - kterou si nezasloužím."

"Ale ano - zaslužíte si je. Kdybyste si je nebyla zasloužila, nebyla byste je dostala. Mohli jsme vám dáti cokoliv jiného - třeba pěkně vázanou knihu nebo pouzdro na pudr - leč ostruhy dostane pouze ten, kdo si je doopravdy zasluží."

Po tomto intermezzu nebyla Shannon schopna jim říci, že odjede. Posečká s tím na příští den - snad osud sám jí bude nápomocen.

Onoho odpoledne hned po lunchi všichni se sešli na dvoře a hovořili o právě panujícím vedru. Bylo parno, jen se slévalo. Dusno stěžovalo dech a i pod vlhkými plachtami, které stínily, nebylo volně.

"Nechápu vlastně, proč zde sedíme," řekl Custer. "Uvnitř v domě bude chladněji. Zde na dvoře jest v takovýto den nejparnější!"

"Nemyslíte, že by pod košatými duby nahoře v košonu bylo příjemněji?"

Custer se smál.

"Na to není ani pomýšlení kdo by tam jel - jest příliš horko."

"Co to slyším od Penningtona!" zvolala Shannon, polo vyčítavě, polo jízlivě.

"Snad nechcete tím říci, že byste tam v dnešním parnu chtěla jeti."

"Ano, chtěla bych. Dosud jsem nezasvětila své ostruhy."

"Pojedu tedy s vámi, chcete-li," prohlásil Custer.

Shannon vstala hbitě z křesla.

"Nuže vzhůru! Kdo ještě s námi půjde?"

Shannon se tázavě kolem sebe rozhlédla. Paní Penningtonová potřásla záporně hlavou usmívajíc se.

"Já ne. V létě mně vyjíždka před snídaní úplně postačí."

"Já musím ještě nadiktovati několik dopisů."

"A naše malá Eva musí samozřejmě zůstat doma a pudrovati si svůj nos," vysmíval se uštěpačně Custer sestře.

"Ne, malá Eva zůstane na Kanadu s Guy Thackeray Evansem, slavným spisovatelem," řekla Eva. "Očekává expresní zásilku - vrátí mu zase rukopis. Ti staří nakladatelé jsou příšerní lidé. Nepoznají mezi různým brakem skutečně hodnotnou povídku. Ano Guy mne učinil hrdinkou své povídky. Jmenuji se v ní Hortensie - štíhlá, jemná a ctnostná dívka -" Eva se tvářila neskonale vznešeně.

"Ano, to jistě skvěle popsal váš charakter -" smál se Custer.

Eva se tvářila jakoby bratrovu poznámku ani neslyšela.

"Divoký násilník vstoupí do mého pokoje a unese mne. A pak hrdina povídky - jmenuje se Bruce Bellinghome - vysoký štíhlý mladík kučeravých vlasů."

"Jest také ctnostný?"

"A pak hrdina povídky pronásleduje násilníka a zachrání mne právě v okamžiku, kdy mne ten bídák chce svrhnouti se srážného skaliska - to je nádherné, uchvacující."

"Ano, jistě uchvacující!" posmíval se Custer.

"Pojďme Shannon, zvedněme se - pouze my dva v celé rodině máme porozumění pro opravdový sport!"

"Pouze my dva v celé rodině máme porozumění pro opravdový sport!" Tato slova Shannon dojala. Ano, přijmuli ji do rodiny, pokládali ji za část svého života. Bylo to skvělé! Ach, Bože! Kdyby tento stav mohl potrvati věčně!"

Bylo horko. Prach se zvedal v kotoučích pod kopyty jejich koní. Apač nervosně odfrkával. Vešil hlavu nízko a nekráčel tanečním krokem jako obvykle. Prach se usazoval na spocených plecích koní a dráždil oči jezdců.

"To je ale pěkný den pro vyjíždku," prohodil unaveně Custer.

"Pomyslete však jen, jak bude příjemně pod košatými duby!" připamatovala jej Shannon.

Náhle zdvihl Custer hlavu a upřeně se zadíval směrem za Jackknife kaňon, kdež vystupoval do výše úzký sloupec kouře.

"Hoří!" zvolal. "Počkejte zde. Zpravím o tom naše chlapce a pojedeme se okamžitě podívatí oč běží. Doufám, že to nebude nic vážného."

Otočil koně a odeválal - na horko i na prach rázem zapomněl. Shannon se za ním dívala, jak jel vzpřímen v sedle - jako srostlý se svým koněm. Za necelých pět minut byl opět zpět.

"Nuže jedme!" zvolal na ni.

Shannon pobídla Baldyho do cvalu a jeli. Uvolněné kameny odletovaly od kopyt koní, za nimi se zvedaly kotouče prachu - na horko nikdo z nich ani nevzpomněl. Přejížděli vyschlé řečiště potoka a musili přeskochiti menší průrvu.

"Držte se pevně sedla!" upozornil Custer Shannon.

Přeskočili průrvu téměř současně - Custer se spokojeně usmál, Shannon totiž vzala překážku, aniž by se byla uchopila sedla.

Shannon byla velmi vzrušena. Kopyta koní rytmicky bila o půdu - zdálo se, že koně letí. Horký vítr šlehal Shannon do tváře a dusil ji; leč přesto se smála.

Po úbočí vzhůru ovšem postupovali pomaleji - na vrcholku, vlastně na druhé straně pod vrcholem zřeli zuřící živel. Na štěstí vítr již ustal; oheň stravoval husté křoviny.

"Nemůže dříve nic počítí, dokud naši chlapci nepřijdou s pytlí písku, lopatami a motykami. Však my ten oheň zdoláme."

A brzy poté přijeli ve voze chlapci. Čtyřmi koňmi přivezli pytle písku, lopaty, pluhy, motyky a vědro vody. Chlapci byli rozdílného věku, od sedmnácti do sedmdesáti. Někteří z nich byli již dvacet let na ranchi. Custer jim ani nemusil nařizovati, co si mají vzít sebou:

Vůz nechali stát v Jackknife kaňonu. Přivezené nástroje a vodu chlapci sami odvlékli nahoru. Custer se smekl se sedla a nařídil jednomu ze starších chlapců, aby držel Apače.

"Vyoráme příkop na východní straně úbočí. Pokuste se obejítí oheň z jihu a pak se opět vraťte," nařizoval Custer dvěma chlapcům. Já půjdu s Jakem s druhé strany - pokusíme se ohni zastoupiti cestu!"

"Myslím, Custere, že to nepůjde," řekl jeden ze starších chlapců. "Úbočí straně jest příliš srážné."

"Aspoň se o to můžeme pokusiti," řekl Pennington. "Jaku, chopte se pluhy, já pobídnu koně!"

Jake byl sporý, silný, ramenatý as dvacetiletý chlapec. Dobrácky se při Custerových slovech usmál. Shannon se dívala, jak Custer se chopil otěží a pobízel koně ku předu. Nekřičel na ně - na Kanadu se na koně vůbec nekřičelo. Pluh se zakousl do země, plece koní se napjaly.

Když si Shannon všimla, kam Custer spřežení vede, téměř strachem se jí zatajil dech. Ne, jistě se zmýlil! Přece nemůže hnáti spřežení po příkré stráni přímo dolů!

Leč bylo tomu tak. Koně šli jako po provaze. Pod nimi burácelo v křoví peklo plamenů. Jediný chybný krok - skončí strašnou smrtí v příšerné výhni.

Jake se opíral o rukojeť pluhu a klopýtal a klouzal za pluhem. Custer šel těsně pod ruchadlem. Jak se mu podařilo převést koně po strmé stráni, Shannon nechápala.

Strmé úbočí bylo tak srázné, téměř kolmé, že se na něm mohly stěží udržeti úzké kozi nožky. Koně šli ku předu jako stroje - pouze nervosně třekající oči a napřímené uši prozrazovaly jejich pudový strach před dravým živlem.

Úmysl, jehož provedení zprvu připadalo Shannon zločinným, teprve nyní projevil svoji praktičnost. Podaří-li se Custerovi zde několika brázdami zarazit postup rozběsněných plamenů, zachrání tím suché traviny a křoví na rozlehlých pastvinách.

A chlapci okamžitě vyoranou brázdou lopatami prohlubovali a rozšiřovali, vyřezávající zároveň uschlé křoví. Shannon si všimla, že ani jeden z chlapců nereptá proti přikázané mu práci. Ač pracovali mezi dvěma výhněmi - sluncem a ohněm - přece si počínali tak horlivě, jakoby dravé plameny ztravovali jejich vlastní majetek. Projevovali tak zřetelně svoji oddanost. A Custer sám se ukázal býti uznalým. Nařídil nejstaršímu z chlapců, aby podržel koně a sám se pustil do boje s ohnivým živlem.

Shannon bezděky si vzpomínala na svoji minulost; vzpomínka, jak Wilson Crumb režíroval scény z Divokého Západu, posílal herce a staty na strmé srázy - sám pak seděl v bezpečí u operátora a zasypával své podřízené, kteří riskovali svůj život za mizerných pět dolarů denně, šťav-natými urážkami. Tehdy přišel o život jeden kůň a dva lidé byli těžce zraněni, takže musili býti ošetřeni v nemocnici.

Mezitím koně již přešli nejpříkřejší sráz a dostali se na schůdnější místo. Nervy Shannon nebyly již tak napjaty.

Chuchvalce kouře chvílemi zakrývaly spřežení, Custer a Jakea. Došli již k nejvýhodnějšímu bodu a vraceli se zpět, vyorávající novou brázdou; nyní již jim nehrozilo tak velké nebezpečí, poněvadž v případě neočekávaného sklouznutí měli aspoň kus pevné půdy pod kopyty.

A na neštěstí, sotvaže urazili polovici zpáteční cesty, došlo k nehodě. Podsední kůň stoupl na rozviklaný kámen, kopyto se mu svezlo a klopýtl, vrazil bokem do náručního celou váhou svého těla, takže tento prudce zavrával ztratil rovnováhu. Náruční kůň se snažil zadržeti se na pravé noze, leč nezdařilo se mu to, klopýtl na nově vyorané brázdě, padl, strhl sebou svého druha i pluh do zuřících plamenů.

Jake i Custer se snažili se všech sil, aby oba koně zadrželi, leč jejich úsilí bylo marné. Chlapci, pracující kolem s hrůzou přihlíželi. Shannon stěží potlačila výkřik; srdce jí téměř přestalo tlouci, když viděla, jak Custer odhodlaně se řítí dolů po úbočí do plamenů, vytrhnul z opasku dlouhý nůž.

Koně se zoufale snažili postavit se na nohy. Jeden z nich řičel bolestí. Shannon si chtěla hrůzou zakrýti oči oběma dlaněmi, leč nemohla od Custerova odtrhnouti oči.

Viděla, že podsední kůň byl tak zapleten do řemení, že nemohl vstáti, a tím také bránil druhému, aby unikl z palčivých plamenů. A v tom do této řičící a zkrvácené masy koňského masa se vrhl Custer, aby je odřízl od postražek a od pluhu. Zdálo se býti holou nemožností, aby z toho nebezpečí vyvázl se zdravými údry; byl ohrožován nejen plameny, ale i kopyty rozdivočených koní.

Zatím, co se toto dalo, probouzel se v Shannon nový dosud nepoznaný cit, který ji několik okamžiků poté hnál do ohnivých plamenů k záchraně Custerova Penningtona.

Custerovi se podařilo oprostiti jednoho koně, chytil ho za ohlávku a postavil jej na nohy a vyvedl nahoru. Když se vracel pro druhého, zmítal se tento bolestí a strachem, takže nešťastnou náhodou svého pána kopl. Custer se nemohl jeho rány vyhnouti, uskočil stranou, leč rozdivočený kůň jej zasáhl celým bokem. Custer klesl na okraji hořícího křoví, - nemohl se hnouti, byl zcela bezmocný.

Chlapci okamžitě se vrhli dolů, aby zachránili svého pána z plamenů, přesto, že byli dole v mžiku, Shannon byla ještě rychlejší, snažíc se Custerova vyrvati z plamene záhuby. A za okamžik poté silné ruce chlapců uchopily Shannon i Custerova a vedli je po svahu vzhůru Custer mezitím již opět nabyt vědomí a mohl jíti.

Custer byl nebezpečně popálen, leč první jeho myšlenka platila Shannon, a když se přesvědčil, že se jí nic nestalo, staral se o koně. Koně prchli z místa hrůzy a zastavili se teprve u ústí Jakknife kaňonu, kdež je jeden z chlapců zachytil, jeden kůň měl opálený krk a plece; druhý utrpěl nebezpečnou ránu radlicí pluhu do zadku.

"Jake, postarejte se, aby rány koní byly pečlivě ošetřeny," nařizoval Custer "a jděte pro Dicka a Daveho, nechci riskovati jejich život."

Poté se obrátil k Shannon.

"Proč jste se vydávala do takového nebezpečí!" zeptal se jí. "Vždyť zde bylo tolik chlapců."

"Nevěděla jsem, co jiného počíti," odvětila Shannon. "Obávala jsem se, že přijdete o život."

Custer se na ni chvíli zkoumavě zadíval.

"Bylo to od vás velmi statečné - ale také pošetilé. Mohla jste se nebezpečně popáliti."

"Na tom nesejde," řekla Shannon. "Vy však jste se přišerně popálil. Myslím, že se neudržíte v sedle?"

Custer se usmál.

"Nic mně není," řekl. "Zůstanu zde a budu dále bojovati s ohněm."

"Ne, nic takového nebudete dělati!" A obrátivši se, zvolala na muže, který držel za uzdu Penningtonova koně. "Prosím, přiveďte sem Apače! Ostatní vás zde zastanou," řekla Custerovi. "Okamžitě se se mnou vrátíte. Jistě jste dosud neviděl nikoho popeleného, jinak byste věděl, že o opáleniny jest nutno velmi opatrně pečovati."

Custer nebyl zvyklý, aby mu někdo rozkazoval a bavit jej energický tón hlasu Shannon. Grace by nikdy ani nebylo napadlo, aby odporovala jeho úsudku. Shannon okamžitě se vyšvihla na svého koně a popojela k chlapcům, aby jim řekla, že Custer jest příliš nebezpečně popálen, než aby s nimi mohl déle zůstat u ohně.

"Řekla jsem mu, že musí jíti domů a že musí ošetřiti své rány; ale on nechce. Snad vás spíše uposlechne."

"Ano, domluvíme mu," zvolal jeden z chlapců. "Právě přichází plukovník Pennington!"

Plukovník popojel k synovi a vyslechl od něj dosavadní průběh prací. Shannon stanula vedle.

"Že koně byli popáleni?" zvolal plukovník. "Ale vždyť vy sám jste notně popálen."

"To nic není," odvětil Custer.

"To je, plukovníku," zvolala Shannon. "Prosím, pošlete jej domů. Mne nechce poslechnouti. Vím, že musí býti okamžitě pečlivě ošetřen a pak bude nutno povolati lékaře."

"Můžete jeti koňmo?" zeptal se plukovník Custer.

"Ano."

"Tedy hleďte, ať jste co nejdříve odtud pryč a pečujte o sebe. Prosím, Shannon, pojedete s ním. Vyřídíte doma laskavě, aby okamžitě zavolali Dra Baldwinu."

Tato strohá slova vřelostí svého tónu prozrazovala otcovskou lásku. Láskyplně pomáhal Custerovi do sedla.

"Prosím, dejte na něj pozor," řekl Shannon. "Zůstanu zde a pomohu našim chlapcům. Doma laskavě vyřídíte mé choti, aby sem poslala vůz s ledovou vodou a limonádou. A vy, milý chlapče, dejte na sebe pozor!" volal za synem.

"Když tak pomalu jeli zaprášenou cestou, Shannon pozorovala tahy Custerovy tváře, zda se v nich bude jevit bolest - jistě nevýslovně trpěl. V okamžiku, kdy se zakymácel v sedle, téměř úzkostí vzkřikla jakoby sama cítila jeho bolest. Jeli těsně vedle sebe - Shannon položila něžně ruku na Custerovo ramě.

"Je mi vás tak líto - jistě vás to hrozně bolí," řekla soucitně.

Custer, bled v tváři, se k ní obrátil a ztrnule se usmál.

"Nyní mne to trochu bolí," řekl.

"Nasadil jste svůj život pro zvířata. Bylo to od vás velkomyslné, Custere."

Custer se na Shannon udíveně zahleděl.

"Co na tom bylo velkomyslného? Byla to moje povinnost. Otec mně od mládí vštěpoval, že vlastnictví zvířat přináší sebou pro čestného muže určité povinnosti - nestačí pouze je živiti a poskytovat jim přístřeší - jest nutno je ochrániti i ošetřovati."

"Přece však nejste povinen za ně dáti svůj život všanc," řekla Shannon.

"Samozřejmě že ne; vždyť já jsem také pro ně nedal život všanc. Nemyslím ani nyní, že by mně bylo hrozilo vážné nebezpečí," řekl Custer. "Viděl jsem, že dvě věrná zvířata, která po celý svůj život pro mne pracovala, byla ve svrchovaném nebezpečí, neváhal jsem tedy a spěchal jsem je osvoboditi ze zhoubných plamenů. Kdokoliv jiný na mém místě by byl jednal stejně. Nikdy Shannon nepochopíte, jak Penningtonové mají rádi své koně. Tento cit přechází z generace na generaci. Snad je to pošetilé ale nám není možno smýšleti jinak."

"Chápu vás. Jest to velmi ušlechtilý cit."

Když dojeli k domu, viděla Shannon, že bolesti Custeru zmáhají. Štolba a všichni muži z ranche byli u ohně, a tak musila Shannon sama pomoci Custerovi z Apače dolů a podporovala jej při chůzi po schodech vzhůru. Zavolala pak paní Penningtonovou a Hannah, které se ho okamžitě ujaly a odváděly jej do jeho pokoje, kdežto Shannon spěchala do kanceláře, by telefonovala pro lékaře.

Když se vrátila, Custer ležel již na loži a paní Penningtonová o něj všemožně pečovala. Přesto, že při ovazování trpěl nesmírné bolesti, přece se z jeho úst nevydralo ani jedině zasténání. Když uviděl Shannon na prahu, snažil se usmáti.

Paní Penningtonová se obrátila a spatřila Shannon.

"Prosím, paní Penningtonová, mileráda bych vám pomohla."

"Myslím, že nemůžeme mnoho dělati před příchodem lékaře. Jen kdybychom měly něco, čím bychom mohly utišiti jeho bolesti!"

Utišiti bolesti! Jaká hrůza! Ano, ona má něco, čím lze utišiti bolesti; ale prozradila by se. Poznali by její hnusnou neřest. Jak by jinak vysvětlila, že má injekční jehlu? Jak by jí pohrdali!

A v tom si vzpomněla na kromobyčejnou sílu, která se v ní probudila v okamžiku, kdy si uvědomila, že miluje Custeru Penningtona. Věděla, že to jest zoufalá, pošetilá láska; leč utěšovala se alespoň tím, že byt' i ji nemiloval, alespoň ji ctil. Což má zničit sama sebe? Má se připraviti i o tu trochu úcty muže, kterého měla neskonale ráda?

Viděla, jak leží před ní a jak skřípe zuby, aby přemohl bolest, která drásala jeho tělo; neváhala, obrátila se a spěchala do svého pokoje. Vrhla se horečně na svoji příruční kabelku a vyňala odtamtud malou černou skříňku. Opatrně rozpustila špetku bílého prášku - zlomek obvyklé dávky, jakou dříve užívala sama - která postačila utišiti nejkrutější bolesti do příchodu lékaře. Věděla, že její čin vlastně znamená konec - že příští noci již nebude pod touto hostinnou střešou.

Přelila tekutinu opatrně do zkumavky nad jehlou, zaobalila vše do kapesníku a sestupovala po schodech dolů.

Uvědomovala si, že jedná jako ve snu. Cítila, že není již Shannon Burkeová - nýbrž kdosi jiný, kdo se na Shannon Burkeovou dívá soucitným očima; zdálo se jí holou nemožností, aby vstoupila před paní Penningtonovou a před Hannah s injekční stříkačkou v ruce.

Jak byla ubohá! Téměř současně, kdy si uvědomila svoji první životní lásku, měla vlastní rukou zničit veškerou úctu, kterou vůči ní měli! Ale přece odhodlaně vstoupila do pokoje, v němž ležel Custer. On přece neváhal riskovati svůj život pro dvě zvířata. Měla by snad ona si vyčítati, že je zbabělá?

Sotvaže stanula na prahu, řekla jí paní Penningtonová:

"Právě omdlel - ubohý hoch!" A v očích jí stály slzy.

"Tedy nyní necítí bolesti?" zeptala se nervosně Shannon.

"Ne - nyní ne. Doufám, že nenabude vědomí do příchodu lékaře."

Shannon Burkeová zavravorala a byla by klesla k zemi, kdyby se nebyla zachytila trám u dveří.

A brzy poté přišel lékař. Shannon dosud se chvějíc po celém těle šla do svého pokoje. Vyňala z kapesníku injekční jehlu a zadívala se na ni. Pak ji odnesla do koupelny.

"Ne - již nikdy nepodlehnu svodu pokušení," řekla téměř nahlas a vylila obsah injekční jehly do umývadla. "Ach, Bože,

jak ho mám ráda!"

XVII.

Oné noci Shannon trvala na tom, aby se s Custerovými střídala u Custerova lože; naléhala tak, že jí to nemohli odepřít. Custer dosud trpěl bolestmi - ne však tak silně. Lékař nechal na nočním stolku morfium s přesným poukazem, jak ho mají nemocnému dáti v případě nutnosti. Spáleniny, ač byly početné, byly povětšinou povrchní, bolestivé sice, nikoliv však nebezpečné.

Custer spal málo; jakmile se probudil, chtěl mluvit. Vyprávěl jí o Grace. Bylo to poprvé, kdy se někomu se svým tajemstvím svěřil. Již dlouho neměl od ní zprávy - paní Evansová sice obdržela dopis - leč jeho obsah Custer valně nepotěšil. Obávali se o Grace.

"Byl bych neskonale rád, kdyby se vrátila domů!" řekl toužebně. "I vy, Shannon, byste ji měla ráda. Byly to krásné časy, když byla zde Grace; kdyby se vrátila, byl bych zde spokojen. Vyrostli jsme všichni společně - Grace, Eva, Guy a já; a nyní, když jste zde vy, bylo by zde jistě veseleji. Často se mi zdává, že jste taková - jakoby jste zde rostla mezi námi."

"Je velmi roztomilé to, co říkáte; ale nebyla jsem zde vždy s vámi, ba ani sem nepatřím."

"Ale ano, patříte sem!"

"Ne, brzy odtud odejdu. Musím se vrátit do města."

"Prosím, nevracejte se," prosil. "Přece nesmíte doopravdy odejít!"

"Chtěla jsem vám vše říci již dnes ráno; leč poté, když jste mne překvapili ostruhami, nebyla jsem s to."

"A musíte skutečně odejít?" naléhal Custer.

"Nemusím, ale přece myslím, že mám. Řekněte na svoji čest chcete doopravdy, abych zde zůstala?"

"Na mou čest, že chci!" řekl Custer usmívaje se.

"Možná, že zde doopravdy zůstanu."

Cusler ji něžně uchopil za ruku.

"Ano? Opravdu?" zvolal vzrušeně. "Ani nevíte, jak všichni si přejeme, abyste zde zůstala."

"Dobrá tedy. Rozhodla jsem se, že zde zůstanu. Až se uzdravíte, přestěhuji se do svého obydlí. Budu mít ráda svoji půdu."

"Ano, budu vám pomáhati. Sice pěstění pomerančů valně nerozumím - ale nějak to přece půjde. I otec vám bude radou nápomocen. A Eva bude také nesmírně potěšena - má vás tak ráda! Předevčím, když jste se zmínila, že od nás odejdete, dala se do pláče."

"Máte skvělou sestru!"

Custer se spokojeně usmíval.

Pak se ptal po ohni a po koních. Byl potěšen, když mu řekla, že právě přišel jeden z chlapců oznámiti, že oheň byl zdolán; plukovník pak přišel se zprávou, že zvěrolékař neshledal zranění koní vážným.

"Myslím, že oheň byl založen," řekl; "nechápu však, kdo mohl býti tak zlomyslný - Slick Allen je přece v žaláři."

"Kdo je to Slick Allen," zeptala se Shannon, "a proč by právě ten měl na Kanadu založit oheň?"

Custer jí vše podrobně vylíčil. Shannon se na chvíli odmlčela, vzpomínajíc na to, kde naposledy se s ním setkala.

Uvažovala o tom, že by nechtěla býti v Crumbově kůži, až Allen bude propuštěn ze žaláře.

A v tom se Custer zmínil o Guy Evansovi. A v tom si přesně vybavila v mysli poslední rozmluvu Crumba s Allenem v bungalovu na Vista del Passo. "Našel jsem mladého chlapíka tam nahoře v údolí, který nám obstará prodej - jmenuje se Evans."

Nyní věděla Shannon, že Guy Evans prodával pašované lihoviny. Uvažovala o tom, co se stane, až Allen bude propuštěn ze žaláře a vrátí se do těchto končin. Uvidí ji, pozná ji - již proto ji pozná, poněvadž říkal, že se komusi, koho dříve znal - kromobyčejně podobá.

Pozná-li ji skutečně, prozradí ji? Nepochybovala o tom, že ano. Jistě ji zostudí! Ale nejen to, řekne Crumbovi, kde se zdržuje. Toho se obávala nejvíce - obávala se, že jakmile se Wilson Crumb dozví, kde jest, že podnikne vše a nezalekne se ani zločinu, jen aby se jí opět zmocnil. Shannon se zachvěla hrůzou - vždyť Crumbova láska sama byla zneuctvující a poskvvrňující.

A poté se obrátila k muži, který ležel a trpěl na loži vedle ní. Nikdy ji nebude mít rád - to věděla. Její láska k němu však ji povznesla.

Když ti, kdož ji znali v jejím dřívějším životě, ji zde v jejím úkrytu neobjeví, může zůstat zde, na své půdě na Kanadu a uvidí Custeru denně - bude mu stále na blízku. On nebude vědět o její lásce - nikdo vlastně o té lásce nebude vědět. A vrátí-li se Grace a provdá-li se za Custeru, ani to na celém poměru nic nezmění. Shannon si byla vědoma, že Custer pro ni nebyl osudem určen - vždyť vlastně žádný čestný muž ji nemohl chtít po tom všem, co se stalo.

Nežárčila na Grace. Custer náležel právem Grace - a i kdyby věděla, že by zvítězila, nepokusila by se o to, poněvadž vždy pohrdala těmi, které se pokoušely rozvracet ustálené city. Ovšem, až se Grace vrátí, mnohdy prožije trapnou chvíli, leč umíní si, že si ji zamiluje - vždyť by se zpronevěřila své nové lásce, kdyby nemilovala ty, které on má rád. Custer se stále zmítal. Bylo zřejmo, že trpí bolestmi. Shannon položila dlaň na jeho rozpálené čelo. Otevřel oči a usmál se na ni.

"Jistě vás to unavuje sedět zde u mne," řekl; "měla byste raději jít spát. Prožila jste právě perný den - nejste na tolik nových dojmů zvyklá."

"Ne, nejsem unavena, a jsem u vás ráda, ovšem, je-li i vám to milé."

Custer uchopil její ruku, kterou mu hladila čelo a políbil ji.

"Ano, jsem neskonale rád, že jste zde u mne, Shannon. Je to podivné, vidíte, že vás máme všichni tak rádi, přesto že se známe pouze několik krátkých týdnů. Jakobyste mezi námi byla od jakživa."

Shannon pootočila hlavu stranou, snažíc se ukrýti oči; kousala se do rtů, aby zadržela slzy.

"Co se vám stalo?" zeptal se Custer.

"Nejsem taková jako vy, Cusfere," řekla Shannon. "Ale snažila jsem se být takovou."

"A proč nejste taková jako my?"

"Já - proč - poněvadž neumím tak jezdit na koni jako vy," odpověděla vyhýbavě Shannon.

"Prosím, nemluvte tak, což pak si myslíte, že my dovedeme pouze jezdit na koni? Vždyť máme také srdce, duši, mysl. Na tyto věci jsem myslel, když jsem řekl, že jste taková jako byste byla mezi námi odjakživa. My Penningtonové vždy si vyhledáváme a posuzujeme ženy podle určité vyšší úrovně. Abych se správně vyjádřil - náš názor na ženy jest tak trochu staromódní. Vyžadujeme, aby krev našich koní a smýšlení našich žen bylo křišťálové, čisté. Osvětlim vám svůj názor na určitém konkrétním případě - mohu vám to říci, poněvadž onu dívku neznáte a také ji již nikdy nepoznáte. Byla to dcera jednoho přítele mého bratrance Williama - z Nového Yorku. Trávila zimu v Pasadeně - a zajela k nám na návštěvu. Bylo to velmi hezké děvče; snad měla i dobrý mravní podklad. Leč měla velmi podivné způsoby. Přišel jsem na to, jakmile jsem s ní poprvé o samotě hovořil; a stalo se, že se mne Eva zeptala na něco, co se nemohla dozvědět od nikoho jiného leč od onoho děvčete. Nevěděl jsem, co si mám počít; otcí ani matce jsem se nemohl s podobnou záležitostí svěřit; nechtěl jsem však dopustit, aby se stýkala s Evou. Proto jsem se rychle rozhodl - a myslím dodnes, že jsem jednal zcela správně."

"A co jste učinil?" zeptala se úzkostlivě Shannon. "Učinil jsem něco, co by mně za jiných okolností nikdo neprominul."

Šel jsem přímo k ní a požádal jsem ji, by si našla nějakou záminku, by co nejrychleji mohla u nás ukončit svoji návštěvu. Byl to tvrdý oříšek - leč byl jsem hotov pro Evu podstoupit vše."

"A co ona - řekl jste jí, proč ji žádáte, aby od vás odešla?"

"Nechtěl jsem jí to říci - leč když na mne naléhala, řekl jsem jí to."

"Pochopila vás?"

"Ne."

Chvilí mlčeli.

"Domníváte se, že jsem snad nejednal dobře?"

"Ne. Chápu, že existuje duševní čistota právě tak, jako tělesná. Jest vaší povinností chránit duši vaší sestry právě tak, jako její tělo."

"Věřte však, že mně bylo velmi za těžko se prohréšit proti příslovečné pohostinnosti Penningtonů. Doufám, že již nikdy se mně nenaskytne tak trapný úkol."

Bylo zřejmo, že jej bolesti stále více a více sužují; požádal Shannon o morfium.

Připravila prášek a dala jej Cuslerovi - sama nepocítila ani stín touhy, která ji dříve mořila.

Poté ji přišla Eva vystřídati. Shannon dala oběma dobrou noc a šla do svého pokoje.

Když se ke čtvrté hodině ranní probudila, vzpomněla si na malou, černou skříňku, usmála se, obrátila se na druhý bok a opět usnula.

XVIII.

Uplynulo několik týdnů než Custer mohl opět vsednouti na koně. Shannon se odstěhovala do malého bungalovu, který zdědila po matce. Přijížděla každého dne k Penningtonům na Baldym - zapůjčili jí ho do té doby, než Custer bude sto vybrati pro ni vhodného koně. Shannon chtěla některého z Apačových bratrů.

"Musíte tedy ještě nějaký čas počkat, než budu moci některého pro vás vycvičit - nedám vám ho dříve, dokud se sám nepřesvědčím, co v něm dobrého či špatného vězí. Zatím si ponechte u vás Baldyho. Jak se vám vede v hospodářství? Nikdo by vás nepoznal, jak skvěle vypadáte, jste opálená jak Indián - zaplnily se vám tváře." Shannon se šťastně usmála.

"Dříve jsem nevěděla, co jest to opravdový život," řekla. "Nikdy jsem se sice netrápila světobolem; vím však, že lidé se otravují medikamenty, vodičkami a jedy, aby si na krátký, pomíjivý čas zaopatřily to, čím se mohou při přirozené životosprávě stále těšit. Věřte, že projede-li se člověk před snídaní na koni, cítí se být více opojen, než kdyby se opájel alkoholem."

Tváře Shannon zářily, oči jí jen hrály. Byla stělesněným obrazem života, zdraví a štěstí; i Custerovi svítily oči.

"Jste jako rodilý Pennington!"

"Jak ráda bych byla taková!" myslila si Shannon.

"Vaše slova jsou pro mne ctí," řekla nahlas.

Custer se usmál.

V tom Eva se právě objevila na dvoře.

"Jestli pak víte Shannon, že můj milý bratříček sám sebe hyzdí!"

A šla ke Custerovi a políbila ho.

"Ano," řekl Custer, "bratříček sebe hyzdí. Celé hodiny si pudruje nos. Nedávno nalezla máma v jeho toaletním stolku kuliček na obočí a pomádu na rty; když jede do Los Angeles, natuží si řasy."

Eva zlobně dupla nožkou.

"Nikdy jsem si nenatužila řasy! Mám je od přírody již takové!" zvolala.

"Proč se tak rozčilujete, maličká? Tvrdil jsem to o vás?"

"Ať jste říkal cokoli, snažil jste se to namluviti Shannon. Zaopatřila jsem si pomádu na rty a kolíček na obočí pro případ, že v zimě budeme hrát divadlo - a což, půjdu-li k filmu - nebylo by to skvělé? Miss Eva Pennington došla nevidaných úspěchů ve filmu, jehož podklad tvořila povídka slavného spisovatele Guy Thackeray Evanse!"

"Slavného spisovatele! Vždyť ještě není slavný," prohodil Custer.

"Ach, Evo!" zvolala Shannon, náhle zvažněvší. "Jistě to nemíníte s filmem vážně? Že ne?"

"Ale ano," řekl Custer. "Myslí všechno vážně, cokoli řekne. Zítra bude chtít se stát malířem, pozítří slavnou virtuoskou na harfu. Představte si, Eva je neskonale vážná, vždyť vydrží po celý den chtít jedno a totéž."

A všichni se dali do smíchu.

"A kdyby byla jiná, neměl byste svoji malou sestru rád," řekla Eva, prohrabujíc se Custerovi ve vlasech. "Říkám vám na svoji čest, že oně chvíle, kdy jsem se setkala s Wilsonem Crumbem, jsem si umínila, že bych se měla stát filmovou hvězdou."

"S Wilsonem Crumbem?" zvolala Shannon. "Co vy víte o Wilsonu Crumbovi?"

"Ach, setkala jsem se s ním," řekla Eva zasněně. "Což vy mně to ani nezávidíte?"

"A co vy víte o něm, Shannon?" zeptal se Custer. "Tón vašeho hlasu nasvědčoval tomu, že jste o něm slyšela cosi nepříliš dobrého."

"Ne - neznám ho. Pouze jsem o něm cosi slyšela. Myslím, že by vám nebyl příliš sympatickým."

Shannon se zachvěla hrůzou při pomýšlení, že snad Eva, dosud nevinná děvče, se setkala s Wilsonem Crumbem.

"Ach! Evo!" zvolala vzrušeně. "Ani na to nikdy nemyslete, že byste snad někdy měla jít k filmu. Žila jsem dlouho v Los Angeles a vím ze zkušenosti, že život filmových herců jest pln odříkání, strádání, rozčarování a marné lítosti."

"A Grace tam je právě nyní," řekl Custer smutně.

"Což ji nemůžete přemluvit, aby se vrátila?"

Custer potřásl záporně hlavou.

"Nebylo by to ode mne hezké," odvětil. "Snaží se dobýt úspěchu a naší povinností jest, abychom jí dodávali odvahy. Proto se snažíme, aby naše dopisy, které jí posíláme, byly co možná nejpovzbudivější."

"Navštívil jste již ji během té doby co odjela? Jistě ne, vidím vám to na očích. Kdybych byla na vašem místě, rozejela bych se okamžitě do Los Angeles; mělo by to na ni velký vliv - snad větší než vy sám byste tušil."

Ze slov Shannon vanula trpká životní zkušenost. Uvědomovala si, co by pro ni bylo znamenalo, kdyby v okamžiku, kdy měla zapotřebí silné paže, která by ji vedla, byl přišel muž, který by ji byl miloval čistou láskou. Byla by ho bez rozpaků následovala - byla by se s ním vrátila domů a byla by děkovala za příležitost, kterou jí sám Bůh poskytl.

Anebo, kdyby snad štěstí Grace přálo a byla by našla příznivé podmínky v některém atelieru, byl by ji svojí návštěvou povzbudil a přinesl domů zprávy, které by potěšily srdce všech. Shannon necítila v srdci osten žárlivosti, chtěla pouze ušetřiti Grace strastí, které sama prožila.

"Vy skutečně myslíte, že bych se měl za ní rozjet do Los Angeles?" zeptal se Custer. "Vždyť jsem vám přece již říkal, že Grace nás úpěnlivě žádala, aby nikdo z nás za ní nejezdil. Chtěla se sama dopracovati k svému úspěchu. Grace jest nejen citlivá, ale i hrdá. Myslím, že by jí moje návštěva nebyla příjemnou."

"Já na vašem místě bych se nestarala o to, je-li jí příjemné či ne. Vy nebo Guy byste se tam měli co nejdříve rozjet. Žádné děvče nemá zůstat v Hollywoodu dlouho odkázáno na sebe samo."

"Nyní právě nemohu, ale dojeď tam ještě dříve než pojedu s kusy, které budeme vystavovati na Mezinárodní výstavě."

Brzy poté Custer byl sto již vsednouti na koně - Shannon obvykle vyjížděla s ním. Ponenáhlu pásky jejich přátelství se stávaly pevnějšími a pevnějšími, Custer méně pil - dříve, po odjezdu Grace, když jezdil po horách, sám míval vždy sebou lahvičku whisky.

Prvého dne, kdy Custer se opět vypravil na objížďku stád a pastvisk, Jake jej upozornil na určitý fakt, o kterém se již chlapi dlouho dohadovali.

"Něco podivného se děje v horách," řekl Jake. "Každého týdne jsem pozoroval čerstvé stopy koní a mezků. Někdy jsem tyto stopy našel na El Camino Largo, jindy na Corto, jindy opět vedly ohradou a západní branou ven. Ale nemohu vám říci, kterým směrem vlastně odcházejí a kterým přicházejí. Je to velmi divné. Obě jejich cesty se nikdy nekříží - oboje stopy jsou utvořeny v mezidobí pouhých několika hodin - nemohu nikdy rozeznati, která z nich jest čerstvější."

"Směřují vždy k Jackknife kaňonu, že?" zeptal se Custer.

"Někdy, a někdy míří přímo k Sykamore kaňonu a jindy se vlečou úzkými soutěskami vzhůru, nebo se rozdělí - takže je nemohu sledovati."

"Možná, že jsou to prostí zloději dříví."

"Možná, ale myslím, že ne."

"Nevím, kdo by to vlastně mohl býti; minulého jara jsem přišel nad Jackknife kaňonem na neznámou novou stezku - jistě je v úzké souvislosti se stopami, které jste v poslední době pozoroval. Neprojel jsem jí dosud celou. Opakují se stopy neznámých v pravidelných obdobích?"

"Ano, neznámí přijíždějí vždy v pátek v noci. V sobotu ráno jsou stopy vždy čerstvé - někteří z našich chlapců tvrdí, že slyšeli několikrát v pátek o půlnoci dusot kopyt."

"Kterou branou vyjíždějí z ohrady ven?"

"Používají střídavě všech čtyřech."

"Hm! Zítra opatříte všechny brány zámky - zítra máme čtvrtek. Uvidíme, co se stane."

A uviděli, neboť příští soboty, když Custer objížděl pastvy a stáda, byl zámek u brány, která vedle do ústí Horse Camp kaňonu, uražen. Shannon, která jela s Custerem, byla velmi vzrušena blízkostí tajemného dobrodružství.

"Co zde asi neznámí chtějí?" ptala se.

"Nevím, leč činí zde něco nedovoleného, jinak by si nedali takovou práci s ničením svých stop. Zřejmě tudy přijeli i odjeli a přece setřeli na obou stranách své stopy, takže nemůžeme nijak určit, kudy přijeli a kudy odjeli."

Custer seskočil s koně a pečlivě prohlížel stopy za ohradou.

"Domnívám se, že čerstvější stopa vede směrem k horám - druhá stopa jest však hlubší. Zde leží králíčí stopa otisknutá do koňské stopy, která směřuje směrem k údolí a o kus dále tatáž králíčí stopa jest zadupána stopy koní a mezků, kteří šli k údolí vzhůru. Králík tudy běžel poté, když oni jeli dolů a když se touže cestou vraceli, setřeli téměř jeho stopu. To je zcela jasné, že?"

"Ano, ale stopy směřující dolů jsou znatelnější než ony, které vedou vzhůru."

"I mně se tak zdálo, dokud jsem neviděl králíčí stopu. Poohlédněme se o kus dále. Mám nový nápad." Custer se znovu sehnul nad stopou a sledoval ji dolů do údolí. Shannon šla vedle něj, vedouc Baldyho za uzdu. Chvillemi, když oba poklekli nad stopou, ztrácející se v prachu, dotýkali se navzájem rameny. Tento dotek naplňoval srdce Shannon rozkoší - že on zůstával chladným - to ji nermoutilo. Věděla, že nebyl určen pro ni. Měla na tom dosti, že jej sama měla ráda a že mu byla na blízku. Nechtěla, aby i on ji měl rád - to by znamenalo pro ni tragedii jejího života.

Povětšinou byly stopy setřeny roštím, které bylo vlečeno za posledním koněm; leč tu a tam se přece zachoval otisk kopyta koně neb mezků.

"Vím již v hrubých rysech, na čem jsem," řekl Custer. "Tudy jeli dva muži na koních. Jeden kůň byl okován, druhý ne. Jeden jezdec jel vpředu, druhý vzadu a mezi nimi několik mezků. Při cestě dolů nesli mezci na bedrech těžký náklad; zpátky šli s prázdnou."

"A jak to všechno víte?" zeptala se Shannon nedůvěřivě.

"Nevím to zcela určitě, ale dedukuji to logicky ze zbylých stop. Lze velmi snadno rozlišili koňské stopy od stop mezků, a právě tak snadno lze i určit, že koni byli dva a že jeden z nich byl okován a druhý ne. První z koní, ten oko-vaný, šel napřed - to vidíte z toho, že v otiscích jeho stop nalézáme otisky mezků a druhého, neokovaného koně. Že neokovaný kůň šel poslední, poznáme z toho, že na stopách nezřime otisky jiných stop. A přihlédnete-li blíže a porovnáte-li koňské stopy, neshledáte valného rozdílu mezi oněmi, které vedou nahoru a oněmi, které vedou dolů; jinak jest tomu se stopami mezků; ty, které směřují do údolí dolů, jsou mnohem hlubší. To znamená, že při sestupu do údolí nesli mezci nějaký náklad. Rozumíte nyní?"

"To je skvělé!" zvolala Shannon.

"To není nic zvláštního," odvětil Custer. "Zkušený stopař by vám řekl nejen, kolik mezků tudy šlo, nýbrž i kolik hodin uplynulo od té doby, co tudy přešli, a případně by vám řekl i jména babiček oněch jezdců, kteří tudy jeli."

Shannon se dala do smíchu.

"Jsem velmi ráda, že vy nejste zkušeným stopařem, alespoň vám mohu věřit. A přesto tvrdím, že je to vše velmi zajímavé a zábavné - dovedete z pouhé zaprášené stopy vyčíst celou historii."

"Není to celkem nic pozoruhodného. Všimněte si ku příkladu Apačovy stopy. Podívejte, jak se otisk zadního kopyta liší od otisku předního."

Custer při těchto slovech poukázal na čtvercovitý tvar Apačova zadního kopyta.

"A nyní pozorujte tyto stopy s otisky Baldyho kopyt," řekl. "Vidíte, jak se liší. Jakmile se jednou těchto rozdílů všimnete, nemůžete se v nich podruhé zmylit. Ovšem mne by hlavně zajímalo, kdo tudy jezdí, co sem na mezcích přivázejí, odkud přijíždějí a kam odjíždějí. Pojďme po jejich stopě dolů do údolí. Jejich stopa musí směřovati k Evensově seníku."

Evansův seník! Shanon se rozbřesklo v hlavě. Oné poslední noci na Vista del Passo, říkal Allen Crumbovi, že whisky se dopravuje do města v nákladním autu, pokrytém senem a že vše obstarává mladý muž, jménem Evans.

Co měla nyní učiniti? Nemohla se odvážit vše vypovědět Custerovi, poněvadž by mu nemohla vysvětliti, jak a kde se to dozvěděla. Guy Evanse také nemohla varovati - vlastně bylo to zbytečné, poněvadž Custer by ho neprozradil.

Usoudila, že učiní nejlépe, když ponechá vývinu událostí volný průběh.

Následovala Custer, který šel za stopami. Ve vzdálenosti asi sto yardů na západ od Evansova seníku zanikly stopy na tvrdém makadamovém chodníku. Nebylo lze říci, zda malá karavana se obrátila na západ neb na východ.

"Nuže!" řekl Custer, obrátiv se k Shannon. "Co o tom soudíte?"

"Nic."

"Nic? Já také nic."

A obrátil se k stopám zpět. "Další pátrání by bylo zcela bezúčelným, ba nestojí to ani za to sledovati stopu do hor, učiním lépe, vyčihám-li si je příští pátek v noci. Jest zcela dobře možno, že nemají nekalých úmyslů, přesto však zdá se mi býti celý jejich podnik podezřelým; jsou-li to skutečně zločinci, učiním lépe, vyčkám-li si je zde, než abych za nimi šel nahoru. Lituji dnes, že jsem nechal zavřít brány, poněvadž se nyní budou mít na pozoru. Učiníme nejlépe, odstraníme-li zámky."

Když za hodinu poté jeli domů, prosil Custer Shannon, aby o jeho úmyslu, číhati v pátek v noci na neznámou čet, nikomu neříkala.

"Naši i sousedé by byli zbytečně pobouřeni," vysvětloval. "Možná, že vše bude nade vše očekávání prostější než se nám zdá - snad to jsou pouzí zloději dříví."

"Snad na ně nechcete číhati zcela sám?" zeptala se úzkostlivě Shannon, věduce, že členové podloudnické bandy by se neštítli jakéhokoliv zločinu, hrozilo-li by jim nebezpečí.

"A proč by ne?" opáčil Custer. "Chci se jich pouze zeptat, co vlastně zde na Kanadu chtějí a proč projíždějí naším územím."

"Prosím, nečňte tak!" prosila úpěnlivě Shannon. "Vždyť nevíte, jací to jsou lidé. Mohou to býti zločinci."

"Dobrá tedy," souhlasil Custer. "Vezmu tedy Jakea sebou."

"Proč nevezmete sebou také Guye?" navrhovala Shannon, vědouce, že kdyby šel sebou Guy, že by se jistě s tlupou podloudníků nesetkali.

"Ne," odpověděl Custer. "Guy by si rozžehl příliš velký táborový oheň, vzal si sebou pohodlnou židli a balíček cigaret. Jake jest v podobných případech mnohem spolehlivější."

"Guy není tak otužilý jako vy, že ne?" zeptala se Shannon. "Žije zde téměř tak dlouho jako vy, v témže prostředí jako vy a přece nesrostl s okolím jako vy."

"Guy je přílišný snilek a proto vyžaduje všude větší pohodlí," usmál se Custer. "Ostatně Evansovi to mají v krvi. Starý pan Evans byl prý také takový - aspoň otec to říká. Stejně paní Evansová i Grace mají rády pohodlí. A mohu vám říci, že kromě u členů naší rodiny neviděl jsem nikoho, kdo by se tak odhodlaně spřátelil s trampotami našeho života jako vy. Ovšem nemám to nikomu za zlé. Lidé jsou tací, jaké je příroda vytvořila. Mají vrozeny určité sklony. Evansové, až do této generace, žili všichni ve městě, kdežto Penningtonové na venkově. To vysvětluje mnohé."

"Ale myslím, že Guy by jistě s vámi rád prožil podobné dobrodružství," naléhala Shannon. "Měl by alespoň látku pro novou povídku. Chcete-li, řeknu mu o tom."

"Prosím, nečinite tak. Čím méně se o tom bude hovořit, tím jest pravděpodobnější, že oni neznámí se o tom nedozvědí. Zde v okolí se vše netušeně rychle rozkřikne. Právě tak, jako nevíme, kdo vlastně oni neznámí jsou, nemůžeme též vědět, zda nejsou ve spojení s některými našimi neb Evansovými zaměstnanci."

Shannon neodpověděla.

"Prosím snažně, nezmiňujte se o tom vůbec Guyovi!" naléhal Custer.

"Ne, nechcete-li, neučiním tak," odpověděla Shannon. A odmlčeli se, zahlobavše se do svých myšlenek. Shannon se usilovně snažila vymyslet si nějaký plán, jak by bylo lze zabránit srážce mezi Custerem a Evansovými společníky - Custer pak si lámal hlavu tím, kdo vlastně neznámí jsou a jaké mají úmysly.

"Stežka nad Jackknife kaňonem jest klíčem k celé této záhadě," prohodil Custer. "Do nejbližšího pátku nepodniknu nic, abych nevzbudil jejich podezření, potom však projedu celou stezku, byť mne měla dovést až k samotnému oceánu."

Mezitím dojeli na rozcestí, z něž vedla jedna větev cesty k bungalovu Shannon, druhá pak ke ganadským stájím.

"Domníval jsem se, že půjdete k nám na lunch," řekl Cusler, když Shannon zabočila se svým koněm směrem k západu.

"Ne, dnes ne," odpověděla. "Přijdu-li, přijdu k vám na večeři."

"Stýská se nám po vás, nejste-li u nás," pravil Custer.

"Jste roztomilý! Přijdu zcela jistě."

"A co dnes odpoledne - vyjedete si opět se mnou?"

"Mám dnes odpoledne příliš mnoho práce," odpověděla Shannon.

Custer chvíli smutně svěsil hlavu, pak se však náhle dal do smíchu.

"Ani jsem si neuvědomil, že si činím na váš volný čas přílišné nároky. Vyjíždíte se mnou každý den a nyní, když jste mne pro odpoledne odřekla, věším mrzutě hlavu. Zkazila jste si mne sama."

"Jezdím s vámi velmi ráda - a věřte, že jsem si zvykla na vyjížděky s vámi tak, že nevím, co bych si počala, kdyby jich nebylo."

"Doufejme, že našim vyjížděkám se nic nepostaví v cestu. Byl bych bez vás nemožný, Shannon. Ani nevíte, co vaše přítomnost pro mne znamená. Když Grace odjela do Los Angeles, ztratil jsem chuť k práci, k životu, byl jsem mrzutý, mdlý a také jsem příliš mnoho pil; nestydím se vám to říci, poněvadž vy mne zcela jistě pochopíte. Teprve když jste k nám přijela vy a když jsem s vámi počal vyjíždět, sebral jsem se tak trochu. Jsem vám za to zavázán neskonalemi díky. A proto, kdykoliv vám někdy odpoledne není příjemno vyjeti si, prosím, jen si bez ostychu řekněte!"

"Není mně nikdy nepříjemno s vámi si vyjeti - vždyť mne vaše vyjížděky baví právě tak jako vás a i já jsem jimi získala." Shannon byla velmi mile dotčena náhlým projevem Custerovy sdílnosti - bylo lze říci, že byla osudu vděčná, za to, že se prolomily ledy Custerova srdce. Chtěla se mu státi opravdovou přítelkyní, přítelkyní, která by se mu stala nepostradatelnou.

Stáli právě na rozcestí a Custer se chystal ji doprovodit.

"Ne, nemusíte dnes jezdit se mnou. Jest právě čas k lunchi, přišel byste pozdě."

"Ale já chci."

"Ne," potřásla Shannon záporně hlavou. "Jedte jen rovnou domů."

"Poslechnu vás a učiním, jak si přejete."

"Dnes odpoledne mám tedy volno," připomínala mu Shannon.

"Ano, přijedu pro vás vozem - tak, abychom se mohli ještě před večeří vykoupat."

"Ne příliš brzy - zatelefonuji vám až budu připravena. S Bohem!"

Custer zamával kloboukem a pobídl Apače k domovu. Pak se na chvíli zastavil a zíral za Shannon. Jak pružně jela! Jak byla graciosní!

"Skvělé děvce, ta Shannon!" řekl si v duchu a zamířil přímo ke stájím.

XIX.

Shannon Burkeová, když se rozloučila s Custerem, nejela přímo domů. Zabočila k západu a když se ocitla na cestě nad Evansovými pozemky, pokračovala dále v cestě do ústí Horse Camp kaňonu a vjela do hor. Dvě míle jela po široké stezce, zvané El Camino Largo, pak zamířila na levo a pustila se Sycamore kaňonem vzhůru. Bylo zřejmo, že Shannon záleží na tom, aby se nikdo o její jízdu nedozvěděl. Kdyby byla nechtěla před lidmi skrýti svůj záměr, mohla jeti přímo od

Canada Sycamore kaňonem vzhůru a byla by si tak ušetřila několik mil.

Pak se pustila vzhůru do pahorkatiny, vroubíci východní stranu kaňonu. Musila jeti bez stezky - často se jí husté křoví postavilo v cestu a musila je objížděti; konečně stanula na pokraji rozlehlého palouku nad Jackknife kaňonem. Tam pobídlá Baldyho ostruhami a zamířila přímo k východu.

A brzy našla to, co hledala - stezku vedoucí lučinou od severu k jihu. Shannon byla velmi vzrušena - každé chvíle měla tisíc chutí se obrátit zpět - leč neznámá vnitřní síla, mocnější než sám pud sebezachování, ji hnala ku předu.

Uskutečněním svého dobrodružného záměru mohla ztratit vše, získat však nic. Přesto že jí svaly na celém těle bolely, oťřeseny jsou nezvyklou jízdou, přece hnala Baldyho stále horečně ku předu. Křoviska byla místy vysoká, takže jí stěžovala volný výhled.

A náhle stezka vedla hustým křovím po úbočí přímo vzhůru - bylo štěstím, že stezka vedla křovinami, aspoň nohy koně se měly na strmé stráni ož zachytit a pak pohled na zpáteční cestu nebyl tak hrůzný, poněvadž zarostlý sráz nikdy nevypadá tak nebezpečně jako holý.

Baldyho nohy se bořily do drobné se půdy, zachycující se o kořeny křovisk. Shannon chvílemi zavřela oči a svírajíc koleno boky koně, křečovitě se držela v sedle. Konečně oba, jezdec i kůň, stanuli na vrcholku. Shannon si oddychla - v duchu se však hrozila příšerné cesty zpět po srázu dolů.

Vrchol úbočí byl kamenitý, zvětralý deštěm a Shannon bylo velmi za těžko nalézt další cestu. Chvilí jezdila zmateně sem a tam, až posléze se jí podařilo nalézt sestup dolů. Sráz na této straně úbočí nebyl tak nebezpečný.

Baldy zvolna a opatrně sestupoval dolů. Náhle vztyčil uši a zařehotal. Shannon byla tímto nenadálým zvukem tak překvapena, že jí ztuhly prsty hrůzou. Odkudsi zdola se ozvalo zařehotání jiného koně, který odpovídal Baldymu.

Shannon si uvědomila, že se nalézá blízko svého cíle. Byla však vzrušena a zmatena. Teprve po chvíli opět se opanovala a ovládla bouřící se nervy. Pobídlá Baldyho znovu ku předu, neznámému osudu vstříc. Láska jí vnukla nebyvalou odvahu.

Údolí, do kterého sjížděla, bylo mnohem menší než ono na protější straně, takže se podobalo kotlině. Shannon neviděla z údolí nic jiného než vrcholky mohutných košatých stromů; co se as skývalo pod nimi - to nevěděla.

Shannon věděla dobře, že Penningtonovi v těchto končinách koně nepásávají, takže mohla být jista, že kůň, který Baldymu odpověděl, náležel některému z oněch, které hledala. Pomalu sjížděla dolů. Jak ji přijmou? Bylo pravděpodobno, že ji přivítají výstřely z bambitek a podrobí křížovému výslechu. Pomyšlení na takovéto přivítání nebylo sice valně příjemným, leč nyní nedovedlo Shannon již nic odradit.

Posléze se octla Shannon pod košatými buky a spatřila před sebou špinavý stan, tři uvázané koně a půl tuctu mezků.

Po živé duši nikde ani stopy, než Shannon tušila, že jsou někde na blízku a že ji z úkrytu pozorují.

Chvilí čekala v sedle. Když se nikdo neobjevoval, zvolala nahlas:

"Haló! Chci s vámi mluvit."

Její vlastní hlas jí připadal nezvykle cizí.

Chvilí bylo ticho. Bylo slyšet jen šelest listů a Baldyho dech a zpěv ptactva. A v tom z křovisk za Shannon ozval se hlas.

"Co chcete?"

"Přišla jsem vás varovat. Číhají na vás."

"Chcete tím říci, že nejste sama. Že ostatní jsou za vámi. Řekněte jim, ať se klidí, že my máme své pušky v pořádku. My jsme nikomu neublížili. Hledíme si svých včel - máme zde nedaleko nad tábořištěm naše včelníky."

"Jsem zde sama. Nechtěla jsem říci, že na vás číhají právě nyní, chtěla jsem vám říci, že někdo ví, že pravidelně přijíždíte vždy v pátek v noci z hor do údolí s neznámým nákladem - a chce vypátrati obsah vašeho nákladu."

Křoví se pohnulo a před Shannon stanul statný Mexíkán s puškou v ruce. Měl tvář znetvořenou neštovicemi. A na protější straně tábořiště vystoupili z křoví ještě dva jiní Mexikáni. Popošli blíže k Shannon.

"Co vy víte o našem nákladě? Cožpak bychom nesměli dopravovat svůj med dolů do údolí?" zeptal se jeden z nich.

"Vím, co přivážíte na svých mezcích. Nepřijela jsem však proto k vám, bych vám to říkala. Jsem zde proto, bych vás varovala."

"Proč?"

"Znám Allena."

Vzezření Mexikánů se okamžitě změnilo.

"Viděla jste Allena. Přinášíte od něj snad vzkaz?"

"Ne, neviděla jsem ho a nepřináším vám také od něj vzkaz; mám však určité soukromé důvody, bych vás varovala, byste příštího pátku v noci nesjížděli dolů."

XX.

Mexíkán se stopami neštovic ve tváři přistoupil zcela těsně k Shannon a uchopil Baldyho za uzdu.

"Vy si myslíte," řekl lámanou angličtinou, "že my jsme tak pošetilí a že vám uvěříme. Nepřicházíte-li se vzkazem od Allena, pak nám nemůžete nikterak prospět. Řekněte nám okamžitě pravdu, nebo vám pomůžeme ze světa, abyste se nemohla vrátit a přivést na nás detektivy!"

Tón jeho hlasu byl odporný a výhružný.

Shannon neměla důvod, proč by jemu neřekla pravdu, leč bylo pochybno, zda jí uvěří. Uvědomovala si, že se ocitla ve velmi trapné situaci. Věděla, že Mexikáni si příliš neváží lidského života - s ní pak by jistě nečinili výjimku.

"Přišla jsem vás varovat, poněvadž jeden z mých přátel na vás v pátek v noci bude čekat. Neví sice kdo jste, ba ani

neví, jaký náklad převážíte. Víím, že vy byste ho lehce zabili a tomu právě chci zabránit. To je vše."

"A jak víte vy, co my převážíme?"

"Allen mi to řekl."

"Allen že vám to řekl? To vám nevěřím. Víte, kde je Allen."

"V žaláři v Los Angeles. Slyšela jsem, když to v červenci říkal jistému muži."

"A kdo je ten váš přítel?"

"Mr. Pennington."

"Vy jste mu o nás řekla?"

"Řekla jsem vám již přece, že on o vás vůbec nic neví. Ví pouze, že nějací neznámí lidé přijíždějí v noci z hor a že přejíždějí s mezky jeho pozemky. Chce vypátrati, kdo jsou a co vlastně mají na mezcích naloženo."

"Proč jste mu to neřekla."

Shannon váhala odpovědět.

"Na tom vám přece nezáleží."

"Na tom nám záleží. Řekněte okamžitě pravdu, nebo -!"

Mexikán zdvihl výhrůžně pušku.

"Nechtěla jsem Mr. Penningtonovi vykládati, jak jsem se o vás dozvěděla. Nechtěla jsem, aby se Mr. Pennington dozvěděl, že znám takové lidi jako je Allen."

"A jak jste poznala Allena?"

"To nemá s mým dnešním posláním pranic společného. Přišla jsem vás dnes pouze varovati. Nezradím vás. Nechte mne odejít."

A chtěla obrátit Baldyho na cestu zpět, než Mexikán ji uchopil prudce za uzdu.

"Ne tak rychle, señorito! Dokud se nedozvím, proč a jak vám Allen tolik svěřil, neuvěřím vám. Policie je po čertech chytrá - často používá lstivých žen, aby nás dopadla. Jste-li Allenovou přítelkyní - dobře. A nejste-li, pak jsou vaše dny sečteny. Řekněte mně okamžitě pravdu, nebo se odtud již nikdy nedostanete!"

"Dobrá tedy!" řekla Shannon. "Setkala jsem se s Allenem v domě v Hollywoodu, kde prodával drogy a při tom jsem slyšela, jak vyprávěl o zásobách whisky, které byly v Novém Yorku ukradeny, dovezeny lodí na pobřeží Kalifornie a zde v horách ukryly."

"A jak se jmenuje onen muž, v jehož domě jste se setkala s Allenem?"

"Crumb."

Mexikán přimhouřil spokojeně oči.

"Kdy jste opustila onen dům v Hollywoodu?"

"V červenci. Nedlouho poté, co odtamtud odešel Allen."

"Víte o tom, kdo Allena přivedl do vězení?" ptal se Mexikán.

Shannon vidouc, že Mexikán ji znovu podezírá, usoudila, že učiní nejlépe, bude-li mluvit holou pravdu.

"Nevím, poněvadž jsem se od té doby ani s Crumbem ani s Allenem nesetkala; když však jsem později v novinách četla, okamžitě jsem vytušila, že Crumb přivedl Allena do vězení. Prý Crumb požádal Allena, aby komusi v Hollywoodu odevzdal kokain. Víím, že Crumb měl špatný charakter a že chtěl Allena připravit o peníze."

Mexikán se na chvíli zamyslí. V jeho lstivých očích objevily se ohníčky.

"A nyní jděte," vyzval Shannon. "Již vás poznávám. Allen mi kdysi o vás vyprávěl. Jste Crumbova žena. Jmenujete se Gaza. Jsem si jist, že svým přátelům - Penningtonovým nás nezradíte."

A Mexikán se potutelně zasmál.

Shannon cítila, jak se jí krev studem žene dotváří. Bezděky zavřela oči - tak se cítila před těmito nízkými lidmi býti pokořena. Mexikán pustil uzdu Baldyho.

"Tedy v pátek v noci nevyjedete?" zeptala se Shannon ještě jedenkrát pro jistotu, ač jí slova vázla v hrdle.

"Mr. Pennington se nás v pátek v noci nedočká a nebude tedy zastřelen."

Shannon obrátila Baldyho zpět. Podvědomí jí našeptávalo, že Mexikánova slova mají dvojí smysl.

Custer Pennington pracoval po lunchi několik hodin v kanceláři, pak vyšel před rancho a jako obvykle pohled jeho padl ke vzdáleným horám. Jeho zrak zprvu lhostejně těkající sem a tam byl náhle upoután malým pohybujícím se bodem - byl to pohybující se jezdec. Custer si za chvíli přinesl triedr.

Pohybující se bod zmizel; Custer věděl, že ne na dlouho. Jezdec se ocitl v rovině a nemohl z dále býti viděn - jakmile počne po úbočí stráně sestupovati, bude opět viditelným. A skutečně za čtvrt hodiny na očekávaném místě bylo lze zřítí pohyb křovin a objevil se neznámý jezdec - byl to Baldy a na něm Shannon!

Pennington odložil triedr. Na tváři se mu usadil výraz nesmírného překvapení - snažil se nějak vysvětliti to, co právě viděl. A znovu a znovu přikládal triedr k očím, aby ji spatřil; a zmizela opět. Když se po chvíli neobjevila na cestě, která vedla přímo k jejímu bungalovu, usoudil z toho, že jela po El Camino Corto. Proč tak učinila, nedovedl si vysvětliti; El Camino Corto byla kamenitá, příkrá cesta, kdežto Sycamore kaňon vedl téměř přímo až k domu.

A po té Custer chvatně odešel na severní stranu domu, odkud se otvíral volný výhled na sever, východ a západ. Nevěděl sám, proč tam stál a čekal na Shannon. Přece mu nemělo záležeti na tom, kdy a kam jela. Přesto však mu bylo nesmírně podivno, že si vyjela sama do hor, když s ním jeti odešla. Byl touto skutečností překvapen a roz-mrzen - a rozlítostněn.

Po chvíli spatřil, jak se její graciosní postava vynořila z Horse Camp kaňonu a zamířila k svému bungalovu. Custer si nervosně prohraboval vlasy. Byl rozmrzen nejen tím, že Shannon si vyjela bez něho, přesto, že mu řekla, že odpoledne nemá na vyjížďku čas, ale též byl pobouřen tím, že jela stezkou, která obsahovala rozuzlení tajemství nočních jízd neznámých. Přece jí řekl, že sám stezku neprojde dříve než v sobotu, aby nevzbudil podezření, poněvadž chtěl

neznámé překvapiti; a Shannon několik hodin po té úmyslně touto stezkou jela do hor vzhůru.

Čím déle Custer o tomto faktu uvažoval, tím byl zmatenější. Posléze, nevěda si rady, nechal marných úvah.

Pravděpodobně Shannon mu poskytne vysvětlení, zeptá-li se jí na to telefonem. Snažil se zapomenouti na to, co viděl - leč marně.

S překvapením si uvědomoval, že se cítí uražen, poněvadž si vyjela bez něj. Snažil se přesvědčiti, že nemá důvod k tomu býti uražen - leč marně.

A tísnilo ho ještě cosi jiného. Nevěděl určitě, co to bylo, zdálo se mu však, že doušek whisky utiší podivnou vnitřní palčivost; a šel se napít. Uvědomil si, že poprvé v tomto týdnu se mu zachtělo pít; chvíli se rozmýšlel, poté však šel a napil se několikrát za sebou. Když se mu ozvalo svědomí, odbyl je ledabylým co na tom?

Zapomněl dokonce Shannon telefonovati; sice na něm nebylo znáti že pil, pouze když řezal po cestě vzhůru k bungalovu Shannon zatáčky, jel nerozumnou rychlostí, což by byl ve stavu úplné střízlivosti nikdy neučinil.

Shannon byla připravena a čekala. Vyšla z domu k autu s úsměvem na rtech - s úsměvem, který měl maskovati její smutné a ustrašené srdce; i Custer zakrýval nuceným přivítáním city svého nitra. Když jeli vzhůru na Ganado Custer úmyslně mlčel, dávaje tak Shannon příležitost, aby mu objasnila důvody své kromoobyčejné odpolední vyjížďky.

Umiňoval si, že nezmíni-li se mu Shannon o tom sama, že sám nikdy nedá na jevo, že ji viděl; leč červ podezření hlodal v jeho srdci; dnes poprvé si uvědomoval, jakou vnitřní cenu pro něj mělo přátelství Shannon.

Znovu a znovu si namlouval, že mu vlastně do toho nic není - že jistě, rozhodla-li se sama podniknouti tak nebezpečnou cestu, že musila k tomu míti vážné důvody. Snad chtěla jen býti o samotě. Vzpomínal si, že i když bývala Grace doma, pociťoval někdy nezkrotnou touhu vyjeti si do hor úplně sám.

Leč ať přemýšlel a uvažoval tak či onak, červa podezření neodstranil - zíral nyní na Shannon zcela jinak. Uvědomoval si, že ho bolí srdce, ač věděl, že ho vlastně srdce boleti nemá. Skončilo to tak, že musil na chvíli odejít do svého pokoje a napít se. Shannon zpozorovala změnu, která se stala s Custerem. Namlouvala si sice, že jest to pouze dojem jejího vlastního pobouřeného svědomí - nechápala však také dobře, proč vlastně jest její svědomí pobouřené, když vlastně riskovala vše pro Custer. Bylo to lze vysvětliti tím, že Shannon byla i podvědomě počestnou a pomyšlení, že by měla klamati, koho milovala, jí připadala trapným.

Kromě toho trápilo ji ještě něco jiného. Poznala, že Custer opět pil a vzpomněla si při tom na jeho vlastní ranní slovo, kdy ji ujišťoval, že její přítomnost ho ochraňuje před pitím. Věděla sama ze své zkušenosti, jak těžko lze bojovati proti zlovykům i vášním a byla ráda, že mu v tomto boji může býti nápomocna. Věděla, jak těžko se bojuje samotnému - nechtěla, aby Custer takto musil trpěti.

Bylo jí podivno, proč Custer dnes odpoledne pil. Snad proto, že s ním nechtěla vyjeti jako obvykle, že musil zůstatí celé odpoledne sám, vrátil se k starému zlovyku? Shannon si to vyčítala, přes to, že si po rozmluvě s Mexikánem uvědomovala, že mu nepochybně zachránila život.

Onoho večera Evansovi, matka i syn, byli u Penningtonů na večeři. Shannon si všimla, že jméno Grace bylo stále řidčeji a řidčeji vyslovováno. Věděla též, proč. Dopisů od Grace docházelo stále méně a méně. Custerovi přestala vlastně psáti vůbec. V dopisech, které občas posílala domů, zračila se určitá nedbalost a lehkomyšlnost - která je bolela.

Bylo pravděpodobno, že Grace byla rozmrzena a rozčarována, poněvadž byla přibírána pouze pro malé episodní úločky v bezvýznamných filmech; nezmiňovala se v dopisech již o své ctižádostivosti, ba nepsala již ani o své práci vůbec. Ježto při večeři Eva byla nápadně zamlklá, plukovník si toho všiml a zeptal se jí, schází-li jí něco.

"Vždyt tvrdíte, že vás usoudím věčnými řečmi a mlčím-li, ptáte se mne opět, nejsem-li nemocna. Co mám tedy činiti?"

Mluvím-li, nejste spokojeni. Nemluvím-li, nejste spokojeni také. Abyste věděli pravdu - budu se vdávati."

"Sama?" ptal se Custer.

Guy zvolna zrudl od krku až po konečky vlasů. Nervos-ně přejížděl vidličkou okraj sklenice na vodu. Custer si jej nápadně prohlížel.

"Co je s vámi, Guy?" zeptal se Custer s úsměvem.

Guy se zašklebil a chystal se k delšímu nesouvislému vysvětlení, když v tom jej Eva přerušila. Ostatní u stolu se na Evu a Guye usmívali.

"Poslyšte, mamá," ozvala se Eva. "Guy prodal povídku. Dostal za ni tisíc dolarů - považte, tisíc dolarů."

"Ach, celý tisíc ne," ohrazoval se Guy.

"Ale ano, jest to skorem celý tisíc - bez tří set dolarů - naše budoucnost jest tedy zajištěna a můžeme se vzít. Nechtěla jsem o tom hovořiti dříve, dokud by sám Guy nepromluvil s papá. Ale takto to bude příhodnější."

Guy pohlédl zoufale na plukovníka.

"Ano, pane, chtěl jsem..."

Custer si tropil z Guye úsměšky.

"Pro Boha, Custere, nechte ho!" smála se paní Penningtonová. "A vy, Guyi, nebuďte v rozpacích. Není to pro nás žádným překvapením - vždyť jsme již všichni uvykli tomu, že se vezmete - a těší nás to."

"Děkuji vám, paní Penningtonová," řekl Guy. "Bylo mně velmi za těžko říci o Evu. Eva totiž chtěla, abych požádal o její ruku pana plukovníka obřadným způsobem - nevěděl jsem, jak do toho. A když to z Evy rázem vyhrklo, uvažoval jsem právě o nějaké vhodné řeči."

Plukovník se smál, až si musil otíratí smíchem oslzené oči.

"Jak vidím, chcete se vzít?" řekl plukovník.

"Ano, papá, jste skvělý!" zvolala Eva.

"Jak jste na to přišel, papá?" zeptal se Custer, nemoha udržeti vážnou tvář.

Plukovník, mrkaje vesele očima, obrátil se k paní Evansové.

"Změnily se časy, vidíte Mac, představte si, že bychom my takto mluvili ke svým rodičům!"

"A jsem ráda, že se změnil. Nemohu snést, když děti se bojí rodičů - strach je vyháněl z domova."

"Toho my se nemusíme obávat," řekl plukovník.

"Spíše se mi zdá, že co nejdříve uslyšíme, že rodiče opustí svůj dům pro tyranii svých dětí," prohodila paní Penningtonová s úsměvem.

"Já si vychovávám své děti tak, aby vždy měly před rodiči patřičný respekt," prohlásila resolutně Eva.

"Budou mít stále zářivý příklad své matky před sebou," ušklíbl se Custer.

"A též světlý vzor svého strýce Custer," odsekla Eva.

"Nechte škádlení a mluvíme rozumně," řekl plukovník. "Vyložte nám své plány - kdy chcete mít svatbu?"

"Ano," řekl posměšně Custer, "nyní když mají již sedm set dolarů, není důvodu, proč bychom bránili jejich sňatku.

Nechť se vezmou okamžitě."

"Mám mnohem více než pouhých sedm set," řekl Guy. "Sporím již delší čas. Máme pro začátek dosti."

Shannon si všimla, že Guy při těchto slovech zrudl - jen ona věděla, proč zrudl. Bylo trapné, že Custerova malá, hodná sestřička měla založit svoji domácnost, na tak podezřelých penězích.

Shannon cítila, že Guy má sice dobré srdce, a že do tohoto nečistého obchodu se dal svěsti, aniž by věděl, že se dopouští zločinu. Chvěla se však při pomýšlení, co se stane, až se Eva a Penningtonovi dozví pravdu. Zнала dobře lidi, kteří vyhrůžkou, že Guye udají úřadům, stále jej mohli ještě po dlouhá léta držeti v šachu a vyssávat; bylo nesporné, že když podloudnictví bude odhaleno, veškerá tíže zločinu spadne na bedra Guye.

"Nechci, abyste se v malé domácnosti trápili finančními otázkami," řekl plukovník. "Guy si zvolil zaměstnání, které vyžaduje úsilí několika let, než přináší ovoce zasloužené odměny. Chci pouze, aby manžel mé dcery si v počestnosti hleděl své práce a vytknutého úkolu. Budete-li pilným, Guyi, jistě vás úspěch nemine - o finanční stránku pak se postarám sám."

"My však nechceme žít z vaší velkomyslnosti a dobroty," řekla resolutně Eva.

"A vy si myslíte, drahoušku, že to, co bych vám dával, že bych vám velkomyslně dával?" ptal se plukovník láskyplně.

"Ach, papá, já vám rozumím; ale považte, Guy by se tím cítil pokořen. Chci, aby byl úplně samostatným. Raději se spokojím s málem, jen když budu vědět, že jsou to peníze, které on vydělal vlastní prací a námahou."

"To by trvalo velmi dlouho, než byste se toho dočkala, Evo," řekl Custer; "a zatím valná část vašeho života by uplynula v bídě a strádání. Vím, že vám to není po chuti; uvědomte si však, že i velcí geniové bývají často financováni. Až Guy bude mít úspěch a peníze se mu pohnou, pak je otcí vrátí."

"To je od vás skvělá myšlenka!" zvolala radostně Eva. "Jste přece jen ohromný bratr!"

XXI.

Příštího jitra jakýsi Mexikán se stopami neštovic v tváři objevil se ve věznici v Los Angeles v náštěvní hodině a žádal, aby mu bylo dovoleno mluvit se Slick Allenem. Oba pak se v koutě hovorny šeptem dohovořovali.

Allen zlobně zavrčel, když se doslechl o tom, že mladý Pennington chce skřížiti jejich plány.

"Vidím, že tam nám hoří půda pod nohama," řekl Allen. "Musíme se přestěhovat. Kolik zboží tam ještě máte?"

"Asi šedesát beden. As tři sta beden jsme odprodali na pobřeží sami - ty vůbec nešly Evansovým rukama."

"Zbytek ponecháme ďasů," řekl Allen; "vynahradíme si to jinde. A nyní mne Bartolo pozorně vyslechněte."

A pečlivě vykládal svému druhovi ďábelské podrobnosti plánu. Nebyl to sice zcela nový plán, leč jeho vypracování bylo mnohem důmyslnější než dříve.

"A co s tím děvčetem?" zeptal se Bartolo. "Tu přece nenecháme jen tak."

"Tu přenechte mně," odvětil Allen. "Přece nezůstanu věčně v lapáku."

Během příštích dnů - bylo pozdní září - když Shannon s Custerem opět společně vyjížděli, bylo zřejmo, že jejich vzájemný styk není již tak nenucený jako byl dříve. Shannon netrpělivě očekávala výsledek dobrodružství příštího pátku, který se valem blížil. Custerovi pak nedaly opět spáti dohady, proč Shannon se sama pustila nebezpečnou stezkou.

Mrzelo ho, že před ním skrývá nějaké tajemství. Znovu a znovu si namlouval, že mu do toho vlastně nic není, kdy a kam Shannon Burkeová jela - než marně.

Častokráte přistihl sám sebe, jak pátral v tazích její tváře, jakoby v nich chtěl nalézt odpověď na věčně mučící její otázky. Jak byla krásná - jak měla originelní rysy, které ji propůjčovaly zvláštní individualitu.

Shannon jej častokráte přistihla, jak si ji bedlivě a zkoumavě prohlíží a divila se tomu, poněvadž dříve Custer tak nikdy nečinil. Všimla si též, že jest stále podivně vzrušen. Chystala se jej přímo zeptati, co jej tíží, toužila po tom, by se jí svěřil, leč nikdy jí k tomu neposkytl příležitost. Jeli spolu povětšinou mlčky; přesto, že jejich tmy se téměř dotýkaly, přece jejich myšlenky bloudily jinde.

Posléze nadešel pátek. Ani Shannon ani Custer od minulé soboty se slůvkem nedotkli ožehavé záhady neznámé stezky.

Shannon nemohla zapomenouti na poslední ponurá slova Mexikánova, která jistě v sobě tajila vyhrůžku.

Rozešli se až na rozcestí - Shannon váhala až do posledního okamžiku.

"Vy jste dosud neupustil od svého úmyslu - dosud chcete se vypravit za oněmi neznámými muži."

"Ne - provedu svůj úmysl. A proč se ptáte?"

"Doufala jsem, že od něj upustíte. Obávám se, že se vám něco zlého přihodí. Prosím, Custere, nechodte!"

Custer se ostře zasmál.

"Myslím, že to nebude tak zlé."

Shannon uznala, že další její naléhání by bylo marné.

"Alespoň mne zpravte, že se vám nic nestalo," prosila. "Až se vrátíte domů, rozžehněte světlo ve velké kopuli nad vaším domem - vidím přímo z lože na vaši kopuli - tak se okamžitě dozvím, že se vám nic zlého nepříhodilo. Budu bdít, dokud neuvidím u vás světlo."

"Dobře, učiním jak chcete," slíbil Custer a rozjeli se. Bylo mu divno, že Shannon se tak obává o jeho bezpečnost při noční vyjíždě. Nechápal souvislost toho všeho - bylo jediné vysvětlení možné - jak však mohl být přesvědčen o tom, že Shannon Burkeová ho má skutečně ráda?"

Když přijel domů, zastavil ho účetní a řekl mu, že telefonní centrála v Los Angeles se snažila s ním docílit během odpoledne spojení.

"Kdosi v Los Angeles s vámi chce hovořit o nějaké důležité obchodní záležitosti. Máte prý okamžitě volat Los Angeles."

Custer docílil během pěti minut spojení. Neznámý hlas se tázal, zda jest u aparátu skutečně Mr. Pennington mladší.

"Jsem sám u aparátu," odpověděl Custer.

"Kdosi urazil minulý pátek v noci zámky u vaší ohrady. Jistě byste rád věděl, kdo to byl, není-liž pravda?"

"Co vy o tom víte? Kdo vlastně jste?"

"Nezáleží na tom, kdo jsem. Byl jsem s nimi. Podvedli mne. Chcete je dopadnouti?"

"Chci pouze vědět, kdo jsou, proč urazili zámky u mé ohrady a co zde v našich horách chtějí."

"Poslyšte tedy. Víte, kde je Jackknife kaňon?"

"Ano."

"Dnes večer přivezou náklad jako obvykle dříve, než se setmí. Činí tak každý pátek a skryjí mezky až do pozdní hodiny noční. Sjíždějí do údolí teprve velmi pozdě. Dnes skryjí mezky v Jackknife kaňonu. Uváží je ke stromu a sami odejdou. Teprve kolem desáté hodiny se vrátí. Jděte tam v devět hodin a pak je snadno dopadnete, až se budou vracet. Rozumíte?"

"Kolik je jich?"

"Pouze dva. Nemusíte z nich mít strach - nemají sebou pušky. Stačíte na ně lehko sám."

"Ale jak se mohu na vás spolehnouti, že mne neklamete?"

"Buďte rozumný. Oni mne podvedli. Chci se jim pomstít. Upozornil jsem vás. Nechcete-li je dopadnouti, mně do toho nic není. S Bohem."

Custer položil naslouchátko a nervosně si hrábl do vlasů. Co má činit? Zpráva byla chytře sdělena; ale v devět hodin večer se mu přece v Jackknife kaňonu nemohlo nic státi. Chtějí-li jej podvésti, pak to učiní prostě tak, že mezitím co on na ně bude číhat v Jackknife kaňonu, oni dopraví zboží někudy jinudy do údolí. Ovšem, to se jim podaří pouze jednou - podruhé jistě již ne.

Custer Pennington nesnesl, aby se mu někdo vysmíval a proto se rozhodl, že vyjede dnes v noci sám, aby se vše odbylo beze svědků. Když vyjel, všichni doma již spali. Byla jasná noc. Na krátkou vzdálenost bylo možno zcela zřetelně rozeznávat jednotlivé předměty. Kdesi v dáli vyl žalostně koyot. Jinde opět houkala příšerná sova; tyto zvuky však nepůsobily na Custeru tísnivě - byl na ně zvyklý.

Když zabočil do Jackknife kaňonu, zastavil Apače a chvíli tiše naslouchal. Odkudsi s hůry kaňonu ozval se jakýsi šelest. Okamžitě ho napadlo, že je to zvuk způsobovaný uvázanými mezkami; bylo jisto, že cosi se v kaňonu hýbe.

Jel dále a uvolnil pojistky své bambitky. Bylo pravděpodobno, že telefonická zpráva byla léčkou na něj nastraženou. Snad právě proto mu neznámý radil, aby se vydal do kaňonu sám.

A v tom již Custer spatřil, jak pod sykamorami se cosi černá. Jel přímo k tomu - bylo to šest mezků s nákladem na bedrech, přivázaných ke stromu. Dojel k nim zcela těsně. U mezků nebyl nikdo.

Custer bedlivě prohlížel náklad. Každý mezek měl na hřbetě připevněno šest dřevěných bedniček - co ovšem bylo uvnitř, to nemohl Custer na první pohled poznati.

Zajel s Apačem za mezky do stínu sykamor a tam tiše čekal, až přijdou vlastníci mezků. Co je asi v dřevěných bedničkách? Jistě v noci by nedopravovali z hor do údolí obyčejné zboží. Zlaté dny podloudníků již minuly - aspoň Custer se domníval, že minuly. Malá karavana mezků s nákladem zaváňela velmi podloudnictvím.

Custer měl dosti času na přemýšlení. Uvažoval o totožnosti neznámého, který ho telefonem volal z Los Angeles. A opět byl zvědav, co asi se nalézá v dřevěných bedničkách. Vzpomněl si na whisky, kterou mu Guy tajně prodával a napadlo jej, zda snad nejsou uvnitř lihoviny. Guy mu mimochodem řekl, že whisky dostává z Los Angeles - byla-li v bedničkách whisky, jistě nepocházela z téhož pramene jako Guyova.

A vzpomněl si na tajemnou vyjízdku Shannon do hor - vzpomněl si též na její dnešní úzkost a snažil se ji rozumě a logicky vysvětliti.

V tom uslyšel z úst Jackknife kaňonu dusot koňských kopyt. Apač napřímil uši; Custer jej uklidňoval, nakloniv se ku předu pohladil mu něžně nozdry.

Zvuk se blížil pozvolna - bylo zřejmo, že neznámí se chvílemi zastavovali. A náhle kdesi za ním ozval se dusot dvou jezdců, kteří cvalem kolem něj přejeli. Bylo zřejmo, že si mezků, kolem kterých těsně přejeli, si vůbec nevšimli. Zmizeli ve tmě a dusot kopyt jejich koní ustal. Pennington si uvědomil, že se zastavili. Kdo to as mohli být? Jistě ne vlastníci mezků, poněvadž ti by se jistě u nich zastavili.

Custer pozorně naslouchal. Bylo slyšeti cvakot kopyt koní, stoupajících zvolna kaňonem vzhůru. A v tom již zaslechl, jak se ze zadu pomalu blíží oni dva, kteří před chvílí cvalem kolem přejeli.

"Vlezl jsem do pěkné léčky!" řekl si v duchu Custer.

Vytáhl bambitku a čekal. A nemusil dlouho čekat. Kdosi jej oslovil.

"Vyjeďte ze stínu ven a zdvihněte ruce vzhůru! Jste obklíčen. Pokusíte-li se o odpor, budete okamžitě zastřelen. Nuže, ku předu a ruce vzhůru!"

"Kdo jste u čerta?" zeptal se Custer.

"Jsem komisař Spojených Států," ozvalo se v odpověď.

Pennington se dal do smíchu. Očekával Mexikány a nyní byl osloven čistou angličtinou, pronesenou s americkým přízvukem. Jistě došlo k nemilému nedorozumění. Finanční stráž se vypravila za podloudníky a jistě nebude valně potěšena, až jej zde spatří.

Custer zvolna vyjel ze stínu sykamor na volnou mýtinu.

"Ruce vzhůru, Mr. Penningtone!" ozval se opět komisař.

Custer byl nesmírně překvapen. Věděli tedy, koho mají před sebou a přece na něm chtějí, aby dal ruce vzhůru, jakoby byl sprostý zločinec.

"Haló!" zvolal Custer. "Co to je za podivný žert? Víte-li, kdo jsem, proč chcete, bych dal ruce vzhůru? Jak mohu skutečně vědět, že jste komisařem?"

"To sice nevíte; my však víme, že jste ozbrojen. Neznám vaše úmysly a proto jsem nucen učiniti obvyklá bezpečnostní opatření. Tedy ruce vzhůru. Bude-li zde někdo zastřelen, budete to jen vy a nikoliv někdo z mých lidí."

"Jste šílený!" zvolal Pennington vzrušeně - přesto však z opatrnosti zdvihl ruce do výše.

Ze stínu vyjelo pět mužů, kteří obklopili Custeru. Jeden z nich seskočil s koně a Custeru odzbrojil - poté teprve mu dovolili, aby spustil ruce dolů.

"Prosím, legitimujte se mně laskavě a řekněte mi, proč u čerta se mnou takto zacházíte?"

Jeden z mužů odklopil okraj kabátu a ukázal Penningtonovi stříbrný úřední odznak.

"Zde můj odznak - jste zatčen pro podloudné dopravování zboží, které jsme u vás našli."

"Jaké zboží?"

"Přesvědčíte se okamžitě, jakmile prohlédneme tato zavazadla."

"Mýlíte se!" zvolal Custer. "S těmito mezký a jejich nákladem nemám já pranic společného. Jsem zde na číhané - chtěl jsem dopadnouti neznámé chlapíky, kteří vždy v pátek v noci projíždějí přes naše pozemky a rozbíjejí zámky u našich ohrad. Pokud se týče obsahu tohoto nákladu, jsem právě tak nevědomý - jako vy."

"To je vše velmi hezké, Mr. Penningtone. Doufám, že tuto obhajobu uplatníte mnohem úspěšněji u soudu než zde. Číháme na vás již od minulého jara; nevěděli jsme, že jste to vy - teprve jeden z vašich pomocníků vás prozradil - věděli jsme pouze, že zde někde v horách jsou uloženy obrovské zásoby whisky, bylo jisto, že škůdce dříve či později dopadneme."

"Mne? Vy myslíte, že já bych byl tím škůdcem?"

"Abych vám pravdu řekl, byl jsem sám překvapen, že jste to vy. Státu však na tom nezáleží, koho ruka spravedlnosti dopadne."

"Říkal jste, že kdosi mne u vás udal?" ptal se Custer.

"Zajisté! Jak jinak bychom se byli mohli dozvědět, že jste to vy?"

"Co se mnou chcete učiniti?" ptal se Custer dále.

"Dopravím vás do Los Angeles a budete postaven před soud jako obžalovaný."

"Ještě dnes?"

"Ano, bez prodlení."

"Mohu se ještě staviti doma?"

"Ne. Máme nařízeno prohledati zdejší okolí. Nechám zde do rána četu mužů. Zdá se mi ostatně, že jest do této aféry zapleteno více lidí."

Mezitím jeden z čtyř otevřel jednu z bedniček, upevněných na hřbetech mezků.

"Podívejte se!" zvolal. "Nemýlili jsme se!"

"Co je uvnitř!" ptal se Custer.

"Ještě se ptejte!" opáčil pohrdavě komisař. "Co si vlastně myslíte o nás? Snad dokonce chcete popíráti, že to není whisky ukradená ze státních skladů v Novém Yorku! Jest skutečně trapné, že vy, tak slušný mladý muž, se nestydíte býti zapleten v takové hnusné záležitosti."

"Souhlasím s vámi," odvětil Pennington.

Myšlenky mu šlehalý hlavou jako blesky; vzpomněl na Shannon Burkeovou, jak jela vzhůru na planinu nad Jackknife kaňonem; na její dnešní otázky, když se jej ptala, zda dnes v noci pojede do Jackknife kaňonu. Chtěla jej skutečně přemluvit, aby nejel, nebo tak činila pouze proto, aby se přesvědčila o jeho záměrech? Dnes v noci nezazáří světlo v kupoli. Jakou zprávu přinese temnota Shannon Burkeové?

XXII.

Odvedli Custeru do vesnice Ganado, kdež měli své vozy. Koně, které měli pouze vypůjčené, tam zanechali i Apače, který měl býti příštího jitra vrácen na Rancho del Ganado.

Obyvatelé Ganada znali velmi dobře rodinu plukovníka Penningtona, a byli s ní ve velmi přátelském poměru. Když ten, který komisaři a stráž zapůjčil koně, poznal jejich zajatce, zle se rozčilil.

"Kdybych byl věděl, za kým jdete," zlobil se, "nikdy bych vám nebyl půjčil své koně. Známladého Penningtona od dob jeho dětství a jsem pevně přesvědčen, že něčeho podobného by nebyl nikdy schopen. Počkejte, až se to dozví plukovník!"

Komisař se výhružně obrátil proti drzému mluvčímu.

"Mlčte!" zvolal. "Dozví-li se to plukovník před svítáním, pak se můžete co nejdříve klidit z této končiny. Rozumíte, až

do rána ani muk!?"

Vesničan výmluvně mrknul na Custeru, nahlas však řekl: "Lituji, Custere, lituji. Kdybych jen byl věděl, že jste to vy! U čerta, do smrti toho budu litovati, že jsem propůjčil své vlastní koně k zatčení dobrého přítele!"

"Nemějte o mne strach, Jime. Nic zlého jsem nespáchal. Jest to pouze velký omyl."

Komisař a strážé již nasedali do vozu.

Odjeli směrem k Los Angeles. Jímí chvíli se za nimi díval - dokud červené zadní světlo u auta nezmizelo v dálce. Pak kvapně spěchal domů a stiskl zvonek telefonu: "Haló! Spojte mne s Ganadem č. 1!"

Teprve pět minut usilovného zvonění přivolalo tvrdě spícího plukovníka k telefonu. Zálo se, že není s to pochopiti, co mu Jim sděluje - byl totiž skálopevně přesvědčen, že Custer spí na svém lůžku ve vedlejším pokoji; posléze však přece uvěřil, neboť Jim byl dobrým přítelem jejich rodiny.

"Kdyby zvonil kdokoliv jiný než vy, Jime, nazval bych jej proklatým lhářem - proč však, u čerta, mého chlapce zatklí?"

"To mně neřekli. Nevím co učinil - jsem však přesvědčen, že je nevinný."

"Máte pravdu, Jime - můj chlapec by nebyl ničeho zlého schopný!"

"Mohu-li vám něčím prospěti, plukovníku, zatelefonujte pro mne!"

"Apače přivedete ráno, že ano? Děkuji vám ještě jednou! Jime - a s Bohem"

Plukovník zavěsil naslouchátko. Chvatně se oblékaje vysvětlil své choti oči běží.

"Co chcete podniknouti?"

"Jedu do Los Angeles, Julie. Nemá-li komisař závodní vůz, budu tam dříve než on."

Příštího jitra ještě před snídaní dva důstojníci finanční stráže se dostavili s úředním osvědčením a prohledali pečlivě celý Penningtonův dům. V Custerově šatníku našli cosi, co je naplnilo nadšením - dvě lahve whisky a jednu prázdnou láhev taktéž od whisky - všechny měly stejné vignety jako ony, které se nalézaly v dřevěných bedničkách naložených na bedrech mezků. Důstojníci lahve zabavili a odjeli.

Shannon Burkeová probděla téměř celou noc. Nekonečně dlouhé hodiny zírala na temnou kupoli rýsující se jasně na nočním nebi - čekajíc až světlo v ní zažehnuté jí oznámí, že Custer se bez nehody vrátil domů. Než ani jiskérka neoživila neproniknutelnou tmou.

Napínala nervosně sluch, zda snad neuslyší v horách ozvěnu výstřelu. Než nezaslechla nic, leč vytí kojetů a houkání sov a výrů. Namlouvala si, že vše je v pořádku, že Custer se vrátil domů a zapomněl v kupoli rozsvítiti - nebo, že sice nezapomněl, ale že se stala porucha v elektrickém vedení. Hlavou jí vířily možné i nemožné kombinace, nad tím vším však převažovala předtucha něčeho neblahého.

Časně ráno se oblékala - ani se nerozbfesko, když byla již v sedle. Zamířila přímo ke stájím na Ganadu. Štolba právě sedlal koně.

"Dosud nikdo z vašich není vzhůru?" zeptala se.

"Zmizel nám Apač," odvětil štolba. "Nemohu to pochopiti. Celou noc nebyl ve svém oddělení ve stáji. Chtěl jsem se právě podívatí nahoru, je-li Custer doma nebo ne. Vypadá to jakoby byl celou noc někde venku, že?"

"Nezdá se mi," řekla Shannon, přemáhajíc se, ač jí úzkostí pukalo srdce. "Zajedu nahoru za vás."

Otočila Baldyho a pobídla ho do klusu. Hlavní brána, vedoucí do nádvoří, byla dosud zavřena a proto Shannon objela dům s druhé strany a zavolala, aby někoho z domu upozornila. Paní Penningtonová i Eva, již úplně oblečeny, se objevily ve dveřích. Okamžitě Shannon sdělili, co se stalo.

Tedy byl živ. Shannon se ulevilo - v prvním okamžiku totiž neuvažovala vůbec o vážnosti situace. Byl živ a zdravý! O to se jí hlavně jednalo. Teprve později si uvědomila, co se vlastně stalo. Pudově vytušila, že cokoliv se stalo minulé noci, že bylo zosnováno Slickem Allenem - vzpomněla si na jeho výhružná slova proti Custeru Penningtonovi a ponenáhlu počínala chápati souvislost všeho.

Věděla vlastně vše. Věděla mnohem více než kdokoliv jiný, ba, znala dokonce všechny podrobnosti. Mohla sama rozetnouti onen zamotaný uzel, leč neodvážila se toho. Nesměla se prozraditi ani jediným slůvkem, z kterého by mohli vytušiti, že kdysi byla s oněmi vyvrheli ve spojení, byť i nepřímém. Vždyť jejich přátelství bylo jejím jediným dosavadním životním štěstím a láska, kterou vzplanula ke Custerovi, byla oltářem, před nímž byla hotova vše obětovati. Ovšem, kdyby jemu hrozilo nebezpečí, neváhala by pro něj obětovati vše. K tomu ji její láska zavazovala. Leč ještě nenadešel pravý čas. Po celý život trpěla pro viny jiných a proto právě nyní tak zoufale bránila své malé štěstí, které znovu bylo ohroženo, aniž by ona tím nějak byla vina.

Osud se k ní vždy zachovával krutě. Bylo spravedlivě, aby vždy pykala za viny jiných? Měla právo doufati a čekatí. Ale přece něco mohla učiniti. Když vyjela od Penningtonů, zajela si kolem Evansovy ranče. Seskočila se sedla, uvázala Baldyho k ohradě a zaklepala u Evansů na dveře. Zevnitř jí odpověděla paní Evansová.

"Jest Guy doma?" zeptala se Shannon.

Guy, zaslechnuv tuto otázku, sám se ozval z vedlejšího pokoje.

"Jste již právě taková jako Penningtonovi," řekl s úsměvem. "Vždy mne vzbudí skorem ještě přede dnem!"

"Přihodilo se něco, o čem vás musím bez prodlení zpravití," řekla Shannon. "Dnes v noci byl Custer zatčen finančním komisařem a odvezen do Los Angeles. Vyjel si v noci kamsi na Apači. Nikdo neví proč byl zatčen; ovšem předpokládá se, že byl zatčen v horách - Jim řekl plukovníkovi, že v noci k němu přijel v autu finanční komisař se stráží a vypůjčil si od něj koně a za několik hodin poté přivedli Custeru i s Apačem. Štolba u Penningtonů mně řekl, že Apač nebyl po celou noc ve stáji - Custer mne prosil, abych o tom nikomu neříkala, dnes však již na tom nesejde že Custer v noci si vyjel do hor, aby dopadl neznámé, kteří každého pátku v noci dopravují z hor do údolí přes Penningtonovy pozemky podezřelý náklad. Minulého pátku dokonce urazili zámky u vrat ohrady.

Shannon při těchto slovech zírala přímo Guyovi do očí; Guy sklopil oči a zrudl.

"Myslím, že byste udělal nejlépe, kdybyste okamžitě se odebral do Los Angeles a pokusil se nějak Custerovi pomoci.

Plukovník tam jel již v noci," pokračovala Shannon.

"Pojeď tam okamžitě," odpověděl Guy. "Doufám, že mu pomohu."

Guyův hlas v té chvíli zvroucněl; odvrátil zahanben hlavu, takže se Shannon domnívala, že hodlá učiniti své povinnosti zadost, že totiž vezme svoji vinu na sebe, nechť důsledky toho budou jakékoliv.

Shannon byla dokonce pevně přesvědčena, že Guy tak učiní, poněvadž věděla, že Custer má rád a že veskrze má velmi jemnou a dobrosrdečnou povahu. As půl hodiny poté mladý Evans ujížděl s větrem o závod do Los Angeles. Matka a Shannon, stojíce u vrat bungalovu, mávaly mu na rozloučenou. Paní Evansová sice přesně nevěděla proč Guy tak náhle odjel do Los Angeles a jak by mohl Custeru Penningtonovi pomoci; pouze Shannon Burkeová věděla, že Penningtonův osud ležel v rukou Guy Evanse.

Plukovník Pennington předejel komisařův vůz ještě před Los Angeles. Po krátké rozmluvě s komisařem však seznal, že úřední rozkazy nelze ničím zvrátiti; Custer bude vsazen do vězení a teprve ráno bude předveden před vyšetřující soudce. Nic nebylo platno plukovníkovo zaručování se za syna, nic nebyly platny prosby, aby Custer s ním mohl ztráviti noc v hotelu. Ba komisař nechtěl plukovníkovi ani dovoliti, aby promluvil se synem.

Plukovník byl téměř bez sebe zlostí. Custer vida otce spravedlivě rozhořčeného, usmál se a řekl:

"Nenaléhejte otče, přiléváte jen olej do ohně."

Plukovník bručel ještě cosi zlobně do vousů a pak se zachmuřen vrátil k svému autu.

XXIII.

Custer Pennington během jízdy do Los Angeles a i poté v okresní věznici uvažoval o důvodech neznámých padouchů, kteří jej připravili do žaláře. Pokud se pamatoval, neměl nepřátele, kteří by ve své nenávisti šli tak daleko - pouze s Allenem měl během posledních měsíců vážnější nedorozumění.

Bylo pravděpodobno, že kdosi chtěl odsunouti podezření se sebe na někoho jiného. To že právě jeho si vybral k tomuto účelu, bylo lze si vysvětliti tím, že se snažil mísiti do jejich plánů - proto ho také vlákali do pasti.

Leč jedna otázka zůstala stále nezodpověděna. Kdo o všem padouchům prozradil plány pro minulou noc?

A znovu a znovu zřel v duchu před sebou Shannon Burkeovou na Baldym, jak sjíždí s hor Jacknife kaňonem dolů.

"Nemohu uvěřiti, že by ona byla něčeho podobného schopna," opakoval si nesčíslněkrát za sebou. "Ne, ona to neučinila. Nevěřím tomu. Kdybych se jí mohl zeptati, jistě by mně vše vysvětlila. Sice mnohé dosud nechápu - zejména to, jak ona by mohla býti ve spojení s touto trapnou záležitostí."

Když ráno otec k němu v průvodu právního zástupce přišel, nezmínil se Custer ani slůvkem o záhadné vyjíždě Shannon do hor, ba ani o její záhadné úzkostlivé otázce onoho kritického pátku odpoledne, zda trvá na provedení svého plánu.

"Věděl někdo o vašem záměru, že chcete na neznámé v noci v lese číhati?" zeptal se právní zástupce.

"Nikdo," odpověděl Custer, "ovšem oni to mohli tušiti dle toho, že týden před tím jsem opatřil všechny vrata své ohrady silnými zámky. Aby mohli projeti, byli nuceni je rozbít. Z toho pravděpodobně usoudili, že jim půda hoří pod nohama a že asi příštího pátku proti nim podniknu ostřejší kroky. Telefonickou zprávou z Los Angeles mne vlákali do léčky."

"Lituji, že jste s někým nesdělil své plány o tom, že miníte jeti v noci na tak odlehlé místo zcela sám, abyste číhal na neznámé škůdce," řekl právní zástupce. "Tak by byl osvědčen váš důvod a vysvětlila by se tím i vaše přítomnost u podloudně dopraveného nákladu whisky. Jinak vaše výpověď před soudním dvorem neobstojí!"

"Vždyť se vám za svoji výpověď zaručuje ctí!" řekl plukovník.

"Nejsem bohužel soudcem," odpověděl právní zástupce s úsměvem.

"Dobrá není-li tedy soud pošetilým bláznem jistě uzná, že nikdo nebude týden před tím než bude zatčen opatřovati vrata své ohrady zámky," prohlásil plukovník rozhořčeně.

"Ovšem, soud může též dospěti k názoru, že to učinil právě proto, aby odvrátil se sebe podezření. V žádném případě by to nestačilo na důkaz nevinu."

Plukovník Pennington se opět zachmuřil.

"Pokládám za nejvýhodnější," prohlásil právní zástupce, "abychom se snažili přivoditi co nejdříve ústní výslech."

"Půjdu s vámi," řekl plukovník.

Nedlouho poté co odešli, byl vpuštěn do Custerovy cely Guy Evans. Custer se vděčně usmál, vida vcházezí svého přítele.

"Tak co, jdete si pro materiál na novou povídku?"

"Nežertujte, Custere," zvolal Evans. "Situace jest příliš tragickou - vše jsem zavinil já."

"Vy že jste to zavinil?"

"Ano, já jsem vinen. Přicházím se udati."

"Vy, vinen! Udati se?! Co to hovoříte?"

"Odpusťte, Custere - stydím se vám to říci. Nepřipadalo mně to tak ohavným dokud se nedostavily následky. Každý druhý dnes prodává neb kupuje podloudně získaný alkohol. Každý z nás jistě přestoupil ustanovení Volstaedova zákona - poněvadž nikdo si to nepřičítá za zločin. Vy přece Custere dobře víte, že bych nikdy nebyl schopen dopustiti se zločinu - Bože, co by si o mně Eva pomyslíla?"

Guy zakryl tváře oběma rukama a zavzlykal.

"O čem ale u čerta hovoříte?" ptal se Pennington. "Snad nechcete říci, že jste také zapleten do té ohavné záležitosti - nuže, co vy o tom víte?" Custerovi se rázem rozbřeslo. "Tedy ona whisky, o které jsme žertovali, že je z oné zásoby, která byla ukradena ze státního skladiště - byla skutečně kradená? Tedy to nebyl žert?"

"Z toho, že vás zatkli na místo mne, vidíte, že to nebyl žert."

"To chápu," řekl sarkasticky Custer.

"Co myslíte, že se mnou učiní?" zeptal se Guy. "Myslíte, že mne vsadí do věznice?"

"Vyprávějte mne vše od počátku, co se stalo kdo vás do toho dostal a co jste vše činil. Neopoměňte nic. Nemusím vám přece připomínati, že ať se věci mají jakkoliv, vždy budu při vás."

"Vím to, Custere; obávám se však, že mne nikdo nemůže pomoci. Věděl jsem, že zboží, které jsem prodával, bylo kradené. Počal jsem je prodávat v květnu - prodal jsem sedmatisícdesetmsetsátšest kvartů - na jednom kvartu jsem vyzískal jeden dolar. Chtěl jsem, abychom měli nějaké peníze pro začátek naší budoucí mladé budoucnosti. Ubohá malá Evo!" A vzlykot přerušil na chvíli jeho slova. "Slick Allen mne do toho zavlekl. Pak mne přemluvil, abych i vám nabídl; prodal jsem vám několik lahví a peníze jsem přinesl Allenovi. Pak tvrdil Allen, že mne má v hrsti. Donutil mne, abych mu zprostředkoval ve velkém prodeje dole v údolí. Přemlouvání mu nedalo valnou práci - poněvadž se mně zdálo, že celá věc není valně nebezpečná - a pak potřeboval jsem nutně peníze. Vím, jsou to liché výmluvy, ale o sebe nedbám, je mně jen líto Evy!"

"Ano," řekl Custer, položiv srdečně ruku na Guyovo ramě, "jedná se pouze o Evu; a právě proto, poněvadž se o Evu jedná, a poněvadž ji oba stejně upřímně máme rádi, nesmíte vy jít do věznice."

"Co tím chcete říci - že nesmím?"

"Říkal jste již někomu to, co jste právě sdělil mně?"

"Ne!"

"Dobře. Tedy nikomu se o tom ani slovem nezmiňte. Jděte domů a mlčte," vyzval jej rozhodně Custer.

"Tedy vy chcete tím říci, že se za mne dobrovolně budete obětovati. Ne, to není možné! Domníváte se, že bych dopustil, aby můj nejlepší přítel za mne šel do věznice?"

"Nejdu do věznice za vás, Guy. Ujišťuji vás, že bych se také za žádného jiného muže na světě zavřít nedal. Činím tak však pro Evu - vy, kdybyste byl na mém místě, jistě byste nemohl jednat jinak."

"Rozumím vám, ale nepřipustím, abyste se tak obětoval. Nejsem přece ještě tak bezcharakterní!"

"O vás se zde nejedná. Pohled na svoji nešťastnou a poníženou sestru bych snášel těžce, než několik let ve věznici. Jsem nevinný. Nic na tom nesejde, budu-li přes to usvědčen - vím, že jsem nevinný, Eva to ví také, právě jako ostatní naši známí na Kanadu. Kdyby však vše propuklo a podezření podepřené vaším dobrovolným přiznáním se svalilo na vás, ani moje ubohá sestra by nevěřila, že jste nevinný. Kdybyste byl odsouzen do vězení, zničilo by ji to. Moje odsouzení na věci nic nezmění; budu pouze na několik roků odloučen - ona pak bude pevně přesvědčena, že jsem nevinný a bude mně stále důvěřovati. A až se vrátím, bude u nás vše jako dříve. Kdybyste vy byl odsouzen, zhroutilo by se vše. Ne, vy nesmíte býti odsouzen!"

"Já však nemohu dopustiti, abyste byl potrestán za něco, co já jsem spáchal, kdežto já abych zůstal na svobodě!"

"Musíte - jest to jediné naše východisko. My všichni budeme potrestáni za váš nepředložený čin - obyčejně to tak bývá, že ti, kteří nás milují, odpykávají trest za naše hříchy; uvědomte si však, že uniknete spravedlivému trestu. Budete vnitřně trpěti mnohem více než já; leč nemohu vám jinak pomoci. Ovšem jedná se o to, jste-li vskutku mužem, který dovede dokonale uspokojiti Evu. Bude to spíše oběť vaše než moje." Guy zavzlykal a teprve po chvíli, když se utišil, byl schopen promluvit.

"Bože, Custere, nechte mne raději jíti do vězení."

"Rád vám věřím, že byste šel raději než já."

"Nebudu mítí úctu sám před sebou. Nebudu již nikdy schopen podívat se čestnému muži přímo do očí. Kdykoliv se podívám na Evu, na vašeho otce neb vaši matku, vždy si pomyslím o sobě: Guyi, jaký jsi to bídák, že jsi nechal pro svůj nízký čin odsouditi nevinného Custer! Och, Custere, nechte mne, půjdu se udati. Jistě se nalezne nějaká jiná cesta, jak by se dalo vše jinak napravit. A pak, Custere, pomyslete na Grace. Zapomněli jsme úplně na Grace. Co tomu řekne Grace, až se dozví, že jste byl odsouzen?"

"Myslím, že by se v poměru Grace ke mně pranic nezměnilo - víte to sám dobře. Grace nejeví již zájmu o nikoho z nás." Guy se zamyšleně zahleděl zamřížovaným okénkem a slzy vstoupily mu do očí.

"Zdá se mi, že máte pravdu," řekl posléze. "Nuže, učiníte to, že Guyi - pro Evu?"

"Pro Evu - ano."

Custer se usmál, jakoby právě mu velký kámen spadl se srdce.

"Tak je vše v pořádku!" zvolal. "Doufám, že přece jen nebudu odsouzen, poněvadž nemají proti mne přímé důkazy - nemohou je mít. A vy máte aspoň za vyučenou. Doufám, že již nikdy neprovedete tak pošetilý kousek. A nechte pít, Guy! Nejsem sice právě nejvhodnější osobou, která by vám měla kázati. Doufám však přesto, že mně po-slechnete. A nyní s Bohem; nerad bych, abyste se zde setkal s otcem, který se vrátí co nevidět - jistě byste zakolísal..."

Evans se chopil ruky, kterou mu Custer podával. "Závidím vám, Custere, ryzost vašeho charakteru!"

"Chápu vás; ale nečňte si výčitky svědomí. Co se stalo, stalo se. Dokonalý muž se musí umět se životem bít."

Guy Evans kráčel pomalu z vězení, zasedl za volant svého vozu a vyjel. Měl těžké srdce.

Custer Pennington byl odpoledne vyslechnut vyšetřujícím soudcem a měl býti příští týden ve čtvrtek postaven před federální soud. Skutečnost, že u Penningtonů byly nalezeny tři láhve, byla přitěžující okolností.

Plukovník chtěl najmouti detektivy, kteří by pátrali po skutečných pachatelích podloudnictví a krádeží whisky; leč Custer jej od provedení tohoto úmyslu zradil, tvrdě, že by to bylo marným plýtváním času i peněz, poněvadž soudní úřady samy podnikly ono pátrání.

"Nemějte zbytečné obavy, otče," řekl Custer. "Nemají proti mně přímý důkaz, že jsem ukradl neb prodával onu podezřelou whisky. Našli pouze u mne části zásob - to je vše. Nemohu přece za to býti oběšen. Uvidíte, že co nejdříve opět budu doma."

"A kde jste vlastně sebral ony tři láhve whisky, které byly nalezeny ve vašem pokoji?"

"Koupil jsem je."

"Ptal jsem se jen, kde jste si je opatřil, ne jak jste si je opatřil."

"Kdybych vám zodpověděl tuto otázku, zapletl bych do této nechtuté záležitosti ještě někoho jiného - a to nemohu."

"To můžete," řekl resolutně plukovník. "Kupujete-li dnes někde whisky, vždy se dopouštíte přečinu; chcete krýti svoje spoluvíníky. Nebudu se vás ptát znovu - soud vám jistě položí tutéž otázku."

"Ať se ptají, nač chtějí!"

"Nerad bych však viděl, aby vás vsadili do vězení."

"Myslím, že by vám také nebylo příjemné, kdybych před soudem prozradil muže, který mně tak důvěřoval, že neváhal mně prodati zakázané zboží."

"V tom případě učiníte lépe, půjdete-li dovezení!" řekl resolutně plukovník.

Custer byl na záruku propuštěn z vyšetřovací vazby.

Ještě téhož večera Custer připravoval rodiče i sestru na eventuelní možný výsledek procesu.

"Ať se se mnou stane cokoli," řekl Custer, "chci vědět, že vy všichni jste přesvědčeni o mé nevině."

"Věřím vašemu slovu," řekla matka.

Eva mu ovinula paže kolem krku.

"Přece vás nevsadí do vězení?" ptala se lítostivě Eva. "Puklo by mi srdce!"

"Ne - přesvědčí-li se o mé nevině."

"Tedy ne. Bylo by to ohavné. Kdybyste byl vinen, zabilo by mne to. Nepřežila bych okamžik, kdyby můj bratr byl odsouzen pro zločin - a byl skutečně vinen."

Custer ji něžně políbil.

"Mluvme raději o něčem veselejším!"

"Viděl jste Grace, když jste byl v Los Angeles?"

"Pokusil jsem se o to. Zvonil jsem na ni od advokáta. Slečna u telefonu ve filmovém atelieru mně řekla, že ji okamžitě zavolá, leč po chvilce mně řekla, že Grace není právě v atelieru, že natáčí kdesi venku."

"Řekl jste slečně u telefonu své jméno?"

"Ano."

"Lituji, že jste se s ní nesetkal," řekla paní Penningtonová. "Často si myslím, že paní Evansová nebo Guy by se měli občas podívat do Los Angeles, jak se daří Grace."

"To také tvrdí Shannon," řekl Custer.

"Promluvím si s ní sám příští týden."

"Shannon byla u nás téměř celé odpoledne a čekala, zda snad nebudete telefonovati domů. Když jste telefonoval, že budete postaven před soud, nechtěla tomu věřit. Tvrdila stále, že se musil stát nějaký omyl."

"Nic jiného vám neřekla?"

"Ptala se, zda s vámi Guy mluvil, dokud jste ještě byl ve vazbě. Trápí ji tato neblahá záležitost právě tak, jako by byla členem naší rodiny. Jest to roztomilé děvče. Mám ji den ze dne více a více ráda."

"Ano," přisvědčil zamyšleně Custer.

"Shannon mně položila podivnou otázku," prohodila Eva.

"A jakou?"

"Ptala se mne, zda vy budete postaven před soud?"

"Věru divná otázka, že?"

"Jest přesvědčena o vaší nevině právě tak jako vy," řekla Eva.

"Jsem jí za to vděčen," pravil dojatě Custer.

XXIV.

Příštího jitra spatřil Custer Shannon - přijela na ranní vyjížďku s Penningtonovými jako obvykle. V tazích její tváře zračila se velká únava. Bylo zřejmo, že nespala celou noc - ba probděla již dvě noci a houževnatě se bránila své staré vášni, která jí znovu stravovala nitro. Domnívala se, že již zvítězila, než nebylo tomu tak; vášeň v jejím nitru pouze dřímala a probudila se, když její nervy byly zachváceny novou bouří. Poslední dva dny nesmírně trpěla a dvě probdělé noci otrásly chatrnou stavbou jejich nervů: Toužila po omamném opojení uklidňujícího bílého jedu.

Custer si okamžitě všiml, že se cosi s ní stalo. Růže jí zmizely s lící - byla bledá jako stěna; přesto že se na něj usmívala a roztomile jej přivítala, postřehl Custer v jejich rysech výraz násilně potlačované bolesti.

Kromě toho si uvědomil, že do jejich vzájemných vztahů se vloudilo něco podivného, co nedovedl analyzovati.

Připadalo mu to, jakoby byl vzdálen dlouhou dobu - během které se Shannon velmi změnila. Ne, to již není ona Shannon!

Bezstarostná volnost jejich poměru, který se spíše podobal poměru mezi bratrem a sestrou než mezi mužem a ženou, byla navždy ta tam. Ba Custer přistihl sám sebe, jak v duchu Shannon podezírá - z čeho, to nedovedl říci.

Horoucně si přál, aby mu vysvětlila, co nemohl sám pochopiti. Byl přesvědčen, že jedině ona jest schopna dáti mu patřičné vysvětlení; učiní tak vskutku? Vždyť mohla tak učiniti dříve než se stala ona neblahá událost a přece tak neučinila. A proto se rozhodl, že ještě dnes jí k tomu poskytne novou příležitost. A proč mu vlastně tolik na tom záleželo? Nevěděl sám proč.

A proto se obrátil k Shannon a řekl:

"Pojedu dnes po snídání na naše východní pastviště."

"Má to být pozvání?"

Custer se usmál a přikývl.

"Ovšem, není-li vám to příjemné, nemohu vás nutit," dodal.

"Jezdím ráda s vámi. Sám to víte nejlépe."

"Dobře. Budete snídati s námi?"

"Ne, dnes ne. Musím ještě doma napsat několik dopisů - chci, aby byly včas podány na poštu; budu připravena po půl deváté. Není to snad příliš pozdě?"

"Vyjedu hned po snídání a počkám na vás."

"Budu s dopisy za několik minut hotova."

"Jak je dáte na poštu - vždyť je neděle."

"Mr. Powers jede dnes do Los Angeles a tam je podá na poštu."

"A kdo u vás dohlíží na celé hospodářství, když Mr. a Mrs. Powersovi náhodou nejsou doma?"

"Kdo? Já!"

"Máte přece králíky, Baldyho - to se o vše staráte sama?"

"Zajisté - a ještě o něco, vlastně o někoho jiného se starám."

"Jak to?"

"Mám devět čunátek. Včera mně přišly. Jsou ohromně roztomilé."

Custer se usmál.

"Čemu se smějete?" zeptala se Shannon.

"Tomu, že se staráte o drůbež, o čunátka a o koně."

"Mně to nepřipadá pranic směšné. Domníváte se snad, že jest to ode mne pošetilé?"

"Uvažuji o tom, jak se člověk za dva měsíce může změnit. Co byste si byla počala před dvěma měsíci, kdybyste se byla octla mezi drůbeží, čunátky a koňmi?"

"Dříve jsem nevěděla, co si s nimi mám počít; dnes však tomu jest jinak. Ony dva dopisy, o kterých jsem se vám právě před chvílí zmínila, týkaly se čunátek. Nevyznám se dosud v jejich obsahu - psala jsem proto Beelyimu o nějakou odbornou literaturu."

"Proč jste se nás nezeptala?"

"Vždyť se vás ptám tak často, že to až není hezké. Přečetla jsem spoustu odborných spisů z vaší hospodářské literatury; dnes jsem však potřebovala rychlou, potřebnou informaci. Mám v úmyslu nasázeti v pomerančovém sadu mezi stromy alfalu, abych měla čím krmiti vepře. Myslím totiž, že v příštích letech obchod s pomeranči nebude valný, a že vepři se vždy dají dobře zpeněžit."

"Máte velmi bystrý úsudek," poznamenal Custer.

"Co vám to zase Custer vykládá?" zeptala se Eva, která mezitím k nim došla. "Vykládá vám o hospodářství. Ten umí bavit mladé dívky o koních, vepřích a drůbeži! Ten by se ve společnosti, o pětihodinových čajích, pěkně uplatnil!"

"Pozoruji, že jste něco řekla," prohodil ironicky Custer. "Asi jste před tím dlouho mlčela."

"Ano, přemýšlela jsem o něčem," řekla Eva. "Přemýšlela jsem o tom, jak to bude smutné, vsadí-li vás do vězení."

"Ale mne nemohou vsadit do vězení - vždyť jsem nic nespáchal," uklidňoval ji bratr.

"Mám o vás strach, Custere!" A vhrkly jí slzy do očí. "Celou noc jsem téměř probděla. Ach, Custere, nevím, co bych si počala, kdyby vás vsadili do vězení. Kdo vás jen přivedl do této trapné záležitosti? Kdo asi byl tak podlý? Jakživa jsem nikoho nedovedla nenávidět, leč nyní vím, co to je nenávisť. Ano, nenávidím původce vašeho neštěstí, ano, příšerně je nenávidím! Ach, Custere, věřím, že bych toho člověka dovedla zabít!"

"Drahoušku, netrapte se tím. Doufám, že mne zcela jistě osvobodí. A neosvobodí-li mne, musíte si uvědomit, že původci této nepříjemné záležitosti mají jistě pochopitelný zájem na tom, aby nebyli prozrazeni. Ovšem vy o tom nic nevíte. A nemluvme raději o tom. Nezbyvá nám, než čekat na výsledek trestního řízení."

Shannon Burkeová s těžkým srdcem poslouchala slova, kterými Custer předpovídal svůj vlastní ortel.

Zrálo v ní rozhodnutí, že se dostaví před soud a poví vše, co ví. A pak odjede. Nesnesla by pohrdání, kterým by ji jistě zahrnuli, až by uslyšeli suchý výčet oněch hnusných fakt, jichž byla účastnicí, a jež měly zůstat navždy pohřbeny v hloubi její duše. Obvinili by ji, že mohla Custeru varovati a neučinila tak; že jej mohla ospravedlnit již při přípravném vyšetřování a neučinila tak. Skutečnost, že mu přispěla ku pomoci v hodině jedenácté, by ji neomlouvala - znala příliš dobře Penningtonovy - či přece jen příliš málo!

Ne, po příští středě se neodváží již před nimi objevit; do té doby však využije ještě oněch několik krátkých okamžiků štěstí, které jí osud skýtá před úplným zhroucením jejího života - aspoň tak si to Shannon představovala.

Počítala horečně dny a hodiny, které jí zbývaly do jejího konce. Ještě dvakrát pojede s Custerem na ranní vyjížďku - zítra a v úterý.

Snad ji během následujících tří dnů ještě pozvou na snídání na lunch nebo na večeři - odpoledne pojede snad s Custerem. A pak bude po všem a nastane bezútěšná budoucnost.

Dnešního jitra jeli svojí oblíbenou cestou po El Camino Corto přes nízkou pahorkatinu do Horse Camp Cañonu a vzhůru ke Koyotím Pramenům; zpět pak do El Camino Largo do Sykamore Cañonu po cestě vroubené letitými sykamorami domů na rancho. Shanon znala na této cestě každý kámen a každý keř - a dnes se ohlížela po každé podrobnosti, jakoby si ji navždy chtěla vštípit do paměti.

Když stanuli na rozcestí, nechtěla Custerovi dovolit, aby ji doprovázel domů.

"Tedy prosím, nezapomeňte v osm třicet," připomínal jí, když otočila Baldyho směrem k svému domovu a mávala rukou na rozloučenou.

Shannon obvykle snídávala v malém domku, který stál několik set yardů za vlastním bungalowem v zahradě, s manžely Powersovými. Měla tak aspoň vhodnou příležitost promluvit s Mr. Powersem o rozvrhu denní práce, a pak poučila se o mnohém z hospodářství, čemu sama dosud nerozuměla. A vědomosti Shannon se vůči hledě den ze dne prohlubovaly k nemalé ovšem radosti Mr. Powerse, který se svými didaktickými úspěchy neopomíjel pochlubiti se v kruhu svých přátel v osadě dole v údolí.

Po snídani, když se ubírala do svého bungalowu, potkala u dveří chlapce-Mexikána, který právě přijel na kole.

"Jste Miss Burkeová?" zeptal se jí chlapec. "Bartolo vám vzkazuje, aby ještě dnes dopoledne přijela do jeho tábořiště v horách," pokračoval, když Shannon přikývla na jeho první otázku.

"Kdo je to Bartolo?"

"On říká, že ho znáte. Byla jste již před týdnem v jeho táboře."

"Vyřídte mu, že ho neznám a že nikam nepřijedu."

"Bartolo vám vzkazuje, že chce s vámi mluvit v zájmu vašeho přítele, který je v nepříjemné situaci."

Shannon se na chvíli zamyslela. Snad náhoda sama jí přináší rozuzlení. Snad se jí podaří donutit vyhrůzkami Bartola, aby jí naznačil cestu, jak pomoci Custeru Penningtonovi. A chvatně se rozhodla a řekla chlapci.

"Vyřídte, že přijdu."

"Nesetkám se s ním již. Je ale ve svém tábořišti. Včera mne vypravil k vám se vzkazem. Měl jsem vám též říci, že na vás určitě čeká a že nepřijdete-li okamžitě, že pak ho již sama nenajdete."

"Dobře," odpověděla Shannon a vešla do bungalowu.

Napsala dva dopisy nemyslela však valně na obsah toho, co psala. Pak odnesla dopisy Powersovým, aby je odnesli do města. Pak šla k telefonu a dosáhnuvši spojení s Rancho del Ganado, zavolala si Custeru k telefonu.

"Není mně dobře," řekla Shannon, když uslyšela Custerův hlas v telefonu. "Cítím, že nemohu s vámi dnes dopoledne vyjet; kdybyste snad mohl odložit naši vyjížďku na odpoledne..."

"Ale ano! Přijďte k nám na lunch a vyjedeme si potom," odpověděl Custer.

"Tedy vy sám dopoledne nikam nepojedete?" ptala se dále Shannon.

"Podívám se sám na východní pastvy a odpoledne můžeme, jeli kamkoliv budete chtít."

Shannon doufala, že Custer dopoledne nikam nepojede. Obávala se totiž, aby ji snad náhodou neuviděl až pojede do Bartolova tábořiště - na vyvýšená místa obou cest, totiž, bylo s jedné na druhou dobře vidět, přesto že byly od sebe vzdáleny několik mil.

"Tedy o lunchi na shledanou," řekl Custer.

XXV.

Půl hodiny poté Custer Pennington se vyšvihl do sedla a zamířil s Apačem vzhůru do Sycamore Cañonu.

Cesta k východním pastvinám vedla Jackknife Cañonem. Když míjel místo, kde předešlého pátku byl v noci zatčen, bezděky se zamračil - ne snad, poněvadž byl zatčen, ale protože tak lehce sám vběhl do pastí. Necítě se nikterak vinen, nelámal si valně hlavu tím, co mu přinese nejbližší budoucnost. Nevadilo mu, že dobrovolně vzal určitou část viny na sebe - cítil totiž, že rodiče spíše snesou jeho eventuelní uvěznění, než aby Evin životní sen úplně ztroskotal.

Když Shannon mu telefonovala, že dopoledne s ním nevyjede ven, cítil, že je mrzut a velmi roztrpčen - nedovedl sám dobře analyzovati tento cit. A dětinsky se již napřed těšil, že ji v poledne uvidí a po lunchi pak s ní pojede ven. Měl ji rád - byla skvělou společnicí. Dnes také doufal, že od ní dosáhne vysvětlení její podivné jízdy do hor před týdnem. Představoval si, že její vysvětlení jej jistojistě uklidní. A pomalu se dostal do dobré nálady, ba, dokonce se dal i do hvízdání, jakoby na světě ani věznice a soudy neexistovaly.

A brzy stanul na vrcholu Jackknife Cañonu, odkud zahýbala cesta k východním pastvinám. Apač na vrcholku chvíli stanul, aby si oddychl po prudkém výstupu a mimoděk, jako většina koní, se obrátil právě v opačnou stranu, než kam Custer mířil.

Dole v údolí po pravici ležely k pahorkům přilepené budovy ranča, podobající se z této dálky dětským hračkám. Custerovy oči zamířily náhodou na levici k protilehlému lučinatému údolí - okamžitě jej veselá nálada přešla a štěstí mu rázem vyprchlo z nitra. Přímou po oné záhadné stezce jel ostře neznámý jezdec na koni - Custer v nich okamžitě poznal Baldyho a Shannon.

Custerovi bylo jakoby jej někdo udeřil mezi oči. Co to má znamenati? Tisíce nezodpověděných otázek se mu znovu vyrojilo v mozku. Ano, telefonem napřed vyzvěděla, co bude dopoledne dělati a pak právě tak, jako minulého týdne, se pustila záhadnou stezkou vzhůru do hor na tajemnou schůzku.

Prudká vlna zoufalé zlosti proběhla Custerovými žilami. Přesto, že Penningtonové byli veskrze dobří, přece jen byli snadno vznětliví a v takových chvílích, kdy krev se jim vzbouřila, nevěděli ani co činí. Custer proklínal v oné chvíli Shannon přesto, že zíral za ní žhoucímá očima. Hlasitě ji proklínal, ulevuje tak bouři svého nitra.

Byl konec. Nechtěl ji již nikdy znáti. A vlastně, co o ní věděl? Co vůbec kdo o ní věděl? Nikdy se nikomu nezmínila o svém životě ve městě. S kým se tam stýkala? Teprve nyní si Custer vše jasně uvědomoval. Neznali ji a přece ji přijali do domu jako vlastní dceru; a tak se jim za to odměnila!

Jistě byla článkem v řetězu oné bandy, která obchodovala s ukradenou whisky a byla s Guyem ve spojení. Vyslali ji sem, aby hlídala Guye a špehovala Penningtonovy. Ona to byla, která poslala státního komisaře do hor, ne snad k vůli tomu, aby zachránila Guye, ale aby svalila břímě viny na Custeru.

Ale proč jen? Ať si Custer lámal hlavu touto otázkou jak chtěl, nemohl přijíti na jiné rozřešení, leč že banda podlodníků nešťastnou náhodou si vybrala právě jej, když policejní úřady jim byly již na stopě a půda pod nohama se

jim stávala horkou. A Shannon ho vskutku pečlivě hlídala. Jak byl neprozřetelně lehkověrný! Každý den s ním vyjížděla a stále věděla, co dělá. Jezdila s ním do hor a snažila se jej přemlouvat, aby vůbec nejezdil na onu záhadnou stezku. Tak uvažoval Custer v návalu vzteku a zlosti. Vše mu nyní bylo jasné. Slepá, neuvažující zlost mu spalovala nitro.

Zdalo se mu, že nikoho dosud v životě tak nenáviděl, jako nyní nenáviděl Shannon. Chtěl se s ní ještě jednou setkat a říci jí, co si o ní myslí - potom již nesmí nikdy překročit práh domu Penningtonů. Musí dbáti, dříve ještě než půjde k soudu, aby Eva neutrpěla újmy stykem s ženou tak bídného charakteru.

Dnes však se s ní nemohl setkat. Nedůvěřoval totiž sám sobě, že by se tak dalece dovedl opanovat - přece, byť i ji na smrt nenáviděl, byla pouhou ženou a právě proto musil se vůči ní chovat jako vůči ženě. Snad v prvním návalu zlosti by se byl nezdržel a byl by ji udeřil.

Když si toto uvědomil, opadla také v jeho nitru prvotní vlna zloby. Obrátil Apače a zamířil opět k východním pastvinám; jeho nitro však zelo jako otevřená rána.

Shannon Burktovej ujížděla kamenitou stezkou vzhůru do tábora podloudníků, netušíc, že z dále, z protějšího vrcholku ji sledují oči, z nichž šlehají paprsky zloby a nenávisti - oči muže, kterého tak vroucně měla ráda.

Baldy se namáhavě vydrápal na strmý sráz a pak sjel na protější stranu dolů na prostranství vroubené a stíněné košatými stromy, které skrývaly tábor; leč tábor byl již odklizen, pouze na zemi byly zřejmy pozůstatky, které věští delší pobyt člověka v přírodě - žároviště a udupaná země.

Když sjela Shannon až k žárovišti, uviděla Bartola, který ji již očekával, jeho osedlaný kůň byl přivázan u nedalekého stromu. Z brašny u sedla trčela hlaveň dlouhé pušky. Bartolo ji vyšel v ústřety.

"Buenos dias, señorita," pozdravil ji, snaživ se svoji neštovicemi zbrzděnou tvář naladit k úsměvu.

"Co ode mně chcete?" zeptala se Shannon.

"Potřebuji peníze," řekl Bartolo. "Přinesete mi peníze od Evanse. Má u sebe peníze za zboží již za dva týdny. A dosud jsme neměli příležitost vyzvednouti od něj peníze."

"Nedostanete pranic - nejsem zde proto, bych vám nosila peníze!"

"A já vám povídám, že mně přinesete peníze nyní a i kdykoliv později," odsekl Mexikán, "nebo řeknu na vás vše o Crumbovi. Jste Crumbovou ženou. Prodáváte jste zakázané drogy. Vím o vás vše! Budete dělati to, co já budu chtít, jinak se ocitnete ve věznici. Rozumíte?"

"Nyní poslyšte, co já vám řeknu," odvětila Shannon. "Nepřišla jsem sem proto, abych poslouchala vaše rozkazy.

Naopak přišla jsem vám sama rozkazovati."

"Co?" zvolal Mexikán a dal se do hlasitého smíchu. "Vy mně chcete poroučeti? Zbláznila jste se?"

"Ne, nezbláznila jsem se. Až uslyšíte, co vám řeknu, jistě vás to potěší."

"Pospěšte si tedy; nemám času valně nazbyt."

Bartolo se stále uštěpačně usmíval.

"Postaráte se o to, aby Mr. Pennington byl osvobozen. Není mně nic do toho, jak to učiníte, vymíňuji si pouze, abyste opět neučinili nešťastným někoho nevinného. Vyváznete-li vy se zdravou kůží, tím lépe pro vás. Ovšem musíte si s tím pospíšiti; u soudu bude jednáno příští středu - do té doby musíte prokázati nevinu Mr. Penningtona."

"To je vše?" ušklíbl se Bartolo.

"Ano, to je vše."

"A což když to neučiním?"

"Pak půjdu k soudu a řeknu vše o vás a o Allenovi - o tom, že prodává opium, morfium, kokain a že pašujete whisky, která byla ukradena ze státního skladu a dopravena podloudně sem do hor."

"To neučiníte. Myslíte snad, že já bych při tom mlčel? Allen a Crumb by také nemlčeli, dosvědčili by na vás vše. Ba ne, myslím, že vy u soudu neřeknete pranic."

"Mýlíte se, naopak, řeknu vše. O sebe nedbám. Řeknu vše na Allena i Crumba; a poslyšte, Bartolo - mohu říci ještě něco více. Ve vaší čtveřici bývalo dříve pět mužů. A minulého týdne jste již byli pouze tři Allen je v žaláři - kde tedy je ten pátý?"

Bartolo zbledl zlostí i strachem.

"Co vy o tom víte?" zeptal se ostře.

"Když Allen přišel poprvé do Crumbova bungalovu v Hollywoodu, stěžoval si, že má potíže se svými lidmi, a že již jeden z nich, jménem Bartolo, zabil jiného, jménem Graciala. Co byste tomu říkal, kdybych toto vše řekla u soudu?"

"To nikdy nikomu neřeknete!" zabručel Mexikán. "Víte příliš mnoho, než abyste mohla dýchatí déle!"

A při těchto slovech ji prudce uchopil za ruku. Shannon jej odstrčila a při tom bezděky vrazila Baldymu ostruhu do boku. Baldy, nejsa zvyklý na podobné zacházení, se vzepjal tak prudce, že Bartolo, uchopivši Shannon za ruku, ji strhl se sedla. Baldy vida, že ztratil svoji jezdckyni, prchal po cestě zpět směrem k domovu.

"Bude lépe, půjdete-li za Gracialem," zvolal výhrůžně Bartolo, cloumaje surově Shannon.

Shannon zlobně blýskala očima. Byla krásná - její krása účinkovala i na sverpého Mexikána.

"Vy mne chcete zavraždit?" zeptala se Shannon.

"Ano! Proč by ne? Mám snad raději sám přijít o život? Budete-li mlčet, ušetřím vás..." ; v tom se však Bartolo zamlčel -

"ale bude lépe, půjdete-li k čertu za Gracialem."

"Budete zatčen a oběšen," řekla Shannon.

"Kdo se to dozví?"

"Chlapec, který mně vyřizoval váš vzkaz."

"Ten nic neřekne - je to můj syn."

"Než jsem odešla z domova, nechala jsem v psacím stole sdělení pro všechny případy, kdyby se snad něco se mnou

stalo," řekla klidně Shannon.

"Lžete! Ale ani to by mně nevadilo. Pro jistotu dnes večer, až budu s vámi hotov, zapálím váš bungalow."

Shannon byla se svým důvtipem u konce. Žádná lest ji nedovedla zachrániti. Cítila se v pasti. Bylo příliš pozdě pomýšlet na záchranu. Bartolo byl silný jako divoký býk.

Byla téměř zoufalá. Přece si však umínila, že jen tak lehce svoji kůži neprodá.

Bartolo s ní divoce cloumal. Spaloval ji vášní svých očí.

"Jste proklatě hezká," řekl a strhl ji k sobě. "Dříve než vás zabiju..."

Objal ji surově a když se chtěla vyprostiti, snažil se dotknouti se svými ústy jejich rtů.

XXVI.

Apač ušel sotva několik kroků po cestě směrem k východním pastvinám, když v tom jej jeho pán zastavil a obrátil.

"Musím vše rozhodnouti ihned," mružel sám pro sebe. Dopadnu ji v jejich společnosti. Alespoň se dozvím, s kým se schází. Vyúčtuji jedním rázem s ní i s nimi!"

A pobídl Apače po strmé stráni přímo dolů. Apač byl překvapen. Dosud nikdy mu jeho pán nedovolil sestupovati po strmém srázu jinak než krokem. Zdravé přední nohy Apače byly zjevným důkazem péče jeho pána. A dnes se řítit dolů, až od okovaných kopyt odletovaly jiskry.

Kde stály v cestě křoviny, Apač je mistrně přeskakoval, poněvadž v prudkém trysku se nemohl na stranu vyhýbati.

Kdyby Apač nebyl měl v žilách čistou krev, byl by se vzepřel řítiti se po tak nebezpečném srázu dolů - leč Apač byl z ušlechtilého rodu Morganu a slepě poslouchal svého pána. A v tom, na příšerném srázu, zaútočil na Apače had - kůň nemohl couvnouti. Custer spatřil nebezpečí v téže chvíli jako Apač. Lehce dal koni ostruhy, povzbudil Apače laskavým slovem, ten se vzepjal, přitiskl ve skoku všechny čtyři nohy těsně ke břichu a přenesl se přes nebezpečné místo, kde mu hrozila smrt z páru jedovatých zubů.

Jen duchapřítomnosti jezdcově bylo co děkovati, že tato nebezpečná příhoda minula bez následků.

Posléze se dostali na schůdnější cestu, z té do doliny na lučinu a odtud pak na záhadnou stezku. Apač věděl, že jeho pán má tentokrát velmi naspěch - naklonění jeho těla ku předu a lehký stisk kolen mu to naznačovaly lépe, než hlasitý křik a rány bičem. Apač sotva se dotýkal nohama země a letěl jako šíp.

Hladina Custerovy zlosti neopadávala. Přesto však byl rád, že není ozbrojen; uvědomoval si totiž, že až se octne tváří v tvář mužům, se kterými Shannon kula pikle proti němu, těžko by opanoval svoji zlost.

A znovu a znovu pobízel Apače do strmého srázu vzhůru. Každá šlacha a každý sval Apačova těla byly napjaty k prasknutí.

Na vrcholu strmého úbočí potkal Custer Baldyho, divoce frkajícího, bez jezdce. Úděs koně a to, že byl sám, zvěstovalo Custerovi, že se něco stalo. A bez rozmýšlení pobídl Apače směrem, odkud se vynořil Baldy.

A dole zatím Shannon bojovala nerovný boj se surovým Bartolem. Udeřila je do tváře a snažila se jej odstrčit od sebe, leč marně, sveřepý Mexikán se divě smál.

"Dříve než vás zavraždím..." říkal to, jakoby vyprávěl nějaký nechutný vtip.

Bartolo slyšel dusot Apačových kopyt, na horním svahu stesky, leč domníval se, že to je zvuk kopyt prchajícího Baldyho. Teprve, když Custer stanul téměř na pokraji tábořiště, spatřil jej Bartolo. "Pustě zaklel, odhodil Shannon stranou a vrhl se k svému pony.

I Shannon spatřila Apače a Custeru, než v téže chvíli viděla, jak Bartolo se snaží vytrhnouti z pouzdra, připevněného u sedla koně, svoji pušku. Zvedla se se země a vrhla se na Mexikána, který divoce nadával, poněvadž nebyl s to vytáhnouti pušku, která se vzepřela v pouzdru. Pozléze se mu to zdařilo. Přiložil pušku k líci, zacílil a střílil po Penningtonovi; Shannon se mu však v témže okamžiku pověsila na ruku a strhla tak hlaveň pušky dolů; Bartolo ji udeřil a snažil se vyrvati ji pušku, které se mezitím zmocnila, z ruky; leč zoufalství dodávalo Shannon nebývalé síly.

Custer mezitím seskočil se sedla a chvátil Shannon na pomoc. Bartolo vida, že s puškou již nic nepořídí, srazil mocnou ranou Shannon k zemi. Pak se vyšvihl do sedla a pobídnuv svého pony, ujel dříve, než tomu Custer mohl zabrániti.

Custer poklekl u Shannon a vzal ji do náručí. Omdlela a byla bledá jako křída. Zíral na ni - na tu, kterou nenáviděl. Cítil její vlahé tělo ve svém náručí a chvěl se po celém těle. Poté ji opět něžně položil na zem a vstal. Cítil nepřekonatelnou touhu pokrýt ji oči, tváře i rty nesčíslnými polibky - chtěl líbati tu, kterou smrtelně nenáviděl!

A uvědomil si, že Shannon Burkeovou neskonalé miluje!

Znovu poklekl vedle ní, lehce ji nadzdvihl a v náručí ji nesl. Hvízdal na Apače, který okusoval trpké dubové listí, vzal jej za uzdu a vynesl Shannon v náručí z doliny nahoru, touže cestou, kudy přijel. Na vrcholu našel Baldyho, který spásal letními vedry sprahlou travu.

A tu teprve Shannon otevřela oči. V prvním okamžiku nedovedla si uvědomiti, co se s ní děje - domnívala se totiž, že ji unáší Mexikán. Brzy však poznala Custerovy jezdecké kalhoty a boty s ostruhami. Vztyčila se mu v náručí a řekla:

"Je mi již dobře, prosím, postavte mne na zem. Půjdu sama."

Custer postavil Shannon, podpíraje ji však přesto něžně dále.

"Přišel jste v pravý čas," řekla. "Chtěl mne zavraždit."

"Jsem velmi rád, že jsem přišel včas," odvětil Custer.

Shannon si všimla unaveného výrazu Custerovy tváře - jakoby právě vstal z lože po dlouhé nemoci. Vypadal tak staře a smutně. Bylo jí ho líto; leč neptala se proč. Čekala, až sám se jí počne vyptávati - jistě se jí bude ptáti, jak se octla sama na oné záhadné stezce a jak došlo k srážce s Mexikánem. Leč Custer mlčel a zeptal se jí pouze, zda se cítí dosti

silná, aby mohla jeti v sedle dále.

"Ano, je mi již zcela dobře," ujistovala jej Shannon.

Custer jí pomohl do sedla. Pak sám se vyšvihl na Apače a jeli pomalu. Shannon první přerušila trapné mlčení.

"Jistě jste si nedovedl vysvětlit, proč jsem zde byla sama v horách."

"Snad."

"Řeknu vám vše."

"Prosím, neříkejte mi nic," odvětil Custer. "Dostí jest již na tom, že jste zde byla dnes a minulý týden. Cokoliv byste řekla, více by vše jen zhoršilo. Pamatujete se na děvče, o kterém jsem vám vyprávěl - o přítelkyni bratrance Williama, která vás navštívila?"

"Ano."

"Dnes jsem jel za vámi a chtěl jsem vám říci totéž, co jsem tehdy řekl jí."

"Rozumím vám."

"Ne, nerozumíte mně," opáčil podrážděně. "Nechápete mne. Řekl jsem vám pouze, že jsem jel za vámi, abych vám to řekl. Ale neřekl jsem vám nic. A nechci vám nic říci; stydím se však sám za sebe. Nemáte žádnou čestnou příčinu k tomu, abyste sem byla sama jela. Nelze ospravedlnit ženu, která se dobrovolně stýká se zločinci. Nechci, abyste mně něco vysvětlovala. Ach, Shannon..." a tom se Custerův hlas zlomil... "prosím nedopust'te, abych se o vás ještě něco takového dozvěděl."

Shannon nechápala ani dobře smysl Custerových slov - uvědomovala si pouze, že si toužebně přál, aby jí mohl důvěřovati, že pochyby v ní rozrývaly jeho nitro, a že jejich vzájemné přátelství pro něj znamenalo mnohem více, než se zprvu domnívala.

"Musím vám vše říci, Custere," řekla měkce. "Nyní vidím, že mne bezdůvodně podezíráte, jela jsem minulého týdne do hor sama - bylo to před vašim zatčením, abych ony zlosyny varovala, aby v pátek nejezdili, že na ně budete číhati. Ačkoliv jsem je neznala, přece jsem věděla, jací to jsou lidé, že by vás byli schopni třebaš i bez příčiny zabít. Minulý týden jsem sem jela proto, abych zachránila váš život a dnes jsem sem jela proto, abych je přinutila, aby se dostavili před soud a osvědčili vaši nevinu; když se surový Bartolo dozvěděl, co vše o něm vím, chtěl mne zabít."

"Tedy vy jste tehdy nevěděla, že mám být zatčen?"

"Ach, Custere, jak jste se jen mohl o mně něco tak špatného domnívat?" zvolala Shannon.

"Sám jsem se vzpíral tomu věřit."

"Dozvěděla jsem se všechny podrobnosti pouhou náhodou - vyslechla jsem před několika měsíci v Hollywoodu rozmluvu o nečistých činech této bandy. Dozvěděla jsem se tak jména jejich vedoucích a i to, že Guy jest s nimi ve spojení. Dnes jsem se snažila, bych i Guyovi pokud možno ulehčila, leč on jest vinen a vy ne. Nechápu dodnes, jak se jen mohl vrátit z Los Angeles, aniž by byl před soudem vyjevil pravdu a vás zbavil nespravedlivého nařčení."

"Nedovolil jsem mu, aby mluvil," řekl Pennington.

"Vy, že jste mu nedovolil? Vy chcete jít do vězení za zločin někoho jiného?"

"Ne k vůli němu, ale k vůli Evě. Smluvil jsem celý postup s Guyem. Chtěl se sám udati u soudu - dokonce mne úpěnlivě prosil, aby tak směl učiniti, leč to se nesmí státi. Eva se nikdy o jeho vině nesmí dozvědět."

"Ale, Custere, to není možné! To by nebylo slušné, to by nebylo spravedlivé! Tomu já nepřipustím. Víím sama o věci dosti, takže moje výpověď ve čtvrtek před soudem vás dokonale očistí."

"Ne, nesmíte nic říci. Obvinila byste Guye."

"Nezmíním se vůbec o Guyovi."

"Ale budete jmenovati jiné, kteří opět budou jmenovati Guye - o tom nepochybuji. Prosím, slibte mi, Shannon, že před soud nepůjdete, že o čem víte, se nikomu ani slůvkem nezmíníte. Raději bych se dal zavřít na dvacet let, než abych přihlížel tomu, že Eva má zničený život. Vy ji neznáte. Na první pohled se zdá být šťastnou a veselou; leč hluboko v nitru má krásnou a citlivou duši, která si nesmírně zakládá na své hrdosti a cti. A připravíte-li ji o jednu z těchto ctností, zasadíte její něžné duši ránu, z které se již nikdy nevzpamatuje. Kdyby se dozvěděla, že Guy byl ve spojení s tlupou podvodníků a že peníze, s kterými chtěli započítit svoji malou domácnost, jsou tak nepoctivě vydělá-ny, zlomilo by jí to srdce. Víím, že Guy není zločinně zalo-žen a že tato neblahá příhoda mu dala dostatečně za vyuče-nou. Nyní víte proč nechci, abyste před soudem vypově-děla, co víte?"

"Snad máte pravdu, leč zdá se mi, že Eva bude právě tak duševně trpět, půjdete-li do žaláře, jakoby tam šel Guy."

"Ale bude přesvědčena, že jsem nevinen. Kdyby tam šel Guy, nebyla by o tom přesvědčena."

Shannon nedovedla na tato slova odpovědět. Mlčeli chvíli oba.

"Pomůžete mi tedy učiniti Evu šťastnou?" zeptal se posléze Custer.

"Ano."

Shannon uvažovala o marnosti své oběti a přemítala o tom, jak si asi Custer vysvětluje původ jejich vědomostí o bandě podloudníků. Řekl, že žádná žena na světě nemůže mít spravedlivý důvod, aby se stýkala s tak zločinnými lidmi. Co by si o ní as pomysll, až by se dozvěděl pravdu.

Custerovy myšlenky se zmítaly v divokém chaosu - cítil, že se v něm rodí nová láska, láska, v níž nesměl doufat, že jednou ponese ovoce - vzpomínal si na sliby, kterými se kdysi zavázal Grace - na sliby, které považoval za tak vázající, jako sám posvátný slib manželství - uvažoval o charakteru a minulosti dívky, která mu jela po boku, a která se mu dnes stala nejdražší bytostí na světě."

A zadíval se zkoumavě na její nádherný profil.

Shannon cítila, jak jeho zraky si jí pátravě prohlížejí a proto zdvihla dosud sklopené oči.

"Byl jste vůči mně tak dobrý, Custere, a nejen vy, celá vaše rodina - nikdy snad nepochopíte, jak si vážím přátelství Penningtonů, co toto přátelství pro mne znamená. Chtěla jsem se vám alespoň částečně odvděčiti - aspoň jsem se o to

pokusila - proto jsem chtěla jít před soud - sebe jsem nedbala; leč můj plán se zhatil, a snad jsem vše jen pokazila. A nyní ani nevím, důvěřujete-li mně ještě."

"Věřím vám, Shannon," řekl Custer. "Sice mnohé ještě nechápu - věřím však, že cokoliv jste učinila, že jste učinila v náš prospěch. Ani vy, ani já nemůžeme nyní činit nic jiného, leč mlčeti o tom, co víme - poškodili bychom tím jen naši věc. Ostatně ti padouši by jistě svalili na Guyova bedra více viny než mu skutečně náleží."

"Ale vy se přece budete nějak hájit?"

"Budu prostě tvrdit, že nejsem vinen a vypovím pravdivě, proč jsem byl v noci v Canonu."

"Vy se nechcete hájit ničím jiným?"

"Což nevíte, že jakákoliv jiná obrana by znamenala Guyovo usvědčení?" zeptal se Custer.

Shannon smutně svésila hlavu.

XXVII.

Státní komise prohledala pohoří a našla nad Jackknife Cañonem tábořiště podloudníků. V trávě kolem sebrali několik prázdných lahví, které měly na sobě totožné vignety jako ony, které byly nalezeny v bedničkách na zádech mezků, a ony, v šatníku a pokoji Custer Penningtona. Kromě toho konstatovali, že tábořiště se nalézá na pozemcích, které byly vlastnictvím plukovníka Penningtona.

A tak se stalo, že dvanáctého října byl Custer Pennington soudem prohlášen vinným a odsouzen na šest měsíců do žaláře - jako důvod odsouzení bylo v rozsudku uvedeno, že měl ve svém držení whisky za několik set dolarů. Custer nebyl ani překvapen, ani zdrcen. Pouze měl starost, jak bude vynesení rozsudku působiti na jeho rodinu - plukovník nebyl ani zkormoucen; byl totiž skálopevně přesvědčen o nevině svého syna.

Eva, která zůstala doma s matkou, byla sice hlouběji dotčena než ostatní, spíše však nespravedlivostí rozsudku než studem. Shannon byla sužována výčitkami svědomí, domnívající se stále, že mohla svojí výpovědí Custeru osvoboditi - připadala si v kruhu Penningtonovy rodiny jako zrádce a proto, brzy si nalézajíc tu, brzy opět onu záminku, vyhýbala se jejich společnosti.

Evě neušla tato změna a často ji přičítala Custerovu uvěznění.

"Stydí se stýkati s rodinou, jejíž člen jest trestancem."

"Ne, něčemu podobnému nikdy neuvěřím," prohlásil resolutně plukovník. "Shannon jest příliš rozumnou, než aby mohla tak pošetile usuzovati a pak, měla nás přece tak ráda a byla vždy upřímná."

"Ani já tomu nevěřím," řekla paní Penningtonová. "Byla právě tak přesvědčena o Custerově nevině jako my všichni."

"Totéž byste mohla říci o Guyovi," prohodil plukovník. "Od té doby, co Custer byl uvězněn, se téměř u nás neukázal."

"Má mnoho práce - píše novou povídku. Ostatně mluvila jsem s ním již o této záležitosti a nabídla jsem mu, že jsem ochotna okamžitě zrušiti náš závazek, nemá-li nyní, po tom, co se stalo, přiřizení se do naší rodiny."

Plukovník přivínil ji něžně k sobě.

"Vy, malá, pošetila holčičko!" řekl. "Myslíte, že to, co se stalo, mohlo skutečně změnit city Guye nebo kteréhokoliv jiného přítele naší rodiny vůči vám? Ani v nejmenším! Ba nezměnilo by se pranic na tom i kdyby byl Custer vinen. A ti, kteří by změnili své chování, by nám tak dali aspoň na jevo, že nejsou našimi pravými přáteli. Víte sama, že jsem přísným strážcem cti rodiny Penningtonů, leč v nešťastné náhodě, která postihla Custeru, nevidím, nevidím poskvrnění naší cti."

"Ale, uvažte jen, otče! Můj bratr, můj drahý bratr jest v žaláři s lotry, zloději a vrahy! Jest to příšerné! Celé noci nemohu ani oka zamhouřiti a myslím na to. Stydím se jíti do osady, aby snad někdo na mne neukázal prstem a neřekl: Vidíte, to je to děvče, jehož bratr je v žaláři!"

"Béřete si vše příliš k srdci," řekla paní Penningtonová. "Kdyby vás někdo slyšel, musil by říci, že Guy jest skutečně vinen."

"Ach, kdyby skutečně byl vinen, musila bych se usmrtiti."

Slick Allen byl zavřen v cele, která ústila do téže chodby jako cela Custerova. Někdy se stávalo, že se na chodbě potkávali. Allen si nikdy nedal ujíti příležitosti, aby svého bývalého zaměstnavatele nečastoval jedovatými vtipy. K nemalé ovšem radosti svých spoluobčanů.

Jednoho dne, když se opět na chodbě potkali, prohodil Allen nahlas:

"Ještě běhá na čistém vzduchu spousta takových proklatých zelenáčů, kteří nejsou nic jiného, leč sprostí zloději!"

Pennington se k němu obrátil a řekl:

"Pamatujete se, Allene, jak jste pořídil posledně, když jste se pokoušel mne urazit? Nedomnívejte se, že snad proto, že jsem ve vězení, bych s vámi nezatočil právě tak, jako tenkrát. Domníváte se, že jste vtipný - mýlíte se však, kdybych byl na vašem místě, nikdy bych se nepokoušel vtipkovati na jediného člověka na světě, který ví všechno o vašich stycích s Bartolem - a Graciale. Nezapomeňte na Graciala!"

Allen zbledl a maně přimhouřil oči. Od té doby si již Penningtona ani nevšiml a marně si lámal hlavu vysvětlením, proč Custer mlčí, když ví tolik, že svojí výpovědí by se mohl lehce osvoboditi a jej usvědčiti.

Dříve Allen Custeru nenáviděl, nyní však se jej též bál, neboť byl při tom, když Bartalo zavraždil Graciala. Kromě něj byli svědky vraždy dva Mexikáni. Allen nepochyboval, že kdyby vražda vyšla na jevo, že by všichni tři Mexikáni bez váhání odpřísáhli, že vraždu spáchal on - Američan.

Umiňoval si, že až vyjde ze žaláře, musí nejdříve odpravit Bartola. Jakmile bude Bartolo odklizen, druží dva Mexikáni nebudou jistě proti tomu, aby vražda byla přičtena na vrub mrtvého. Kromě toho měl Allen ještě vyrovnati svůj účet s

Wilsonem Crumbem.

Také Crumb nezapomínal na Allena. Znal dobře jeho mstivou povahu. Leč jako všichni lidé, kteří se oddávají požívání narkotik, nedbal pozdějších následků svých činů a spokojoval se výsledkem pro přítomnost. Teprve postupem času si uvědomoval, co se stane, až Allen bude propuštěn ze žaláře a uvažoval, jak by nejlépe unikl jeho mstě.

Věděl sice dosti o Allenově zločinné činnosti, leč vědomosti tyto byly takového druhu, že kdyby je byl uplatnil, byl by se sám usvědčil ze spoluúčasti. Leč přece existovalo něco v Allenově minulosti, co mohlo proti němu být využito bez všelikého nebezpečí od Crumba - bylo to zavraždění Graciala. Stačil anonymní dopis adresovaný policii, který vzbudí dostatečné podezření proti Allenovi a Crumbovi zajistí další dobu bezpečnosti.

Leč Crumb odkládal napsání tohoto dopisu den ze dne. Nemusil spěchat, poněvadž věděl, že Allen bude propuštěn ze žaláře teprve 6. srpna.

Po odchodu Gazy vedl Crumb samotářský život. Byl s Gazou svým životem téměř osudově spjat. Závisel na ní a vždy, kdykoliv se po jejím odchodu vracel z atelieru do bungalowu na Vista del Paso, kojil se pošetilou nadějí, že ji tam opět najde. Od té doby, co odjela, večery bez ní se mu stávaly nesnesitelnými - když mjel týden za týdnem a Gaza se nevracela, počal bungalow, který mu ji stále připomínal, příšerně nenáviděti. Zprvu byl skálopevně přesvědčen, že až spotřebuje dávku narkotika, kterou jí dal, že se k němu vrátí, leč když týdny se změnily v měsíce, počínal chápati, že zmizela z jeho života již navždy. Jak se jí podařilo vymaniti se z jeho područí, to nechápal, - snad si opatřila narkotika jinde.

Nevěděl, kam odešla, nemohl také proto pátrati po ní. Tušil, že se jistě vrátila do Los Angeles - soudil totiž podle sebe - nechápal, že člověk, který se oddal neřestnému užívání drog, by mohl žíti někde jinde, než ve velkém městě, kde má nejsnazší příležitost opatřiti si narkotika.

Na možnost, že Gaze de Lure se podařilo vyprostiti se ze sítě neřesti, do které ji zapletl, nikdy ani nepomyslel. Posléze, když byl téměř již přesvědčen, že Gaza se k němu více nevrátí a pobyt v bungalowu na Vista del Paso se mu stal nesnesitelným, vystěhoval se do hotelu. Svoji zásobu narkotik ukryl v pečlivě uzavřeném kufru - ovšem od té doby, co Gaza odešla, obchod narkotiky tolik nevynášel.

A pak přišla Grace Evansová. Její krása a deceníní něha, které okouzly v prvním filmu, který s ní Crumb natáčel, působily i na něj - snad proto právě, že se Grace tolik lišila od obvyklého prostředí K. K. S. atelieru. Po odchodu Gazy vyhledával Crumb stále častěji a častěji její společnost. Crumb postupoval u Grace obezřele a nenápadně, takže nemohla prohlédnouti jeho nekalé plány.

Prvotní trochu neobvyklá zkouška ve studiu sice Grace zarazila; leč, když později se nic podobného neopakovalo, byla Grace zcela klidná.

Poměr Grace ke Crumbovi byl kroně toho komplikován tím, že Crumb byl hlavním ředitelem společnosti a Grace pouhá výpomocná síla - působil tu mocně ve prospěch Crumbův strach, aby nepřišla o místo, a touhy, aby vynikla a měla úspěch.

Chodívala s ním do restaurantů, na danciny na sobotní a nedělní výlety. Crumb si umínil, jednak že Grace nahradí Gazu de Lure jako milenka, a jednak, že mu pomůže rozprodávati jeho zásobu narkotik - zásobu, kterou zaopatřil Slick Allen, a o jejíž výtěžek se s ním měl dělit, čemuž ovšem se chtěl vymknouti. A stejně jako Gazu de Lure zlákal i Grace Evansovou ke šňupání kokainu; a dopadlo to stejně. Najmul pak znovu bungalow na Circle Terrace, ne sice již tak nákladný, přestěhoval tam Grace a kufr se zásobami narkotik - sám pak zůstal v hotelu.

Grace se šinula po šikmé ploše dolů mnohem rychleji než Gaza - neměla dosti síly k potřebnému odporu. Ovšem nešlo to také rázem, běh její vůle se oddroboval kousek po kousku, odoláváje den ze dne chaběji náporu narkotik.

Jednoho večera v srpnu večerel Crumb s Grace v Zimní Zahradě. Crumb si koupil na ulici večerní noviny a prohlížel je mezitím, než sklepník přinesl objednané jídlo.

"Nepocházíte snad z Ganada?" zeptal se Crumb Grace, pozvednuv hlavu z novin.

Grace přikývla na znamení souhlasu.

"A proč se na to ptáte?"

"Jakýsi chlapec odtamtud byl právě zavřen pro pašování lihovin - jmenuje se Pennington."

Grace přimhouřila víčka, jako by ji někdo udeřil do hlavy.

"Vím o tom - noviny o tom psaly v poslední době."

"Znala jste jej snad?"

"Ano - byl také zde za mnou - chtěl mne navštívit."

"Vy jste s ním mluvila?"

"Ne - styděla bych se nyní po tom všem, co se se mnou stalo, hovořiti s nějakou slušnou osobou!"

"Slušnou!" zavrčel Crumb. "Snad nechcete nazývati sprostého pašera lihovin slušnou osobou?"

"Nevěřím, že by byl něčeho podobného schopen," řekla Grace. "Znala jsem jej i jeho rodinu. Jsem přesvědčena, že on to neučinil."

Crumbovi náhle zasvítily oči.

"U čerta!" zvolal z nenadáni a udeřil pěstí o stůl.

"Co se děje?"

"Ale to jsem si do vás přece nemyslel."

"Co tím chcete říci?"

"Že ten chlapík Pennington skutečně vinen není, ale že vím, kdo v tom má prsty."

"A jak to víte? Nerozumím vám! Proč se na mne tak podivně díváte?"

"To je ale dobré," zvolal Grumb. "Vy mně tu vyprávíte sáhodlouhé pohádky o tom, z jaké jste slušné rodiny, jak by je to doma u vás usmrtilo, kdyby se dozvěděli, že šňupáte kokain a zatím - O vy jste jistě ta nejpovolanější, abyste mně

něco vykládala o mravnosti!"

"Nerozumím vám," řekla Grace. "Co já s tím mám mít společného? Nejsem spřízněna s Mr. Penningtonem, ale i kdybych byla, nic by se nezměnilo, poněvadž jsem přesvědčena, že Custer Pennington jest úplně nevinný. Proč by Penningtonové pašovali lihoviny - vždyť mají peněz více než potřebují!"

"Pennington je nevinný," odvětil Crumb. "Váš bratr by měl sedět ve vězení na jeho místě!"

Grace se na Crumba udiveně zahleděla a pak se dala do smíchu.

"Vy jste si dnes jistě šnupl a trochu více, než obvykle, Wilsoně," řekla posléze.

"Ne, vzal jsem pouze obvyklou dávku; dívím se však sám sobě, že jsem ještě dosud na to nepřišel. Kdysi mně Allen říkával, že jakýsi Evans mu pomáhá odprodávati jeho zásoby whisky - vyprávěl mně, že přijmul místo u Penningtonů jako štolba jen proto, aby stále mohl býti na blízku skladišti svých zásob, které měl ukryty v horách. Popisoval tehdy Evanse, že prý je to mladý, silný chlapík - jistě je to on. A vy máte bratra - vyprávěla jste mně již o něm."

"Nevěřím vám," odvětila Grace. "Věříte-li mně, či nevěříte-li, mně na tom pranic nesejde. Mohu vašeho bratra přivést do vládní trestnice - Pennington sedí zatím pouze v okresním vězení, poněvadž mu nemohli dokázat nic jiného, leč to, že měl v držbě ukradenou whisky; leč váš bratr byl a jest zapleten do všeho. Whisky byla ukryta v jeho seníku.

Prodával ji komusi z města, který ji přikrytou senem odvážel na nákladním autu. Váš bratr inkasoval všechny peníze.

Kdybych se jen jediným slůvkem zmínil úřadům, byl by okamžitě zatčen!"

A tak se stalo, že Crumb si zotročoval vůli Grace více a více.

Za měsíc poté Grace Evans se ujala v bungalovu na Circle Terrace obchodu, kterého Shannon Burkeová před několika měsíci zanechala. Ovšem Gaza de Lure se s Crumbem dělila o zisk, kdežto Grace platil Crumb pouze na živobytí a směla si vzít tolik narkotik, kolik jich byla schopna požit.

Život, který vedla, a okolí, celý ten příšerný otravný svět, do kterého ji zavedla její ctižádostivost, znatelně hlodal na její krásu. Vadla tak nápadně, že se tomu divil i sám Crumb - znechutila se mu. Toužil zprvu po ní jen pro její krásu, nyní však ji vydržoval pouze proto, aby mu prodávala narkotika.

Týdny a měsíce mýjely, Crumba již nebavila její společnost; zřídka kdy přicházel do bungalovu, hlavně tehdy, kdy od ní žádal vyúčtování. Když mu vyčítala jeho chladnost, byl na ní ještě hrubý. Jednoho dne, když jej prosila, aby ji neopouštěl, odstrčil ji surově od sebe, takže upadla tak nešťastně, že se poranila, narazivši o hranu stolu.

Tato neblahá událost se stala v dubnu. Příštího dne poté byl Custer Pennington propuštěn ze žaláře.

XXVIII.

Mnoho hodin osamělosti ve vězení strávil Custer přemýšlením o tom, co si počne v den, kdy bude propuštěn na svobodu. Podívoval se nesmírně tomu, že Grace jej nenavštívila ve vězení a rmoutilo jej to. Vzpomínal si často, jak jí telefonoval a tušil, že sice byla v atelieru, ale dala se zapřít. Rozhodl se však, že s ní musí mluvit dříve, než se vrátí na Kanadu.

Napsal domů, aby nikdo z rodiny pro něj onoho dne do Los Angeles nepřijížděl, žádal pouze, aby mu den před tím poslali auto a nechali je v garáži. Sotvaže jej propustili z vězení, vsedl do auta a zamířil přímo do Hollywoodu k domu, který Grace obývala.

Zazvonil; přišla mu otevřít neznámá žena, která mu řekla, že Grace tam již nebydlí. Zprvu nechtěla mu říci, kam se Grace přestěhovala, leč, když jí dal zpropitné, udala mu číslo domu na Circle Terrace, kamž Custer okamžitě s vozem zamířil. Vystoupil z vozu a blížil se k bungalovu - byl vlahý dubnový den a tak viděl otevřeným oknem dovnitř. Pokojem, do nějž viděl, přešla žena a zmizela v protějších dveřích. Ačkoliv ji Custer zahlédl pouze letmo, poznal okamžitě, že to byla Grace.

Teprve po několikaminutovém zvonění objevil se na prahu Japončík. Byl to tentýž, který Crumbovi posluhoval již v bungalovu na Vista del Paso. Pootevřel dveře a zvědavě pohlédl na příchozího.

"Rád bych mluvil s Miss Evansovou," řekl Custer.

A vyjmul z tobočky navštívenku a podával ji Japončíkovi. Ten ji vzal do ruky, tupě se na ni zadíval, pak potřásl hlavou a řekl zavíraje dveře:

"Ne, ne, tady to není. Nikdo není doma."

Pennington si vzpomněl, jak byl odbyt u telefonu. Uvědomil si, že právě před chvílí uviděl uvnitř Grace a rozhodl se, že s ní musí mluvit stůj co stůj.

A prudce vyrazil dveře. Japončík mu chtěl zabránit, aby vešel dovnitř. Nejprve se pověsil na kliku a pak se zoufale snažil vystrčití jej ze dveří - ovšem jeho pošetilé úsilí bylo samozřejmě marné.

Custer vrazil do obývacího pokoje a zaklepal na dveře, ve kterých, jak před chvílí oknem viděl, zmizela Grace. Ježto se mu nikdo neozval, vyrazil i tyto. A spatřil Grace.

Grace stála právě u šatníku. Měla rozpuštěný vlas, který jí splýval po smrtelně bledé tváři. Měla velké uděšené oči.

Koutky u úst měla svislé - chvěla se strachem a zlostí.

"Grace!" zvolal Custer.

Grace na něj chvíli mlčky zírala.

"Jak se můžete opovážiti vniknouti násilím do mé ložnice? Okamžitě odejděte. Nechci vás viděti!"

Custer nedbal jejích zlobných slov, popošel až k ní a něžně jí položil ruku na šij.

"U Boha, Grace," zvolal, "co se to jen s vámi stalo?"

"Nic se se mnou nestalo," zamumlala Grace. "Nic se se mnou neděje. Zdá se mi jen, že jste mně přišel říci, abych se s vámi vrátila. Mám již toho prokletého venkova a všech venkovských lidí až po krk!" dodala ostře.

"Vy tedy chcete říci, Grace, že je vám nepříjemno, že jsem zde! Vy mne nemáte již ráda?"

"Vás a mít ráda?" zasmála se Grace rezavým smíchem. "Ne, nechci vás již nikdy více vidět!"

Custer chvíli stál jako solný sloup a zíral na Grace, pak se pomalu obrátil, vyšel k bungalovu a nasedl do svého auta. Když odešel, Grace se vrhla na pohovku, zabořila obličej do podušek a jala se srdcelomně vzlykati. Její boj byl dobojován. Napnula všechny síly, aby se pokud možno Custerovi zošklivila, aby nepoznal, že se oddává mrzké kokainové vášni.

Když Custer dojel domů, očekávali jej již všichni u východní brány rancho. Skvělá jarní, svěže se zelenající příroda, poněkud zmírnila trapnou náladu, kterou v jeho nitru zanechala návštěva u Grace, takže, když vystupoval z auta, byl nenuceně veselý jako kdysi.

Eva byla první u něj. Vrhla se mu do náručí, smějíc se a vyskajíc štěstím. Matka se na něj usmívala závojem slz a plukovník si horlivě utíral kapesníkem nos, aby zakryl své pohnutí.

Custer chvíli žertoval o svém pobytu ve vězení, leč, když viděl, že na Evu to trapně působí, okamžitě ustal. Zahrnul otce a matku stem otázek, co je na rancho nového, jak se daří dobytku a jaké jsou naděje na novou sklizeň.

Teprve nyní, když si všiml, jak neblahý vliv má na Evu několik nevinných poznámek o vězení, uvědomil si, že jednal správně, když se obětoval za Guye, který vlastně byl vinen - ne Eva by podobnou ránu nesnesla. Ba, ani se nikdy o tom nesmí dozvědět!

Custer byl nesmírně překvapen, že Guy a paní Evansová jej nepřišli přivítati. Když se o tom zmínil, odvětila Eva, že paní Evansová se domnívala, že Penningtonovi budou chtít mít Custeru nejprve pro sebe a proto, že přijde se synem až po obědě. A také teprve po obědě se ptal Custer po Shannon.

"Od té doby, co jste odešel, jsme ji viděli zřídka kdy," odvětila paní Penningtonová. "Brzy poté nám také vrátila Baldyho a koupila si od Evansů Senátora."

"Nechápu, co se s tím děvčetem stalo," řekl plukovník. "Vždy byla tak něžná a kdykoliv se s námi setkala, vždy se po vás ptala a ujišťovala nás, že jste nevinen. A nyní často vyjíždí ven v noci - za dne zřídka kdy. Mám zato, že není bezpečno pro ženu v noci o samotě vyjíždět; Shannon však tvrdí, že se nebojí a že má hory právě tak ráda v noci jako ve dne."

"Eva velmi postrádala její společnosti," řekla paní Penningtonová. "Obávám se, zda snad někdo z nás ji něčím urazil, leč nejsme si něčeho podobného vědomi."

"Snad se za nás styděla," prohodila Eva.

"Nesmysl!" zvolal plukovník.

"Ovšem, že to je nesmysl," řekl Custer. "Ví právě tak dobře, jako my všichni, že jsem byl nevinen."

Během večera dostala se Eva do své obvyklé nálady. Paní Penningtonová téměř plakala štěstím, vidouc, že celá její rodina jest opět pohromadě a že mrak smutku, který po celých šest měsíců zastíral nebe jejich domácnosti, se rozplynul.

"Ach, Custer!" zvolala Eva. "Nyní se zde bude dít něco ohromného a jsem neskonale ráda, že i vy jste zde. Bude to skvělé. Bude jich celý regiment a utáboří se v ústí Jackknife Cañonu. Ani se již nemohu dočkat, aby byli zde!"

"Rád bych věděl, o čem vlastně vykládáte?"

"O filmařích. Budou zde celý měsíc!"

"O čem to naše dítě hovoří?" ptal se Custer své matky.

"Tatínek..." chtěla vysvětlovati paní Penningtonová.

"Prosím, neříkejte mu nic," volala Eva. "Chci mu to vše sama vysvětliti."

"Již mně to vysvětlujete několik minut a stále dosud nejsem z toho moudrý," poznamenal Custer.

"Tedy počnu zcela rozumně - budou mít indiány, cowboye a - -"

"To bude hezké," řekl ironicky Custer.

"Prosím, neskákejte mi do řeči! Budou na Kanadu filmovat."

Custer se překvapeně ohlédl na svého otce.

"Nezlobte se proto na papá," omlouvala se Eva. "Vše je mojí vinou - vlastně mám říci, že za vše mně máte co děkovati.

Papá zprvu to nechtěl dovoliti, ale pak přišel velmi výmluvný malý človiček, zammul si ruce a řekl. „Nuže, pane plukovníku!“ - a já jsem tak dlouho škemrala a žadonila, až to papá dovolil. Papá ovšem si vymínil, že nesmějí v těsné blízkosti našeho rancha natáčeti. Oni slíbili, že se spokojí s terénem poněkud dále v horách. Budou zde již za několik dní - to bude ohromné."

"Já bych nejraději je vyhodil nitroglycerinem do povětří, jakmile se opovází vkročit na naše území!" řekl Custer.

Vzpomněl si při tom, jak osudově zasáhl film do života Grace Evansové. "Divím se vám, otče, že jste to dovolil," řekl, obrátiv se k plukovníkovi.

"Sám sobě se také divím," připouštěl starší Pennington, "leč co jsem si měl počítí, když z jedné strany do mne hučel ten tlustý mluvka od filmové společnosti a s druhé strany škemrala naše malá pokušitelka. Musil jsem povolití nezbyvalo mně nic jiného. Myslím, že nám to celkem neuškodí. Zavázali se, že nic nepoškodí."

"Doufám, že nám alespoň slušně za to zaplatí," prohodil Custer.

Plukovník se usmál.

"O tom jsme nehovořili," řekl plukovník, "vzpomínám si pouze, že mně jejich zástupce slíbil několik pěkných fotografií našeho rancho."

"To je od nich velmi kavalírské!" vyhukl Custer. "Budou tábořit na našem území, budou páliť naše dříví, čerpati naši vodu a ničit naše pastviny a za to nám dají několik mizerných fotografií!"

"Abych vám řekl pravdu," přiznával se plukovník, "když jsem viděl, jak se Eva na jejich příchod těší, nekladl jsem jim žádné peněžité podmínky, aby si to snad opět nerozmyslili Eva by pak byla bývala neskonale nešťastná!"

"A která společnost to je?"

"Jest to společnost z K. K. S. atelieru, vedená ředitelem a režisérem Crumbem."

"Ano, přijde Wilson Crumb, slavný herec a režisér," dodala Eva. "Je to skvělý člověk, tančila jsem s ním minulý rok v Los Angeles."

"To je tedy ten chlapík?" zeptal se Custer. "Matně si vzpomínám, že jste o něm tehdy, když jste přijela domů, hovořila s horoucím nadšením, leč od oné doby jste se o něm již nezmínila."

"Abych se vám přiznala, zapomněla jsem na něj jako na smrt, teprve onen výmluvný filmový zástupce mně připomínal jeho jméno."

Teprve po osmé hodině přišli Evansovi. Paní Evansová měla nesmírnou radost, že Custeru opět vidí, neboť jej měla nesmírně ráda, jako vlastního syna. Guy se změnil. Když Custer odjížděl, byl to veselý hoch - dnes se z něj stal klidný zdrženlivý muž se stínem smutku v tváři. Trapná událost, jejíž nevinou obětí se stal Custer, zanechala stopy v jeho nitru i zevnějšku.

Guyova radost z návratu Custerova byla zkalena vědomím, že kdykoliv se mu podívá do očí, musí se v duchu zastydět a uvědomit si, že je zbabělec a zrádce.

Po vřelém uvítání zeptala se paní Evansová, zda Custer mluvil s Grace než odejel z Los Angeles.

"Ano, viděl jsem ji," odpověděl Custer, "není jí dobře. Mám za to, že by Guy měl okamžitě se odebrat do Los Angeles a přivést ji zpět. Chtěl jsem právě dnes večer s ním o tom promluvit."

"Snad není vážně nemocna?" zvolala paní Evansová.

"To nemohu říci," odpověděl Custer, "nevím, zda jest fysicky vážně nemocna, leč vím bezpečně, že se jí dobře nevede."

Viděl jsem to na vlastní oči. Velmi se změnila. Měl byste hned zítra jeti do Los Angeles, Guy," dodal, obrací se k mladému Ewansovi, "a přivést ji domů. Vždyť jest již téměř celý rok mimo domov. Za tu dobu jistě již poznala, zda se její sny mohly uskutečnit, či ne."

"Ano, pojedu do Los Angeles hned zítra," řekl Guy.

XXIX.

Šest měsíců, které právě minuly, byly pro Shannon Burkeovou dobou nerozhodnosti a smutku. Stále jí cosi v nitru našeptávalo, že by vlastně měla opustit Ganado a neobjevit se již nikdy před nikým z rodiny Penningtonů, leč nějaká neznámá síla ji zrazovala od uskutečnění tohoto záměru.

Dosud nikdy v životě kromě doby ranného dětství nebyla tak šťastna jako nyní v malém bungalovu na venkově. A přátelství Penningtonů si cenila nadevše; byť i se s nimi poslední dobou jen velmi zřídka stýkala, přece vědomí, že jí jsou na blízku, ji vydatně posilovalo v bojích proti útokům starého nepřítele, který útočil na hradby její vůle.

Když Custer odešel, řídila se jeho nevysloveným přáním, které jí naznačil poznámkou o známé dívce bratrance Williama, kterou přímo vykázal ze svého domu. Vyhlýbala se, pokud to bylo možno, stykům s Evou; přesto, že se tím cítila neskonale pokořena, přece považovala za svoji povinnost zadostučinit všem přáním, byť i nejasně naznačeným, muže, kterého měla ráda.

Proto také Shannon vyjížděla do hor povětšinou tehdy, kdy věděla, že nikdo z Penningtonovy rodiny nevyjíždí.

Naučila se milovat samotou opuštěná místa hor byla jí nejmilejším útočištěm. Tam zapomínala na své starosti a strasti a čerpala naději pro lepší budoucnost. Zvláště když se v ní opětně ozývala stará vášeň, toužila po samotě a po horách. A tak se stalo, že aby utišila v nitru zuřící bouři, vyjela si jedenkrát v noci do hor. Noční příroda zalitá jasnou měsíci, na ni působila dojmem dosud neprožitého dobrodružství. I její kůň - Senátor, zdál se býti touto noční vyjížděkou okouzlen.

Kráčel ku předu s vypjatou šíjí a vztýčenými ušima, zíraje ulekaně do každého stínu křoví. Chvillemi uděšeně uskakoval stranou, když se před ním objevily obrysy nějakého měsícem ozářeného skaliska.

Ba Shannon si vyjížděla v noci i tehdy, kdy měsíc nesvítil a kdy celé údolí spalo jsouc ponořeno v bezednou tmou. Vždy projížděla toutéž cestu, takže si ji ona i kůň pevně vstřípli v paměť a neuchýlili se s ní ani o píď i když celá krajina se topila v mracích a chuchvalce mlhy se válely při zemi.

A Shannon jedouc tak sama, vzpomínala na šťastnou chvíli, kdy láska poprvé vstoupila do jejího života, a od kdy si teprve počala vážit vlastní ceny svého žití; přemýšlela o problémech svého malého hospodářství.

Z rána poté, kdy Custer se vrátil, Guy se vydal na cestu do Los Angeles. Custer pak osedlal Apače hned po snídani a jel k bungalovu k Shannon. Toužil po tom, aby ji viděl a přesto se obával setkání s ní; přesto, že jej Grace téměř od sebe vyhnala, přece cítil vůči ní, že jest jí čestně zavázán. Vždyť vedle ní vyrůstal, dětské přátelství se změnilo v lás-ku, aniž by to byli pozorovali. Custer si uvědomil, že ona Grace, kterou minulého dne viděl v Los Angeles, nebyla již ta, kterou znal od dětství. Proč a čím se tak nesmírně změnila, to ovšem nedovedl pochopit - netušil ani zdaleka, že by byla podlehla tak hnusné vášni jako je užívání narkotik. Zmítal se v neúprosném dilematu - uvědomoval si, že dosud miluje, Grace, při tom však cítil, že se v něm rodí nová mocná láska k Shannon.

Shannon, vidouc Custeru přijížděti, vyšla mu v ústřety s tváří zářící radostí nad jeho návratem, v očích jí plálo štěstí.

"Ach, Custer!" zvolala. "Jsem tak ráda, že jste opět doma! Všem nám se zdálo, že jste nepřítomen několik dlouhých let a ne pouze šest krátkých měsíců."

"I já jsem rád, že jsem se vrátil, Shannon. Stýskalo se mi po vás. Stýskalo se mi vůbec po všem - po našich horách, po údolí, každém koni a kravičce, po našem svěžím vzduchu, po vůni květů - zkrátka a dobře, po Ganadu."

"Tedy máte Ganado více rád než město?"

"Již nikdy nezatoužím po městě," odpověděl Custer. "Připouštím, že město se svými ohromnými budovami, bulváry a parky působí ohromujícím dojmem. Mravenčí pile městských lidí, zračící se v jejich práci, vynucuje si svůj zasloužený obdiv;

leč u srovnání s veledílem přírody jest to vše velmi ubohé!" A obrátil se k horám. "Pohledte jen, Shannon, na naše hory! Jsou to věčné pomníky přírody. Pomyslete, že jsou sta a tisíceletými svědky historie lidstva, a porovnejte je s jepičím životem děl, která vytvořil člověk. V úzkých ulicích města se podivujeme olbřímí velikosti mrakodrapu - postavme jej však někde do velehor Sierry a stane se tak nepatrným, že jej stěží najdeme. A přesto měšťáci námi venkovany pohrdají a útrpně krčí rameny nad úzkým obzorem našich názorů."

"Politujte je jen," zasmála se Shannon. "Jsou tak obmezení jako jejich ulice. Jejich myšlenky nedosáhnou výše než kouř, válející se po střeších jejich budov. Ani nevíte, Custere, jak jsem ráda, že jste se opět naučil vážit si venkova a přírody."

"Nikdy jsem vlastně opravdově nemínil se odstěhovati do města - ani bych byl nemohl pro otce. Bylo to jen zbožné přání - nyní jsem je pustil z hlavy a jsem spokojenější. Ale chtěl jsem se vás Shannon na něco zeptati: proč jste se během mé nepřítomnosti naší rodině tak vyhýbala? Nedovedu si dobře vysvětliti příčinu toho."

Custer mezitím seskočil s Apače, uvázal jej a kráčel s Shannon ke vchodu do bungalowu.

"A jak myslíte, že jsem se mohla jinak zachovati?" zeptala se Shannon.

"Nechápu vás, nerozumím vám," odvětil Custer.

Shannon sklopila oči a sesmutněla.

"Což jste již zapomněl na onu dívku, která byla přítelkyní vašeho bratrance Williana?" zeptala se.

"Ach, Shannon!" zvolal Custer a něžně jí položil ruku na rámě. "Přece jsem vám již tehdy řekl, že jsem neměl v úmyslu vám něco podobného říkati. Nechtěl jsem, abyste se stranila naší společnosti. Důvěřuji vám."

"Ne," odporovala Shannon. "V hloubi svého nitra jste mně nedůvěřoval a snad jste měl i proč."

"Prosím, slibte mi, že se opět budete s námi stýkati. Otce, matku i sestru to bolelo - vždyť vás mají tak rádi."

"I mně jest to líto, Custere. Nechtěla jsem je uraziti. I já je mám ráda. Domnívala jsem se však, že vyhovuji vašemu nevyslovenému přání. Sběhlo se tolik událostí, které nikdy nepochopíte - které vůbec nikdy nemůžete pochopiti - a pak nebyl jste zde; pokládala jsem tedy za svoji povinnost, abych jednala tak, jak jsem jednala."

"A nyní již vše trpké patří minulosti," řekl Custer. "Zapomeňme znovu a zapomeňme na vše, co se stalo v minulých šesti měsících."

A znovu ji něžně položil ruku na rameno. A při tom se mu nitro zmítalo touhou - chtěl ji strhnouti k sobě do náručí - leč bál se, dosud cítil určitou čestnou povinnost ke Grace a pak nevěděl, zda Shannon přijme jeho lásku.

XXX.

Guy Evans se řítí se svým vozem po silnici do Los Angeles takovou závratnou rychlostí, že kdyby ho byl náhodou spatřil dopravní policista, jistě by mu to vyneslo při nejmenším deset dní vězení. Custer Penington nevyličil Guyovi přesně průběh svého setkání s Grace; Guovi však stačila prostá zmínka, že není Grace zdráva, aby byl vážně znepokojen.

A tak když se přiblížil k bungalowu na Cirele Terrace a viděl před vraty stojící vůz, poznal okamžitě povolání jeho vlastníka. Vystupuje z vozu byl přesvědčen, že se uvnitř domu setká s lékařem.

Na jeho zazvonění nikdo mu neodpovídal. Vešel otevřenými dveřmi. I dveře vedoucí z chodby do pokojů byly dokořán.

Guy spatřil na prahu do obývacího pokoje cizího muže - v pozadí pokoje bylo viděti na loži bledou, téměř zsinanou Grace.

"Kdo jste - muž této ženy?" zeptal se neznámý Guye.

"Jsem její bratr. Co se děje? Jest skutečně vážně nemocna?"

"Vy o ničem nevíte?"

"Dozvěděl jsem se včera večer, že jí není dobře a okamžitě jsem sem spěchal. Kdo jste vlastně vy? Co se stalo. Snad není již..."

"Ještě ne. Snad se nám podaří ji zachrániti. Jsem lékař. Byl jsem zavolán jakýmsi Japončíkem, který tvrdil, že byl zde zaměstnán jako sluha - pak asi utekl, poněvadž jsem ho již od té doby nespatriil. Její postavení jest vážné a vyžaduje okamžitě operace - takové operace, že musím přizvati na pomoc jejího osobního lékaře. Kdo jest jejím manželem?"

"Manželem? Moje sestra není provdána..." Guy zbledl a odmlčel se. "Pro, Boha, doktore, snad moje sestra není... ach, ne, to není možné!"

Lékař položil konejšivě ruku na Guyovo rameno.

"Předešlé noci pravděpodobně nebezpečně upadla a proto jest nutná okamžitá operace, její zdravotní stav jest tak vážný, že se ani nemůžeme odvážiti převézt ji do nemocnice. Mám své instrumenty venku ve voze, leč potřebuji, aby mně někdo pomohl. Kdo jest jejím osobním lékařem?"

"Nevím."

"Musím si zavolati některého z kolegů. Mezitím jsem jí dal uklidňující prášek."

Lékař poodešel k telefonu a kamsi telefonoval. Guy vstoupil do pokoje, v němž ležela jeho sestra. Zmítala se na loži a naříkala, leč přesto bylo zjevno, že jest dosud v bezvědomí.

Jak se změnila! Guy ji sotva poznal. Měla strhanou, svraskalou tvář. Její krása byla ta tam. Byla tak zmořena a sestárlá, že Guy nad ní zaplakal.

Slyšel, jak lékař volal telefonem svého kolegu a žádal jej, aby přinesl sebou éter. Pak slyšel, jak lékař šel k svému vozu jistě pro instrumenty.

Guy poklekl u sestřina lože.

"Grace!" zašeptal a něžně ji pohlídl.

Grace se zachvěla a pootevřela oči.

"Guy!"

Poznala jej - byla tedy opět při vědomí.

"Kdo vám tak ublížil?" zeptal se Guy. "Jak se jmenuje?"

Grace potřásla hlavou.

"Proč se ptáte? Co se stalo, nelze odčinit."

"Řekněte mi jeho jméno."

"Vím, že byste ho zabil - a byl byste za to potrestán. Tím by bylo hůře pro vás i pro matku. Nechte mne zemřít!"

"Vy nezemřete. Řekněte mi, kdo to je! Máte ho ráda?"

"Nenávidím ho!"

"Jak jste se zranila?"

"Odhodil mne od sebe na hranu stolu."

Hlas Grace slábl stále více a více. Guy, potlačuje slzy, které se mu draly do očí, vstal a energicky řekl:

"Grace, poručím vám, abyste mně řekla jeho jméno!"

Grace se snažila něco říci. Hýbala rty, leč zvuk jejího hlasu nebylo lze slyšet. Guy se obával, že zemře a své tajemství vezme sebou do hrobu.

Její oči zabloudily směrem k nohám postele - ohlédl se, po čem se Grace tak upřeně dívá, jakoby k tomu chtěla upoutat i jeho pozornost. Za ložem zřel toaletní stolek a na něm ve stříbrném rámečku fotografii. Guy popošel ke stolku a vzal obraz neznámého do ruky a pohledem se tázal Grace, zda jest to ten, který ji zneuctil. Grace chabě přikývla.

Jak se jmenuje?"

Grace byla již příliš slabá, než aby mohla odpovědět. Stěží oddychovala. Guy poklekl opět k jejímu loži a něžně ji vzal do náručí a líbal. Po chvíli vstoupil lékař a jemně jej vyvedl z pokoje.

"Ona jest mrtva!" řekl zoufale Guy, zakrýváje si tvář oběma rukama.

"Ne, není mrtva," konstatoval lékař po chvatné prohlídce nemocné. "Jděte do kuchyně a připravte vřící vodu. Druhý lékař zde bude co nevidět."

Guy odkvapil do kuchyně, jsa rád, že může alespoň něčím přispět ku pomoci. Nalil vodu do kotlíku a přistavil ji na plyn.

Za chvíli poté lékař vešel do kuchyně. Svlékl si kabát a vestu a vyhrnoval si rukávy. Poté sterilisoval ve vřící vodě své nástroje a chystal se omýt si ruce.

"To je pouze přechodná krize," uklidňoval Guye. "Zažil jsem již těžší případy. Musila již mnoho vytrpět. Ležela zde bez pomoci při nejmenším plných čtyřicet hodin. Nalezl jsem ji na loži úplně oblečenou - pouze z bolesti v bezvědomí strhala se sebe některé části oděvu. Kdyby mne byl někdo zavolał včera v tuto dobu, mohlo již být vše v pořádku. Ale i tak vše půjde hladce. Přičiníme se, seč bude v našich silách."

U venkovských dveří se ozval zvonek.

"To bude kolega. Prosím, vpust'te jej dovnitř."

Guy otevřel a přivítal druhého lékaře, který si taktéž svlékl kabát a vestu a šel přímo do kuchyně. Prvý lékař vstoupil opět do pokoje, kde ležela Grace. Na prahu dveří rozmlouval chvíli se svým kolegou. Pak bylo chvíli ticho. Druhý lékař si omýval ruce, Guy přistavil nový kotlík vody.

Za chvíli poté se vrátil první lékař do kuchyně.

"Operace by byla zbytečná," řekl, "přišli jsme příliš pozdě."

V očích lékaře planul soucit; položil Guyovi kamarádsky ruku na rameno a řekl mu.

"Pojďte se mnou do vedlejšího pokoje. Chci vám něco říci."

Guy osušil si slzíci oči a šel za lékařem téměř v bezvědomí, jako někdo, kdo je v transu.

"Osud se vás těžce dotkl," řekl lékař, "to co vám pak řeknu já, dotkne se vás ještě bolestněji. Věřte, že jest jí mnohem lépe, že nežije. Vše nasvědčuje tomu, že chtěla dobrovolně odejít se světa."

"A proč se domníváte, že chtěla zemřít?" zeptal se Guy tupě. "Vždyť bychom jí byli vše odpustili - nikdo kromě mne by se byl o tom nedozvěděl."

"Bylo v tom ještě něco jiného - zvykla si užívat kokain a morfium. Snad právě proto chtěla odejít se světa. Dávka morfia, kterou jsem jí dal k utišení bolesti, usmrtila by zcela lehce tři obyčejně vyspělé muže."

Tak zvěděl Guy Evans příšerný osud své sestry, která byla oloupena nejprve o své sny, o svoji ctižádost a posléze o svůj život. A vinu za to vše přičítal neznámému muži, jehož obraz stál v stříbrném rámu na toaletním stolku. A pokleknuv před mrtvolou sestřinou, přísahal, že vypátrá bídného svůdce, byť i měl prohledat kraj světa a že jej donutí, by krutě pykal za svůj mrzký čin, kterým zneuctil Grace.

XXXI.

Smrt Grace samozřejmě působila tísnivě na všechny její přátele a známé na Kanadu; leč skutečnost, že žila po celý rok v Los Angeles a že její dopisy se stávaly měsíce od měsíce řidčeji, mírnily tento bol a jeho vnější projevy. Její trudný konec nemohl přerušit tok ustáleného života, právě tak jako odpadnutí odumřelé větve nezkoší vzrostlý strom, nýbrž zanechá pouze temnou jizvu.

Paní Evansová, Guy a Custer trpěli více než ostatní - paní Evansová byla nejbolestněji dotčena ve svých citech, Custer krvácel z ran lásky svého dětství a jinošství, uvědomuje si při tom, že tato láska byla úplně odlišnou od oné, kterou zoufale plál k Shannon. Guy byl roztrpčen nejvíce, poněvadž on jediný znal tajemství sestřiny tragické smrti. Doma řekl,

že Grace zemřela náhlou tuberkulosou - a na štěstí nikdo nepochyboval o pravdivosti jeho tvrzení.

V Guyově psacím stole byla uzavřena fotografie neznámého svůdníka, jehož totožnost nemohl Guy zjistit. Bungalow byl najmut na jméno Grace. Japončík zmizel a Guy nemohl přijít na jeho stopu. Grace neměla v Los Angeles přátele - téměř nikdo ji neznal, takže Guy nemohl nalézt nikoho, kdo by mu mohl poskytnout potřebné informace.

Leč, nevzdal se svého zoufalého úsilí. Často jezdil do Hollywoodu, pohyboval se na místech, kde se scházelo mnoho lidí, bloudil kolem vchodů do atelierů, doufaje, že jednoho dne osud mu přivede muže, kterého hledal, leč měsíce mýjely a jeho pátrání bylo stále bezvysledné; práce na farmě a spisovatelská činnost mu zabíraly stále více času - nemohl se tak usilovně věnovat pátrání po neznámém svůdníku, leč touha po spravedlivé pomstě v něm neodumřela.

A Custer vlivem nenadálé smrti Grace, počal opět pít - přesto, že minulého roku si téměř odvykl tuto neblahou vášeň.

Custer nalezl ke druhu lidí, kteří buďto vůbec nepijí, neb pijí přes míru. Svět jest takových lidí pln - svět a hřbitovy.

Custer se vyhýbal Shannon, kdykoliv tak mohl nenápadně učinit. Sám sobě si bezdůvodně namlouval, že svojí láskou k Shannon se zpronevěřil Grace. To, že jej sama odmítla, nebral téměř vůbec v úvahu. Ba, zapomínal i na to, že se změnila, že žena, kterou letmo v Los Angeles spatřil, nebyla již ona svěží Grace z Canada.

Tato změna Custerova neušla Shannon. Přičítala jí jeho smutku a častějšímu pití; na to, že Custer pije více než obvykle, přišla Shannon okamžitě, byť tento zjev nebyl ostatním pozorovatelný - láska má nejbystřejší a nejvšímavější oči. Toho však, že Custer úmyslně pokud mohl se jí vyhýbal, si nevšimla. Trávila nyní většinu svého volného času s Guyem, poněvadž Guy také byl nucen se starat o vážnou práci a nemohl věnovat tolik času hře jako dříve.

Kromě toho Shannon si také občas vyjížděla v noci do hor - to proto, poněvadž ranní vyjížděky s Custerem byly nyní velmi řídké. Custer věnoval většinu svého času hospodářství, připravoval chovný dobytek na výstavu. Minulého roku se Penningtonové výstavy nezúčastnili, poněvadž Custer byl ve vězení a plukovník sám nemohl chovnému bravu i skotu věnovat tolik péče, jaké je zapotřebí k úspěšnému uplatnění se na výstavě, a pak, jinému se svá stáda obával svěřit. A tak letos, koně, voly, ovce byly středem nejpěchlivější pozornosti a píce.

Minul květen, červen a červenec a nadešel opět srpen. Guy přicházel do Los Angeles pouze zřídka kdy. Život na Canada plynul v obvyklých koleích. Žhavé léto učinilo ze zahradního basinu místo příjemného osvěžení a chladné večery pak zachraňovaly taneční salonek od opuštěnosti. Starý dům na Canada opět ožil pravidelnými týdenními návštěvami přátel z města a salony i veranda ozývaly se štěstím a smíchem. I Shannon se účastnila těchto zábav, poněvadž ji nemohli postrádati.

A jednoho krásného srpnového dne oznámila Eva datum, kdy budou s Guyem mít svatbu.

"Druhého září se vezmeme," řekla slavnostně. "Případne to na sobotu. Pojedeme autem do..."

"Pst!" ozval se Guy. "To je naše tajemství."

"Až se vrátíme, vystavíme si svůj bungalow na pahorku číslo třináct."

"Tam je naše nejkrásnější pastvina," řekl Custer.

"To nevadí, byla, ale nebude; musíte si najít jiné místo pro pastvu vašeho dobytka."

"Dobře, pošlu svoje krávy pak do vašeho bungalovu," odvětil, Custer. "Z pěti tisíc akrů půdy si nemůžete nalézt jiné vhodnější místo pro svůj bungalow než právě naši nejlepší pastvu!"

"A vy si z pěti tisíc akrů půdy nemůžete vybrat vhodnější místo pro pastvu než právě ono, na kterém já si chci postavit náš bungalow? Jste skutečně skvělý bratr. Snad nebudete dokonce chtít, abych se nastěhovala do vašeho kravského chléva."

"Pro Boha, jen to ne! Vašich devět dětí, které budete mít, jistě by utrápily náš ubohý dobytek."

"Jste ohava!"

"Nasadte nějaký foxtrot!" zvolal Guy. "Zatančíte-li si, Custere, s vaší sestrou, pak jí jistě dovolíte nastavět bungalovy třeba po celém Canada. Kdokoliv si s ní jednou zatančí, nedovede jí nic odepřít."

Guy tančil s paní Penningtonovou a plukovník s Shannon. Shannon se zálibně dívala, jak bratr se sestrou spolu tančí a zřejmě se dobře baví.

"Jak se obdivuhodně shodnou!" řekla.

"Kdo?" zeptal se plukovník.

"Custer a Eva. Panuje mezi nimi vzácná shoda - taková se hned tak nenajde."

"Mně to ani nepřipadá," odvětil plukovník. "Guy a Grace byli právě taková a u nás doma v rodině bylo jinak. Snad jest toho příčinou to, že děti, které jsou vychovány na venkově, více na sobě navzájem závisí než děti ve městě - nemají možnost výběru druhů ke svým hrám a tak se spíše navzájem pochopí a ocení."

"Nemohu to dobře z vlastní zkušenosti posoudit," řekla Shannon. "Snad tomu tak je; jest to však velmi hezké, vypadají na první pohled jako milenci. Když jsem k vám přišla poprvé a slyšela jsem, jak se spolu hašteří, připadalo mně to podivným; leč později, když jsem poznala vaši celou rodinu, pochopila jsem, že mezi vámi všemi panuje vždy dokonalá shoda."

"Tato shoda, respektive tento smysl pro dokonalou harmonii není výhradním monopolem Penningtonů," odvětil plukovník. "Znám ku příkladu jednu mladou dámu, jejíž životní názory a ideály tak dokonale splynuly se životním během Penningtonů, že se zdá, jako by byla mezi nimi vyrostla."

A usmíval se otcovsky na Shannon.

"Rozumím vám, vím, že těmito slovy miníte mne," řekla Shannon. "Jest to od vás velmi roztomilé a jsem velmi hrdá, když vás slyším, neboť mojí neustálou snahou bylo, abych se vám vyrovnala. A že se mně to alespoň trochu podařilo, jsem neskonale šťastna!"

"Ne, nemusila jste se nám vyrovnávat. Jste právě taková, jako my všichni. Hovoříme-li s chotí o svých dětech, hovoříme také o vás - zdá se nám, jako byste byla naší druhou dcerou."

Shannon zaslzela radostí.

"Jsem tak šťastna!"

Bylo již pozdě večer, když Shannon vyšla s Custerem z tanečního salonku na verandu; před jejíma očima se jim rozprostírala nádherná noční panorama celého údolí. Byl vlahý, téměř dusný večer.

"Svěží vánek, vanoucí od oceánu, by nás osvěžil," řekl Custer, "předjďme na opačnou stranu návrší k vodním nádržím, tam vždy vane vítr."

A tak, mlčky jdouce těsně podle sebe, sešli po schodišti dolů a pak po úbočí kolem budovy do zahrady k vodním nádržím. Schody na schodišti byly úzké; Custer šel napřed z opatrnosti, aby snad Shannon nešlápla na nějakého hada neb ještěrku.

Když Shannon sestoupila se schodiště na pískem vysypanou stezku, smekla se jí noha na kulatém kaménku, klopýtla a zachytila se o Custera. Custer ji okamžitě uchopil za ruku - ucítil dotek jejích hebkých prstů a vlahou vůni jejího těla; ovinul jí rámě kolem pasu, aby se měla oč opřít.

Shannon za okamžik již opět stála pevně. Usmála se.

"Smekla jsem se na oblázku," omlouvala svoje klopýtnutí; "nic se mi nestalo."

Než Custer nespouštěl ruku s jejího pasu. Shannon nechápala zprvu, proč ji Custer stále dosud podpírá a předpokládajíc, že se domnívá, že dosud dobře nemůže stát, znovu jej ujišťovala, že se jí nic nestalo.

Custer vzrušeně zíral do její krásné tváře. Zář měsíce jí dodávala tajemný, téměř pohádkový výraz. A v tom ji Custer sevřel prudce do náruče a než měla čas se bránit, ji vášnivě políbil.

Shannon tlumeně vzkřikla a vyprostila se z jeho objetí.

"Custere!" řekla. "Co jste to učinil. To nejste vy! Nechápu vás!"

Byla uděšena - uděšena myšlenkou, že snad ji políbil, aniž by ji měl rád.

"Nedovedl jsem se přemoci, Shannon. Horšíte se na mne jak chcete, nemohu za to. Bojoval jsem, rval jsem se se svými city již několik dlouhých měsíců. Vím, že mne nemilujete. Ale já, Shannon, vás mám rád. Musil jsem vám to dnes říci."

Tedy měl ji rád! Měl ji rád již několik měsíců. Jaká hrůza! Její malý, tajný sen o štěstí byl otřesen. Ne, již to tak dále nepůjde, jak to šlo až dosud. Vždy bude mezi nimi státí vědomí, že on ji má rád; i on se dozví, že i ona ho má ráda, poněvadž zeptá-li se jí, nedovede mu lháti do očí. Pak mu bude musiti vysvětliti - ony hnusné měsíce s Crumbem - vše vysvětliti nebo odejít z Canada na vždy. A žádný muž na světě jí neuvěří, že během oněch měsíců ve společnosti toho bídnička zůstala nedotčena. Uvědomovala si, že kdyby byla mužem, sama by podobnému tvrzení jiné ženy nevěřila.

A Custer ji nepustil z objetí.

"Prosím, nezlobte se na mne, Shannon," prosil. "Snad vám moje láska není příjemnou - snad jsem vás neměl vůbec políbiti, leč nedovedl jsem se již přemoci - a mám-li býti upřímným, musím vám říci, že jsem rád, že jsem tak učinil.

Nezapomenu na tento okamžik, dokud budu živ. Prosím, nezlobte se na mne, Shannon!"

Jak se mohla Shannon zlobiti! Prosila v duchu Boha, aby ji znovu objal a líbal, stále a věčně líbal, tak, jako před chvílí.

Proč by se bránila jeho lásce? Vždyť existují tisíce žen, které žily mnohem méně ctnostně než ona. Snad osud přece jí dopřeje těšiti se ze štěstí jeho lásky!

Zavřela oči a vrátila hlavu nazad a snila svůj krásný sen. Proč ne? Proč by ne? Vždyť jejich láska prošla již tolika utrpeními.

Custer viděl, že Shannon se již nebrání. Její oči se na něj nehoršily - plály jako dva nezodpověděné otazníky - její ústa byla stále tak blízko. A znovu a znovu jeho rty se setkaly s jejími.

Nebránila se. Vždyť byla jen ženou - a její láska, ztajená po měsíce v jejím nitru, propukla na povrch, jako mocný geysir.

Custer cítil, jak se k němu pevněji přivinula a její něžné ruce objaly jeho šíji.

"Shannon, máte mne ráda?"

"Ano, zlatý hochu, mám - vždy jsem vás měla ráda."

A usedli na lavičku ve stínu košatého stromu u vodní nádrže.

A nevěděli sami, jak dlouho tam zůstali - jim ony chvíle připadaly pouhým okamžikem - teprve, když je Eva se schodiště volala, vrátili se opět ke skutečnosti.

"Shannon! Custere! Kde vězíte?"

"Musíme se již vrátiti," zašeptal Custer. "Ještě jedno políbení!"

A jejich rty se znovu vášnivě na sebe přitiskly; pomalu vstali a šli po schodišti vzhůru.

"Smím to říci našim?" ptal se Custer.

"Prosím, ještě ne."

Shannon si nebyla jista svým štěstím. Bylo příliš sladké a náhlé.

Eva se vynořila před nimi ze tmy.

"Prosím vás, kde vy dva jste byli?" ptala se. "Hledáme vás již věčnost a mohu se pro vás ukřičet - téměř chraplím."

"Ochlazovali jsme se zde u vodní nádrže - bylo nám tu zcela dobře," odvětil Custer. "Dnes večer jest tak příšerně horko, že se vůbec nedá tančit."

"To se mi právě nezdá," prohodila Eva podezřívavě. "Myslím spíše, že vy dva jste do sebe řádně zamilováni."

"Co vás to napadá," odporoval Custer. "Dva tak staří a dobří přátelé jako já a Shannon se vůbec do sebe nedovedou zamilovati - to je pro vás, pro mladá kůzlata."

Eva se přivinula těsně k Shannon a pošeptala jí:

"Shannon, měla byste si upravit své vlasy dříve, než vás někdo uvidí," a smějíc se, zavěsila se do ní. "Byla bych nesmírně ráda, kdyby to skutečně byla pravda. Řeknete mi pak o tom, že?"

"Dojde-li jednou skutečně k tomu," odpověděla taktéž šeptem Shannon, "pak to budete jistě vy první, která se to dozvíte."

"Ale něco vám musím říci - je to ohromná novina. Papá o tom věděl celý den a nikomu se ani slovem o tom nezmínil -

teprve, když šli s mamá spát, tak mně to řekl. A zatím polovina našich hostů již je pryč a já jim to nemohu říci. Čekala jsem na tento okamžik dlouhé měsíce a týdny a nyní se to doopravdy uskuteční - ano, příští pondělí."

"A co se má příští pondělí uskutečnit?"

"K. K. S. filmová společnost k nám přijede příští pondělí - Wilson Crumb, její slavný režisér přijede s nimi."

Shannon téměř zavrvala, jakoby ji byl někdo udeřil. Wilson Crumb přijde! Přijde na Ganado! Tedy krutý osud jí nedopřál, aby prožila kratičkou pohádku svého štěstí!

"Co se vám stalo, Shannon?" zeptal se Custer starostlivě.

Shannon se vzpamatovala.

"Ach, to nic nebylo," řekla, nuceně se usmívajíc, "bylo mně tak trochu nevolno."

"Měla byste dnes u nás zůstat přes noc," navrhoval Custer.

"Ne, budete tak laskav, Custere, a dovezete mne domů, že? Jest již deset hodin."

"Ale vždyť jest dnes sobota," poznamenala Eva.

"Nechci zaspát svoji obvyklou ranní vyjíždku. Pojedete ráno také, že?"

"Samozřejmě," přisvědčil horlivě Custer.

Když se onoho večera před bungalowem loučili, přivinula se Shannon ke Custerovi tak těsně, jakoby jej od sebe nechtěla pustiti.

Byl to skutečně zázrak lásky. Custer po cestě domů nebyl schopen na nic jiného mysliti. Nebyl egoistou a připadalo mu podivným, že Shannon ze všech mužů právě jej si zamilovala. S Grace to bylo něco zcela jiného. Vyrůstli vedle sebe od dětství. Nepřipadalo mu nikterak zvláštním, že Grace milovala jeho, nebo že on miloval Grace; leč Shannon přišla k němu z úplně jiného světa - ze světa plného mužů, kteří ji jistě pro její krásu a kouzlo obdivovali. A přesto odevzdávala mu své srdce nedotčené; vždyť mu řekla, že dosud nikoho neměla ráda - a Shannon nelhala.

XXXII.

Když se Shannon onoho večera rozloučila s Custerem, vešla do svého bungalowu a dlouho seděla před zarámovaným obrazem své zesnulé matky. Dosud nikdy v životě nepocítila tak palčivou touhu poraditi se s někým, jako nyní. V každém jiném případě byla by se obrátila na paní Penningtonovou, leč to bylo zhora nemožno. Zнала hrdost a pýchu Penningtonů. Uvědomila si, jak vysoce cení si absolutní čistotu svých žen - chtěla-li vejíti do chrámu jejich lásky, musila býti právě tak čistá.

V hloubi své duše cítila, že jest oprávněna vstoupiti do jejich rodiny a postavit se na roveň Custerově matce a sestře - leč jak se jí podaří prokázat toto její svaté právo, když jí nikdo neuvěří? Kdyby se dozvěděli, že žila několik měsíců s Crumbem v jeho bungalowu, vyloučili by ji ze svého středu, jako prašivou ovci.

Ba ani Custerova láska by neodolala tomuto útoku na čest a pýchu Penningtonů - Shannon to uznávala.

Její jediná naděje spočívala v tom, že se před Wilsonem Crumbem, během jeho pobytu na Ganadu, vůbec neukáže.

Snad v hloubi duše si přála, aby Custer ji nemiloval, toužila jen po tom, aby mohla žít vedle něj a utěšovati se jeho přátelstvím; leč, když poznala něhu jeho objetí a vřelost jeho polibků, nedovedla již déle zapírat svoji lásku, která vzdouvala hladinu jejího nitra již několik měsíců.

Zpráva o příchodu Crumbově přišla jako blesk a připamatovala jí, že dříve nebo později, aby obrátila svoji čest, bude musiti Custerovi pravdivě a upřímně objasniti svůj poměr ke Crumbovi. Jiné východisko nezbývalo - kromě toho, že by odešla s Ganada navždy. Teprve k půlnoci odebrala se Shannon do své ložnice. Přistoupila k uzamčené skříni, otevřela ji a vyjmula z ní malou černou skříňku a otevřela i tuto. Od černého vyložení skříňky odrážely se lesklé zkumavky, injekční jehla a miniaturní násoska - přístroje, které hrály tak smutnou úlohu v jejím minulém životě. Vzpomínala, jak často dříve v nervosním vzrušení vyjímala ze skříňky tyto zkumavky, později, když již v sobě přemohla onu hnusnou vášeň, hrávala si s nimi jsouc spokojena se silou své vůle, která již se nedala zviklati.

A dnes večer její nervy byly vršeny a napjaty až k prasknutí; riskovala dnes skutečně více, než se domnívala. A proto když si uvědomila, že lesklá, droboučká jehla jí může přinést klid a mír jejím vzbouřeným nervům, přece po ní nezatoužila, naopak hnusila si ji. Ani v duchu jí nenapadlo, že by mohla rozvlněnou hladinu svého nitra uklidniti morfiem.

A dnes večer, kdy jí dosud znělo v uších Custerovo vyznání lásky, uvědomila si, že se s jejím novým čistým životem nesrovnává, aby měla ve své skříni tak hnusnou věc. Nyní nastal obrat v jejím životě. Morfium bylo navždy vyškrtáno z programu jejího života.

S divošským zábleskem v očích rozbila jednu zkumavku za druhou a posléze i roztříštila injekční jehlu a černé ebenové pouzdro na kusy. Pak sebrala truchlivé pozůstatky těchto svědků jejího ponížení, odnesla je do krbu a spalila.

Příštího dne přitáhla na Ganado tlupa jezdců a koní s náklady - byla to společnost filmových herců z K. K. S. atelieru. Rozbili tábor v Jackknife kaňonu. Eva byla jejich příchodem velmi vzrušena a se zájmem sledovala jejich přípravy. Chtěla, aby jí Shannon doprovázela, leč tato se omluvila - obávajíc se, aby ji snad někdo z atelierových zaměstnanců nepoznal.

Crumb přijel s hlavními představiteli již odpoledne, ačkoliv byl očekáván teprve příštího dne. Eva, když odpoledne s Custerem přijela do tábora filmařů, připomněla Crumbovi, že s ním před půlrohem tančila.

Crumb byl vzrušen Evinou svěžestí a krásou. Považoval seznámení s ní za příjemné osvěžení, které spestří jeho jinak nudný pobyt mimo Hollywood - ovšem ve statném, ramenatém bratru Evy tušil nemilou překážku.

Během rozhovoru poznal Crumb mimochodem, že Eva má tvář, jako stvořenou pro film. "Nechám natočit několik

desítek metrů vašich obrázků - jednoho dne pak uvidíme, že se nám na Canadu rodí nová Pickford."

"Sestra si nepřeje objeviti se vůbec někdy na plátně," odpověděl Custer ostře.

"Jak to můžete říci?" odporovala Eva.

"Nestačí vám trapný konec Grace?"

"Nemíním se státi herečkou," řekla smutně Eva, "ale přece jednou bych se ráda viděla ve filmu!"

"Dobře!" odpověděl Crumb. "Jednoho dne vás natočíme - vašemu panu bratrovi pak slíbím, že vás nebudu přemlouvati, abyste se věnovala filmu."

Když jela Eva s Custerem z tábořiště domů, řekl Custer:

"Ten Crumb se mně nelíbí."

"Proč?" ptala se Eva.

"Nemohu dobře říci proč. Připadá mně ve všem podezřelý."

"Ach ne, je to ohromný člověk," řekla Eva nadšeně.

Custer se zamračil.

"Vy na něj prostě žárlíte, poněvadž jest oblíbeným hercem - tací jste vy muži všichni, žárlíte jeden na druhého!"

Custer se nuceně usmál.

"Snad máte částečně pravdu," připouštěl Custer; "leč mně se ten člověk nelíbí a doufám také, že tam nikdy nepůjdete sama."

"Půjdu se dívat, až budou filmovat - a nepůjde-li nikdo se mnou, půjdu sama."

"Nelíbí se mi, jak se po vás podivně dívá."

"Dívá - jak by se podivně dívá - díval se, jako se jiní muži na ženu dívají."

"Tomu vy nerozumíte, když ho vidím, jak vás hltá očima, měl bych tisíc chutí rozraziti mu lebku."

"Jste vůči němu zaujat. Je to zcela roztomilý člověk."

Příštího jitra, když nikdo se neměl k tomu, aby jel s Evou do tábora filmařů, nezbývalo jí nic jiného, než aby tam jela sama.

V tábořišti se již pracovalo. Crumb, přesto, že měl plné ruce práce, věnoval se Evě a pozorně jí vysvětloval scénu, kterou právě natáčeli a jednotlivé podrobnosti výpravy. Strávil s Evou tolik času, že musil celou odpolední práci odložit na příští den. Čím déle hovořil s Evou, tím se mu stávala žádoucnější.

Požádal ji, aby zůstala v tábořišti a s ním poobědvala. Když tvrdila, že se musí vrátiti domů, prosil ji, aby přijela odpoledne znovu. Eva, ačkoliv se o filmování velmi zajímala, nemohla tomuto pozvání vyhověti, poněvadž byla již na odpoledne zadána.

Crumb jí poté galantně pomohl do sedla a kus cesty ji doprovodil.

"Nemůžete-li přijíti dnes odpoledne," řekl Crumb úlisně, "snad byste mohla přijíti dnes večer. Budeme natáčeti několik nočních snímků. Nechtěl jsem nikoho zváti, poněvadž jest to velmi obtížná a nebezpečná práce a větší počet diváků by rozptyloval pozornost herců; doufám, že se vám podaří vytratiti se z domova samotná. Byl bych velmi rád, kdybyste mohla přijíti několik minut před devátou hodinou. Budeme pracovati na tomtéž místě, jako dnes ráno. Ale nezapomeňte, prosím, že nemohu připustiti k této podívané nikoho jiného kromě vás; přijdete-li tedy určitě, nezmiňujte se vůbec nikomu o tom."

"Ano, přijdu - děkuji vám za pozvání; můžete býti ubezpečen, že se nikdo o tom nedozví," odpověděla Eva.

Crumb se uklonil a vrátil se k svým druhům.

Eva, jsouc vychována v kruhu lidí, jimž poctivost a upřímnost byla hlavním životním příkazem, domnívala se, že všichni muži jsou tak počestní a rytířští jako její otec a bratr a nepostřehla léčku, která na ni byla nastražena v Crumbově uhlazeném pozvání. Na noční vyjíždku do tábora filmařů pohlížela jako na zcela nevinné dobrodružství; a pak společnost K. K. S. se skládala as z padesáti herců a hereček, kteří jistě by jí přispěli ku pomoci, kdyby jí hrozilo nějaké nebezpečí.

Svědomy nečinilo Evě výčitky; pouze litovala, že nebude moci sdíleti nevidanou podívanou s ostatními členy rodiny, a že musí se z domu vykrásti opatrně v noci jako zloděj. Podobné jednání se charakteru Penningtonů přičilo; Eva však se utěšovala tím, že všem ráno při snídani poví, co v noci viděla.

Po obědě Custer odešel do svého pokoje; s dobrým úmyslem, že bude as půl hodiny čisti, ulehl na pohovku a bezděky usnul.

Shannon brzy poté, domnívající se, že brzy po obědě se u Penningtonů nesetká s nikým ze společnosti K. K. S., vsedla na Senátora a jela k Evě. A zatím co Shannon uvazovala svého koně u severní strany Penningtonova domu, vjel do jižní části dvora Crumb se svým vozem. Přišel žádati plukovníka Penningtona o dovolení, aby v zítřejší scéně směl použití několik jeho Herefordských koní.

Shannon, nenaležší Evu v obyvacím pokoji prošla domem a chystala se vyjít na dvůr právě v okamžiku, kdy Wilson Crumb vystupoval po schodech vzhůru na verandu. A stanuli těsně proti sobě.

Shannon, poznávši Crumba, zbledla jako stěna. Crumb nebyl schopen slova.

"Pro Boha, Gazo! Vy!" řekl posléze. "Co zde děláte. Díky Bohu, že jsem vás konečně našel!"

"Prosím, nemluvte na mne. Žiji zde jiným, slušným životem."

Crumb se sarkasticky usmál.

"Slušným!" zasykl. "A kdo vám zaopatřuje morfium?"

"Již žádné neužívám," odpověděla Shannon.

"To není možné! Mne neobelstíte! Jiný šejdíř vám je pašuje. Znám vás příliš dobře. Neobejdete se ani dvě hodiny bez své obvyklé dávky. Mám vás! Nikdy mne již o vás nepřipraví!"

"Buďte tiše, Wilson!" napomínala jej Shannon. "Pro Boha, buďte tiše! Někdo by vás mohl slyšeti!"

"Čerta se starám o to, zda mne někdo slyší nebo ne. Nalezl jsem vás a prohlašuji, že nikdo na světě mně vás již neuloupí. Vráťte se se mnou do Los Angeles."

Shannon popošla těsně k němu - z očí jí sršely zlověstně blesky.

"Nevrátím se s vámi, Wilson Crumbe," řekla Shannon. "Zmíníte-li se někomu jen slovem, že mne znáte, nebo pokusíte-li se mne donucovati výhružkami, zavraždím vás. Podařilo se mně uniknouti z vaší pasti - poznala jsem opět lidské štěstí a nikdo mně o ně již neuloupí."

"A zač považujete mé štěstí? Žila jste se mnou celé dva roky. Mám vás rád a musím vás mít i kdyby..."

V tom sa otevřely dveře za nimi a v nich stanul Custer Pennington.

"Prosím za prominutí," řekl rozehvěným hlasem. "Výrušil jsem snad?"

"Tento muž někoho hledá, Custere," řekla Shannon a vrátila se opět do domu.

Crumbova odvaha poklesla. Podvědomě vytušil, že stanul tváří v tvář muži, který jej oloupil o Gazu - byl to statný, širokoplecí mladý muž. Crumb se rozhodl, že by nebylo radno právě v tento okamžik začínati nějaké nepřátelství.

"Ano," řekl Crumb. "Rád bych mluvil s vaším panem otcem, Mr. Penningtone."

"Otec není zde. Odejel dolů do vesnice. Co jste si přál?"

"Chtěl jsem jej požádati, aby nám do zítřejší scény propůjčil několik vašich herefordských koní."

Pennington odváděl Crumba k jeho vozu.

"Vše potřebné stran této záležitosti se dozvíte od našeho prvního štolby, který je obvykle dole u stájí. Kdyby ten snad byl na pochybách, zda vaši žádosti má vyhověti, obrátil by se přímo na nás; tak v žádném případě se, Mr. Crumbe, již nikdy nemusíte obtěžovati do našeho domu."

Custerův hlas zněl pevně a tvrdě. Crumb si uvědomoval, že může býti štěstí, že nebyl Custerem odkopnut fysicky, nýbrž jen obrazně.

Crumb by byl rád věděl, kolik a co z jeho rozmluvy s Gazou Custer vyslechl. Shannon Burkeová sedíc v lenošce v obývacím pokoji uvažovala o téže věci.

Custer ve skutečnosti vyslechl vše. Hluk způsobený příjezdem Crumbova vozu jej probudil; a takto v polobdění slyšel vše, co si řekli Crumb s Shannon. Teprve po chvíli se úplně probudil, uvědomil si, že právě slyšel rozmluvu, která nebyla určena pro jeho uši, vstal a vyšel ven.

Když se Custer vrátil do obývacího pokoje k Shannon, poznamenal pouze, že návštěvník chtěl mluvit s plukovníkem. Shannon věděla, že Custer musil slyšeti valnou část její rozmluvy s Crumbem - a divila se nesmírně tomu, že nedal na sobě nic znáti.

Chvilí ještě čekala, zda se Custer první o oně trapné záležitosti zmíní, a po té se rozhodla, že mu vše upřímně řekne, aby již jednou pro vždy zbavila svoji duši obtížného břemene.

Vstala z lenošky, popošla ke Custerovi, jenž stál u okna a položíc mu ruku něžně na rameno podívala se mu do očí a řekla:

"Musím vám něco říci, Custere. Chtěla jsem se vám s tím již dávno svěřiti, leč bála jsem se. Leč nyní nadešel rozhodný okamžik."

"Důvěřuji vám zcela slepě," odvětil Custer. "Nedovedl bych vás milovati a nedůvěřovati zároveň."

"Musím vám to však říci," řekla Shannon. "Doufám pouze..."

"Kde jste pro Boha byla tak dlouho, Shannon?" zvolala Eva, vpadnouc jako velká voda do obývacího pokoje. "Byla jsem mezitím u vás. Měli jsme přece smlouveno, že půjdeme dnes odpoledne hráti golf."

"Proto jsem také za vámi přišla," odvětila Shannon, obracejíc se k Evě.

"Nuže, pojďme rychle, sice přijdeme pozdě."

Když obě děvčata zmizela po cestě směrem ke Golf Klubu, Custer Pennington se vrátil do svého pokoje a lámal si hlavu tím, co mu as Shannon chtěla říci. Stále a stále mu zněla v uších slova Wilsona Crumba.

"Žila jste se mnou celé dva roky - žila jste se mnou celé dva roky - žila jste se mnou celé dva roky!"

Ano, Shannon mu to právě chtěla vysvětliti, tím si byl jist - ale vlastně ani to nemusila vysvětlovati. Děvče, které miloval, nebylo schopno špatného činu. Důvěřoval jí. Slepě jí důvěřoval.

Ale jakou úlohu hrál ten zženštilý hejsek v jejím životě? Nechápal dobře, jak se mohla Shannon s tak hnusným člověkem stýkati.

Custer pocítil v nitru palčivý oheň - cítil, že musí zapítí svoje vzrušení.

Pil whisky jako vodu. Přál si v té chvíli, aby mohl řádnou ranou rozbítí Crumbovi lebku. Ten bídák! Hovořil s Shannon jakoby to byla pouhá pouliční děvka - s Shannon Burkeovou - s Custerovou Shannon!

A sáhl znovu po láhvi s whisky.

"Kdybych mu tak mohl řádně stisknouti chřtán!" myslil si. "Dříve než bych ho odpravil, tak bych s ním řádně praštil o zem!"

Ale ne - nic podobného nemohl a nesměl učiniti. Jistě by jej někdo viděl, musil by objasniti pohnutky svého činu - a potupil by tím Shannon.

Tak seděl několik hodin ve svém pokoji a pil - utápěl ve whisky svoji žárlivost a svůj bol. Poté zvolna vstal, šel ke své skříni, připnul si pás a do torny po boku zasunul těžkou, automatickou, Coltovu bambitku. Pak si nasadil klobouk a popošel ke dveřím.

XXXIII.

Na Custerově chování nebylo znáti, že mnoho pil. Byl přece z hrdého rodu Penningtonů z Virginie a dovedl se ovládati

jako dokonalý gentleman. Přesto, že jeho nitro bylo sžíráno pomstou, jeho pohyby byly pomalé a odměřené. U dveří se zastavil a znovu se vrátil ke stolu, na němž stála láhev a sklenice.

Láhev byla již prázdná. Popošel ke skřini a vyjmul jinou láhev. A znovu se napil a znovu uvažoval o pomstě.

Musí přece něco vymyslet, aby ukojil svoji pomstu a ztrestal při tom onoho hejska, aniž by pošpinil čest a pověst Shannon. Ovšem takovéto složité přemýšlení vyžadovalo delšího času - a čas strávený přemýšlením opět poskytoval příležitost k pití.

Plukovník a jeho choť byli kdesi dole v údolí. Eva se Shannon se vrátily první domů. Když procházely arkádami kolem Custerova pokoje, Eva nahlédla oknem dovnitř. Viděla Custeru, ležícího na loži. Zavolala na něj, leč on jí neodpovídal. Shannon stála při tom vedle Evy.

"Co se asi děje s Custerem?" zeptala se Eva.

Viděly, že byl úplně oblečen. Klobouk mu zapadl hluboce do očí. Obě dívky vstoupily dovnitř do pokoje.

Obě vyprázdněné láhve na stole a sklenice jim řekly vše. A co neřekly, Shannon si domyslela - vždyť slyšel rozhovor mezi ní a Crumbem.

Eva odklidila lahve a sklenice do skříně.

"Ubohý Custer!" řekla. "Dosud nikdy jsem jej v takovém stavu neviděla. Co se to jen s ním stalo? Co máme nyní počít."

"Zatáhneme závěsy u jeho lože," řekla Shannon a učinila tak, aniž by čekala na Evu. "Nyní jej ze dvora nikdo neuvidí.

Myslím, Evo, že učiníme nejlépe, necháme-li jej o samotě. Až se probudí, bude opět v pořádku."

A vyšly z pokoje ven a zavřely za sebou dveře. Shannon pak vsedla na Senátora a odjela domů.

Bylo jí trpké. Kamkoliv Crumb vkročil, tam vzešlo neštěstí. Čehokoliv se dotkl, vše se hroutilo k zemi. Přála si, aby byl mrtev. Byla by jej nejraději zardousila vlastníma rukama.

O ni nešlo, šlo o Custeru Penningtona. Zdálo se jí nepochopitelným, že Crumb může svůj destruktivní vliv uplatňovat i zde v průzračném charakterním ovzduší Ganada. Její kratičké štěstí leželo roztrženo v troskách. Její život byl zničen.

Hořce plakala a usnula trpce vzlykajíc.

Když se plukovník s chotí vrátili na rancho, Eva jim řekla, že Custerovi není dobře, že si lehl, a že prosí, aby jej nikdo nevyrušoval. Všichni respektovali jeho přání a nikdo do jeho pokoje nevešel. V půl deváté se odebrali na lože.

Eva byla velmi vzrušena. Dosud nikdy neprožila, takové dobrodružství, jaké ji očekávalo dnes večer. Čím více se blížila devátá, tím byla vzrušenější. Uvědomovala si, že se chystá vykonat něco, co se nesrovnává se zásadami její rodiny - ovšem ve své nevinosti a prostotě se domnívala, že se prohřešuje pouze proti starodávnému příkazu, že dívky z pořádných rodin nesmějí v noci samy vycházet ven. Utěšovala se tím, že se ráno se vším přizná a poprosí otce za odpuštění.

Chvatně se převlékla do jezdeckého obleku. Pak tiše vyklouzla ze svého pokoje, prošla obývacím pokojem a kuchyní; odtamtud se dostala snadno do zahrady k vodním nádržím a ke stájím. Za chvíli poté byla v sedle.

Svítil měsíc a noc byla jasná téměř jako den. Srdce Evě bušilo vzrušením, když se blížila k velké sykamore, která stála na rozcestí Sycamore kaňonu s El Camino Largo, kdež, jak jí Crumb řekl, měly být natáčeny noční scény.

Když projela ústím Jackknife kaňonu, rozhlížela se směrem, kde byl rozbit tábor K. K. S. společnosti a bylo jí velmi podivno, že nevidí nikde zář osvětlovacích reflektorů a že je v okolí hrobové ticho.

Jela však dále. Pod velkou sykamorou spatřila obrysy velkého auta. Ze stínu vykročil muž a zavolal na ni.

"Jste to vy, Miss Penningtonová?" oslovil ji.

"Ano," odvětila Eva. "Což dnes v noci nebudete filmovat?"

"Ano. Čekám na ostatní herce. Prosím, nesešoupíte s koně?"

Když Eva seskočila se sedla, odvedl Crumb koně k autu a přivázal jej k zadnímu blatníku; pak se vrátil k Evě a obratně zavedl rozhovor na to, že mladé hezké a talentované dívky mají nejlepší budoucnost u filmu.

Dlouholetá praxe učinila z Wilsona Crumba dokonalého umělce ve svádění. Obvykle zpracovával svoji oběť poněkud, uvažuje, že nestrávil marně nudným vyčkáváním několik týdnů nebo i měsíců, než dospěl ukojení své touhy; v tomto případě však usoudil, že musí jednat okamžitě. Buď se Evy zmocní ještě dnes v noci nebo vůbec nikdy. Eva byla tak nezkušená a tak nevinná, že z rozmluvy nevytušila to, co by se komukoliv jinému zdálo při nejmenším podezřelým; a protože Crumbovi hned neodporovala, domníval se, že s jeho nečistými úmysly souhlasí. Teprve když ji strhl do svého objetí a snažil se ji násilím políbiti, uvědomila si své nebezpečné postavení, do kterého ji přivedla její nezkušenost a lehkověrnost.

Měla v ruce jezdecký bič. Valně se nerozmýšlela a odstrčila Crumba od sebe. Kdyby ji byl nepustil, byla by jej udeřila přímo do tváře.

"Co se to odvažujete! Řeknu vše otcí a Mr. Evansovi!"

"Jen ne tak zhurta!" zavrčel zlobně Crumb. "Dejte si pozor na jazyk! Pamatujte, že jste sama dobrovolně přišla v noci na schůzku s mužem, kterého jste znala teprve jediný den. Jak to se shoduje s ctností, kterou se stále vychloubáte? A pokud se týče Mr. Evanse - ano, kdosi mi dnes říkal, že se za něj provdáte - učiníte nejlépe, když se mu o tom všem ani nezmíníte, sice to s ním špatně dopadne!"

Eva mezitím šla ke svému koni.

"Kdybych měla u sebe zbraň, okamžitě bych vás zabila," řekla výhrůžně. "Kdokoliv z rodiny Penningtonů by vás zabil za to, co jste učinil. Až zítra vše řeknu otcí a bratrovi, jistě vás zabijí, zůstanete-li zde. Učiníte nejlépe, zmizíte-li odtud ještě dnes v noci. Radím vám to ne k vůli vám, ale abych je uvarovala nepřijemností trestního stíhání."

Crumb uchopil drze Evina koně za uzdu.

"U čerta ne tak zhurta, mladá dámo! Musím vám říci své mínění o vašich výhrůžkách. Budete držeti hezky jazyk za zuby, nebo pošlu Evanse za mříže, kam již dávno patří!"

"Pusťte mého koně!" vzkřikla Eva a nasadila koni ostruhy.

Kůň se vzepjal, leč Crumb se držel pevně. Eva udeřila Crumba bičem. Leč poté ji chytil Crumb za rukojeť biče a řekl:

"Poslyšte! Zmíníte-li se někomu o tom, co se s vámi dělo dnes v noci, řeknu úřadům vše, co vím o mladém Evansovi, a můžete být jista, že pak půjde za mříže!"

"Nevíte nic o mr. Evansovi! Vždyť jej ani neznáte."

"Řeknu vám, co o něm vím. Víím, že Evans nechal jít vašeho bratra do vězení, ač tam měl jít sám, poněvadž se dopouštěl zločinu Evans a váš bratr byl nevinný."

Eva trnula překvapením a hrůzou.

"Lžete!" zvolala zoufale.

"Ne, nelžu! Mluvím pravdu, kterou vám mohu dosvědčiti věrohodnými svědky. Mladý Evans prodával ukradenou whisky jakémusi překupníkovi do Los Angeles. Mladý Evans inkasoval všechny peníze. Z toho také zbohatl. Šlo mu všechno dobře, až na to přišel váš bratr a překazil mu jeho nečisté obchody. Evans pak se nepřiznal a dopustil, aby váš nevinný bratr šel za něj do žaláře. Za takového člověka se vy chcete provdati! Chcete-li, aby se o tom o všem dozvěděli jiní lidé, můžete se zmíniti vašemu otci a bratrovi o tom, co se s vámi dělo dnes v noci!"

Eva se shroutila v sedle, hlava jí klesla jako něžná květina sežehnutá plamenem. Crumb viděl, že zvítězil. A nechal Evu klidně odejti.

Bylo půl desáté, když plukovník Pennington byl probuzen klepáním na dveře ložnice.

"Kdo je?" zeptal se plukovník.

Byl to štolba.

"Kůň Mis Evy není ve stáji," řekl poděšeně. "Slyšel jsem as před půl hodinou dusot koňských kopyt. Chtěl jsem se přesvědčiti a šel jsem se podívat do stájí, zda to snad nevyběhl některý náš kůň - a přesvědčil jsem se, že ve stáji schází kůň Mis Evy. Domníval jsem se, že učiním nejlépe, zpravím-li vás o tom okamžitě. Když jsou zde ti filmaři, člověk nikdy neví, co se může státi."

"Mis Eva spí ve svém pokoji," řekl plukovník; "musíme se však poohlédnouti, co se stalo. Custerovi není dnes v noci dobře, proto musíme vyjetí sami; připravte mého koně, obléknu se zatím, budu hotov za několik minut. Filmaři to nemohou být - přece nebudou krásti koně."

Plukovník si byl jist tím, že Eva spí ve svém pokoji, takže se ani o tom nepřesvědčoval. Když vycházel ze svého pokoje, připnul si k pasu bambitku - věc to u něj nebyvalá.

Když sestupoval po schodišti ke stájím, viděl, že někdo proti němu kráčí vzhůru. V měsíčním svitu poznal Evu.

"Evo," zvolal. "Kde jste byla? Co jste kde v noci sama hledala?"

Eva neodpověděla a vrhla se otci vzlykajíc do náruče.

"Co je? Co se vám stalo, drahoušku? Svěťte se mi!"

Eva nemohla pro řinoucí se slzy mluvit. Plukovník ji něžně odvedl do jejího pokoje. Tam ji usadil do lenošky a snažil se ji uklidnit a přiměti k souvislému vyprávění.

Posléze vše otci řekla.

"Nemusíte plakati," utěšoval ji otec. "Provedla jste sice notnou pošetilost, ale nic špatného. A oně špinavé pomluvy o Guyovi nevěřím."

"Ale přece jest to pravda," vzlykala Eva. "Vím, že jest to pravda. Vzpomínám si na různé podrobnosti, jichž souvislost mně dříve byla temnou, dnes však se mně objasnila. Všichni jsme byli přesvědčeni, že Custer byl nevinný. Vzpomeňte si jen, jak se Guy změnil, když Custer odešel. Stal se z něj zcela jiný člověk. A ty peníze - za ty peníze měla být zařízení moje nová domácnost. Nikdy jsem dosud nedomyslna tyto důsledky. Ty peníze nebyly poctivě získány. Ach, otče, to je hrozné - a já jsem jej měla tak ráda. Představte si, že Guy dopustil, aby Custer, můj bratr šel za něj do žaláře!"

A vzlykala znovu.

"Pláčem si nepomůžete," řekl rozvázně plukovník. "Jděte nyní spát a zítra si o tom důkladně pohovoříme. Dobrou noc, drahoušku."

Políbil ji a sešel do stájí. Osedlal si sám koně, poněvadž štolba vida, že se kůň Mis Evy vrátil, zavedl jej zpět do stáje a šel sám opět na lož.

Plukovník pak chvatně jel k tábořišti filmařů v Jackknife kañonu. Tam vše spalo. Na plukovníkovo volání teprve po chvíli vynořila se ze stanu ospalá hlava. "Co si přejete?"

"Chci mluvit s Mr. Crumbem. Kde je?"

"Nevím. Odejel ve svém autu brzy z večera pryč a dosud se nevrátil. Oč běží? Již ho zde někdo hledal. Vy jste plukovník Pennington, není-liž pravda? Nemohl jsem vás okamžitě poznati. Hledal ho zde před chvílí mladý urostlý chlapík. Byl to bezpochyby váš syn. Mohu vám něčím prospěti?"

"Ano," odvětil plukovník. "Uvidíte-li Mr. Crumba, vyřiďte mu, že do deseti hodin zítra dopoledne musíte odkliditi váš tábor a opustiti moje uzemí!"

A otočil svého koně a zamířil zpět na rancho.

"U čerta, co se to děje?!" zamručel ospalý filmař a zmizel opět ve stanu.

XXXIV.

Shannon Burkeová si po probdělé noci, časně ráno, vyjela. Cítila podvědomě, že nádherné kouzlo přírody aspoň na chvíli zaplaší temné chmury, které kalily jasný obzor, jejího kratičkého, sotva se zrodilšího štěstí.

První člověk, který ji onoho rána uviděl, byl sluha z tábořiště K. K. S. společnosti, který v lese sbíral dříví na rozdělení

ohně. A tak jej zajímalo počínání Shannon, že nechal sbírání kletí a díval se za ní tak dlouho, dokud mu nezmizela s očí. Viděl jak Shannon pomalu popojíždí a vlekouc za sebou mohutnou větev, zametá jí projetou dráhu. Při tom se stále ohlížela - na některých místech pak metla větví úsilovněji.

A v pět hodin ráno, když již slunce svítlo, seskočila s koně u stáji na Canadu a spěšně se hnala po schodech vzhůru k obytnému stavení. Železná vrata hlavního vchodu byla dosud zavřena, proto obešla dům a zaklepala přímo na dveře plukovníkovy ložnice.

Plukovník jí vyšel v ústřety již úplně oblečen - pravděpodobně se chystal k ranní vyjížďce. Ve výrazu jeho tváře bylo lze čísti, že se cosi neblahého přihodilo.

"Plukovníku," zvolala, "Wilson Crumb byl zavražděn."

Dnes jsem si časně ráno vyjela a na rozcestí Sycamore kaňonu a El Camina Larga viděla jsem pod stromem jeho mrtvolu."

Oba, plukovník i Shannon měli v oné chvíli na mysli totéž - kde je Custer?

"Zpravila jste o tom lidi z K. K. S. společnosti?"

"Ne, jela jsem přímo sem."

Jste si jista tím, že to byl skutečně Crumb a že byl skutečně mrtev?" zeptal se plukovník.

"Ano, jsem přesvědčena, že to byl Crumb. Ležel na znak a poznala jsem jej zcela určitě, přesto že jsem neslezla s koně."

Mezitím k nim přišla paní Penningtonová. "To je hrozné!" zvolala.

"To není hrozné," odvětil zachmuřeně plukovník. "Jsem proklatě rád, že ten bídák je mrtev."

Shannon vzhledla udiveně na plukovníka - paní Penningtonová udivena nebyla, poněvadž plukovník jí již sdělil, co se s Evou v noci dalo.

"Byl to špatný člověk," řekla Shannon. "Svět jeho smrti nic neztratí."

"Vy jste jej znala?" zeptal se udiveně plukovník.

"Ano, znala jsem jej v Hollywoodu," odvětila Shannon.

Shannon se netajila tím, že Crumba znala, poněvadž si uvědomovala, že při vyšetřování, které vražda bude mít v zápětí, jistě budou uvedeny její styky s Crumbem na přetřes. Obávala se jen toho, že Custer zavraždil Crumba. Již to, že odpoledne přes míru pil, nasvědčovalo tomu, že slyšel celý její rozhovor s Crumbem, a že jím byl velmi dotčen.

"Myslím, že učiníme nejlépe," řekl plukovník, "zpravíme-li o tom šerifa."

A odešel do kanceláře k telefonu. Mezitím co plukovník dlel v kanceláři, jeho choť vyprávěla Shannon, co Eva v noci zažila s Crumbem.

"Bídák!" prohodila Shannon.

A v tom se již vrátil plukovník. "Podívám se po našich dětech, budou-li chtít s námi vyjeti jako obvykle," řekl. "Není přece důvodu, proč bychom vynechali naši obvyklou vyjížďku."

Pootevřel dveře do Evina pokoje a nahlédl dovnitř. Zdálo se, že Eva ještě spí. Měla rozpuštěné vlasy - bohaté její kučery byly rozloženy po polštářích. Plukovník opatrně přivřel dveře, aby ji neprobudil.

Když vstoupil do pokoje svého syna, spatřil, jak Custer leží úplně oblečen na loži, s bambitkou za pasem. Plukovník si uvědomoval, že jeho podezření bylo oprávněné.

Ale proč jen asi Custer Crumba zabil? Přece nemohl vědět, jak ten bídák - Evu urazil, poněvadž Eva se s tím svěřila pouze otci.

Plukovník se Custeru lehce dotkl.

Custer otevřel oči a usedl na okraj lože. Nejprve pohlédl na otce a pak na sebe - na boty, ostruhy, jezdecké kalhoty a na bambitku za pasem.

"Kolik je hodin?" zeptal se.

"Pět hodin."

"Usnul jsem. Byl bych rád, aby již byl čas k večeři. Mám proklatý hlad."

"Čas k večeři? Vždyť budeme teprve snídati. Jest pět hodin ráno."

Custer překvapeně vstal.

"To jsem ale včera notně přebíral, řekl Custer upřímně se usmívaje. "Měl jsem včera světobol a trochu jsem se více napil; spal jsem od včerejšího odpoledne až do dnešního rána!"

"Vy tedy jste od včerejška nevykročil z tohoto pokoje?" zeptal se plukovník.

"Samozřejmě, že ne. Myslil jsem, že je dosud večer, až vy jste mně řekl, že jest již ráno," odvětil Custer.

Plukovník si nervosně prohrábl vlasy.

"Jsem tomu rád," řekl spokojeně.

Custer ovšem nechápal, proč jest otec tomu rád.

"Pojedeme jako obvykle?" zeptal se Custer.

"Ano."

"Budu za vteřinu připraven. Chci se jen trochu omýti."

Za několik minut poté přišel Custer ke stájím. Účinky whisky již zcela vyprchaly. Custer se tvářil jako obvykle a ne snad jako člověk, který by měl duši obtíženou vraždou. Byl rád, že vidí Shannon a vřele jí na pozdrav tiskl ruku.

Dnes, po důkladném vyspání usuzoval o událostech minulého dne mnohem rozumněji a uznával, že jeho lítost a žal byla pošetilou slabostí. Ať již bylo mezi Crumbem a Shannon cokoli, jistě ona mu to objasní. Kdyby nebyla Eva přerušila jejich rozmluvu, byl by se to dozvěděl již včera.

Nasedl do sedel a vyjeli. Plukovník jel Custerovi po boku a řekl:

"Shannon nalezla cosi hrozného v Sycamore kaňonu," a odmlčel se.

"Cosí hrozného, co by to mohlo být?" zeptal se zcela klidně Custer.

"Wilson Crumb byl zavražděn. Shanon našla jeho mrtvolu."

"Hrome!" zvolal Custer. "A kdo myslíte, že to asi učinil?"

A cítil, jak je mu v té chvíli u srdce úzko, poněvadž si uvědomoval, že jest přítomen ten, kdo mohl býti příčinou smrti Wilsona Crumba. A drahnou chvílí se neodvážil ohlédnouti se na Shannon.

Ujeli sotva sto yardů, když Custer zastavil Apače a seskočil se sedla.

"Vždyť jsem si to myslel!" řekl prohlížeje Apačovo přední kopyto. "Zase ztratil podkovu - stalo se to jistě ještě v ohradě, poněvadž minulé noci ji ještě měl. Jeďte zatím napřed, přijedu za vámi na Baldym."

Štolba ve stáji pomáhal Custerovi sedlati Baldyho.

"Byla to úplně nová podkova," řekl Custer. "Poohlédněte se po ní dobře po ohradě, mohla by se zcela dobře znovu přibít."

Pak se vyhoupl na Baldyho a jel za ostatními.

Mezitím šerif z osady Ganado se odebral do kaňonu, aby ohledal mrtvolu a místo zločinu.

Když se Penningtonovi vrátili z vyjížďky a chystali se snísti, shledali, že Eva dosud nevyšla ze svého pokoje.

Plukovník pozval Shannon, aby s nimi společně posnídala.

"Měla bych jít vzbudit Evu," prohodila paní Penningtonová.

Ostatní zatím šli do jídelny. Sotvaže však stanuli na prahu, byli poděšeni zoufalým výkřikem.

"Custere! Custere!" volala paní Penningtonová svého chotě.

Všichni se obrátili a chvátali do Evina pokoje, kde našli paní Penningtonovou zhroucenou na loži své dcery a žalostně vzlykající. Plukovník, Custer i Shannon v mžiku byli u ní. Pokrývka s lože byla stržena. Polštáře byly potřísněny krví a Eva třímala v ruce revolver, který dostala od Custeru o minulých vánocích.

"Moje ubohá holčičko!" vzlykala zoufale paní Penningtonová. "Proč jste nám to učinila?"

Plukovník něžně objal svoji choť. Nemohl ani promluvit. Custer stál jako socha. Zdálo se, že dosud nemůže pochopiti dosah hrůzného neštěstí. A zoufale se obrátil k Shannon. Ta tiše štkala. A něžně položila Custerovi ruku na rameno.

"Můj ubohý hochu!" řekla.

Teprve tato slova Custeru vzpamatovala. Sklonil se nad ložem a zašeptal.

"Drahá, malá sestřičko, jak jste to jen mohla učiniti, když vás všichni máme tak rádi?"

Plukovník poklekl vedle lože a položil ucho těsně k Evinu srdci. Chvilí napjatě poslouchal a pak zvolal:

"Není mrtva! Honem zavolejte Dra Baldwin! Honem! A pak zatelefonojte do Los Angeles pro Dra Carruthers, aby okamžitě přijel na Ganado!"

Custer se řítí do kanceláře k telefonu.

Teprve později, když čekali na příchod lékaře, pověděl plukovník Custerovi o Evině nočním dobrodružství s Crumbem.

"Jistě se chtěla připravit o život kvůli tomu, co ten bídák řekl o Guyovi," řekl plukovník. "Jiný důvod přece mít nemohla."

A pak přišel Dr. Baldwin. Všichni stáli kol lože v horečném napětí, zatím co lékař Evu vyšetřoval. I Dr. Baldwin, ač na venek klidný, byl v hloubi duše hluboce vzrušen - vždyť byl při tom, když Eva spatřila světlo světa a znal každý významnější okamžik jejího života.

Posléze se vzpřímil nad ložem. Oči všech se na něj upřely.

"Dosud žije," řekl, leč v jeho hlase se zračila velmi sporá naděje.

"Telefonoval jsem pro Dra Carruthers," řekl plukovník. "Jest již na cestě sem. Řekl Custerovi, že zde bude během tří hodin."

"Také jsem zavolal několik ošetřovatelek," poznamenal Custer.

Doktor Baldwin na to nic neřekl.

"Myslíte, že tedy nemůžeme doufat?" zeptal se plukovník.

"Dokud je život v těle, stále ještě můžeme doufat," Penningtonovi pochopili.

"Udržíte ji při životě dokud nepříjde Dr. Carruthers?" zeptal se plukovník.

"Nemusím vám přece říkat, že učiním, seč budu moci."

Přišel Guy se svojí matkou. Bylo zřejmo, že nenadálá katastrofa jím příšerně otřásla. Počínal si tak podivně, že všichni bezděky i o něj jevíli obavy. Musili jej hlídati, aby snad sám sobě z lítosti a žalu si nesáhl na život.

Stále naléhal, aby mu sdělily všechny podrobnosti, které byly příčinou této žalostné tragedie. Zprvu mu chtěli vše zatajiti, leč nedal si říci a naléhal tak, že mu posléze musili říci vše, co věděli.

Guy byl povahy velmi citlivé, spíše precitlivělé; nedovedl s chladnou myslí snášeti rány osudu. Sebevražda Evina pak působila tak mocně na jeho vznícený duševní stav, že téměř zuřil; plukovník s Custerem s ním nemohli nic svést a musili si přivolati na pomoc dva zaměstnance z rancho.

Když pak k Penningtonovým přišel šerif, aby je vyslyšel o podrobnostech Crumbovy vraždy, bylo zřejmo, že Guyova mysl byla tak hluboce dotčena, že nevěděl, co se kolem něj děje. Seděl a tupě zíral před sebe, očima divoce koule, chvílemi měl záchvaty zuřivosti. Na návrh Dra Baldwin odvezli jej do sanatoria nedaleko Los Angeles.

V jedenáct hodin přijel nejlepší chirurg z Los Angeles Dr. Carruthers a přivezl s sebou ošetřovatelku. Eva dosud dýchala. Okamžitě se dal s Dr. Baldwinem do práce. Ostatní členové rodiny Penningtonovy se Shannon očekávali výsledek jejich úsilí v obývacím pokoji. Paní Evansová doprovázela svého syna do sanatoria do Los Angeles.

Posléze se dveře obývacího pokoje otevřely a Dr. Carruthers vstoupil. Zraky všech se vpily do jeho tváře. Plukovník a Custer nedočkavě vstali.

"Nuže?" zeptal se plukovník šeptem.

"Operace se zdařila. Právě jsem vyjmul kulku."

"Tedy bude žít!" zvolala paní Penningtonová.

Dr. Carruthers jí něžně stiskl ruce.

"Drahá paní Penningtonová," řekl, "bylo by ode mne krutým, kdybych ve vás živil naději, která by se mohla ukázat marnou. Máme velmi sporou naději. Lze mluvit o zázraku, že byla živa, když jsem přišel. Za to můžeme děkovat pouze její skvělé konstrukci, která jest výsledkem jejího vzorného, střídavého života."

Paní Penningtonová se dala do pláče.

"Tedy nemůžeme jí nijak pomoci?" otázal se plukovník.

"Učinil jsem vše, seč stačily mé síly," odvětil Dr. Carruthers.

"Nebude tedy dlouho živa?"

"Konec může nastat v několika hodinách nebo snad dokonce minutách. Buďte však ubezpečeni, že je v dobrých rukách. Nikdo by ji nemohl ošetřovat lépe než Dr. Baldwin."

Poté Dr. Carruthers odejel.

Odpoledne přijeli policejní úředníci z Los Angeles, provázení detektivy státního návladnictví. Crumbova mrtvola ležela dosud na původním místě, hlídána obecním strážníkem z Ganada. Zpráva o vraždě se rozšířila po okolí jako blesk a již od časných hodin dopoledních kupili se kolem místa neštěstí okolní farmáři, lidé z osad a okolí. Mezi nimi byl i Slick Allen, který právě byl propuštěn z vězení a vrátil se do údolí na Ganado.

Svrchovanému úsilí strážníka se podařilo udržet zvědavce v určité vzdálenosti od mrtvoly - ovšem, všeliké eventuelní pátrání po stopách pachatele bylo vyloučeno, poněvadž bylo okolí rozdupáno dříve ještě než přišli policejní úředníci z Los Angeles.

Když posléze mrtvola byla uložena v ambulančním voze, který přijel z Los Angeles, jeden z detektivů zvedl se země, právě na místě, kde ležel zavražděný Crumb, koňskou podkovu. Bylo zřejmo, že dosud nebyla dlouho na kopytě koně a že s něj byla násilím stržena.

Když si detektiv podkovu pozorně prohlížel, byl samozřejmě obklopen tlupou zvědavců. Mezi nimi byl i Allen.

"To je podkova koně mladého Penningtona," řekl Allen.

"Jak to víte?" tázal se detektiv.

"Byl jsem u nich zaměstnán u koní ve stáji. Kůň mladého Penningtona často ztrácí podkovu. Proto jej také nechávají zvláště kovati, aby ji tak lehce nemohl ztratit. Poznám tu podkovu mezi miliony jiných.

Kdyby tu nebyly stopy pošlapány, mohl bych okamžitě říci, byl-li jeho kůň zde, či ne."

A Slick Allen poklekl a pozorně prohledával půdu kolem místa, kde mrtvola ležela.

"Vidíte!" zvolal. "Zde jest otisk zadního kopyta onoho koně. Vidíte, má poněkud hranatý obrys! To jest jistojistě otisk Apačova kopyta!"

Detektiv okamžitě věnoval tomuto nálezu svoji pozornost. Pátral v okolí po dalších otiscích, leč nenašel nic.

"Vypadá to zde, jakoby tu byl někdo větví zahlazoval stopy," prohodil detektiv. "Stopy jsou úplně nečitelné."

Ze zástupu zvědavců vystoupil drobný hoch.

"Ano, dnes ráno v pět hodin jsem zde viděl děvče na koni, jak vleklo za sebou větve a zametalo cestu za sebou.

"Znáte ono děvče?" zeptal se detektiv.

"Ne - nikdy před tím jsem ji neviděl."

"A poznal byste ji, kdybyste ji znovu uviděl?"

"Ano, jistě. Byla velmi hezká. I jejího koně bych poznal."

XXXV.

Eva dosud slabě dýchala, když slunce zapadalo za horami. Shannon onoho dne od Penningtonů vůbec neodešla. Cítila, že ji Custer potřebuje mít kolem sebe, že všichni vlastně ji potřebují, aby, pokud její slabá síla k tomu stačí, mímila jejich bolest. Dětila se s nimi o tíži břemene, které neúprosný osud naložil na jejich bedra.

Když zapadalo slunce, stála právě s Custerem na dvoře, nedaleko Evina pokoje, když v tom vjelo jižní branou do dvora cizí auto. Tři ze čtyř mužů, sedících v autu se zvedli a kráčeli přímo k nim.

"Jste, pane, Custer Pennington?" otázal se jeden z nich.

"A vy jste Miss Burkeová - Miss Shannon Burkeová?"

"Ano."

"Jsem vládní šerif. Mám zde na vás zatykač."

"Nás chcete zatknouti?!" zvolal Custer. "Proč?"

Šerif jim přečetl nahlas text zatykače. Vinil je z vraždy Wilsona Crumba.

"Lituji, Mr. Penningtone," omlouval se vládní šerif, "leč zatykač zní zcela jasně a musím dostát své povinnosti."

"Vy nás chcete okamžitě odvézt? Nemůžete prosím posečkat - moje sestra právě umírá. Nemohl byste zůstat se mnou u nás do té doby, než zemře?"

Šerif potřásl záporně hlavou.

"Pokud se mne týče, milerád bych vám vyhověl," řekl šerif, "leč musím vykonat svoji povinnost - ostatně zatelefonuji do Los Angeles a uvidíme, co se dá dělat. Kde zde máte telefon?"

Pennington mu dal potřebné vysvětlení.

"Zůstaňte zatím zde s mými lidmi," řekl šerif, "půjdu k telefonu."

As za patnáct minut se vrátil a smutně řekl:

"Nelze nic na původním rozkazu měnit, musím vás oba okamžitě odvézt."

"Mohu však se ještě podívat na svoji ubohou sestru než odejdu?" zeptal se Custer.

"Ano," odvětil šerif a následoval Custer.

V pokoji u Evy byl Dr. Baldwin a jedna z ošetřovatelek. Custer stanul nad ložem a zíral na Evinu bledou tvář. Ležela zcela nehybně a nic nenasvědčovalo tomu, že žije. - Dr. Baldwin však tvrdil, že žije. Custer políbil Evu a odvrátil se. Chtěl jí říci "S Bohem", leč zlomil se mu pohru - im hlas. Chvatně vykročil z pokoje. Plukovník a jeho choť byli na dvoře u Shannon. Právě se dozvěděli o této nové ráně, která na ně působila jako blesk. Zdálo se, že plukovník za ten den zestárl o několik let. Byl to dnes osudem uštvaný, unavený, zoufalý muž. Jejich milovaný Custer a Shannon, kterou si oblíbili jako vlastní dceru, měli být vyrváni z jejich středu právě ve chvíli nejtěžší.

Předběžný výslech byl ustanoven na příští pátek. Onoho dne časně z rána Custer obdržel z Canada zprávu, že Eva dosud žije a že Dr. Baldwin doufá, že snad ji přece uzdraví.

Na Canada úzkost a zoufalství sídlily v srdcích otce a matky Penningtonových. Plukovník cítil, že by měl být v Los Angeles, aby účinně zasáhl do obhajoby svého syna; přesto však si uvědomoval, že musí zůstat u své zoufalé choti. A ani jeho srdce by bylo nedovolilo, aby opustil svoji dceru, kterou miloval, a z níž mohl život prchnouti každé chvíle. Paní Evansová se vrátila z Los Angeles hned den poté. Byla téměř zoufalá z řetězu tragedií, který neblahý osud snoval kolem její rodiny. Vyprávěla, že Guy se již pravděpodobně neuzdraví; že ani ji nepoznal a že vůbec se na nic ze svého dosavadního života nepamatuje.

Ve čtvrtek v noci v deset hodin vstoupil Dr. Baldwin do obývacího pokoje, v němž dlel plukovník se svojí chotí a paní Evansovou. Již po celé dva dny nikdo z nich nezamhouřil ani oka. Byli unaveni a stále jakoby vyděšení. I stálý lékař byl k smrti unaven, poněvadž po celý ten čas s neúmornou pílí rval se s osudem o život Evy; s bledou tváří předstoupil před ně - a dnes poprvé matný úsměv mu pohrával rty.

"Doufám," řekl, "že se nám podaří ji zachrániti."

Ostatní nebyli schopni slova. Tak je zachvátilo zoufalství, že nyní ani se neodvážili doufat.

"Před několika okamžiky nabyla právě vědomí. Pohlédla na mne, usmála se a pak usnula. Nyní dýchá zcela přirozeně. Nesmíme ji ovšem rušiti. I vy byste si měli nyní odpočinouti. Paní Penningtonová a i vy paní Evansová nutně potřebujete spánku, jinak bych nemohl převzít zodpovědnost za váš zdravotní stav. Nařídil jsem ošetřovatelce, aby mne v noci okamžitě zavolala, kdyby se snad něco vážného přihodilo; odeběřete-li se do svých pokojů, lehnu si zde na pohovku - ani mně dnes neuškodí trochu spánku."

Plukovník položil lékaři ruku na rameno:

"Doktore Baldwine, bylo by zbytečné, abych se pokoušel vám děkovati," řekl plukovník, "slova lidské řeči na to by nestačila."

"Také nemáte zač, Penningtone. Víte přece, že ji mám právě tak rád jako vy. A každý, kdo ji znal, měl ji rád a byl by pro ni jistě učinil totéž. Nyní jděte všichni spát - ráno bude jistě dobře. Kdyby se snad během noci něco vážnějšího přihodilo, okamžitě vás vzbudím."

Custer Pennington a Shannon Burkeová očekávající den hlavního přelíčení radovali se, když den ze dne přicházely z Canada příznivější zprávy, až posléze se dozvěděli, že zdravotní stav Evy se tak dalece zlepšil, že jí již nehrozí vážné nebezpečí.

Při výsleších svědků si Custer teprve uvědomil, jak neblahý osud kolem něj spletl síť usvědčujících důkazů. I služebníci z Canada vypovídali proti němu. Panská dosvědčila, že řečeného večera před vraždou jej viděla pozdě v noci úplně oblečeného. Vstoupila tehdy jako obvykle do jeho pokoje s konvicí vody nevědouc, že je uvnitř a spatřila jej úplně oblečeného ležeti na lůžku; za pasem měl zasunutou bambitku.

Štolba dosvědčil, že oné kritické noci Custerův kůň Apač nebyl ve stáji. Hřebelcoval ho posledně časně večer. Tehdy také s Custerem prohlíželi Apačova kopyta byl právě nedávno kován. Kromě toho dosvědčil, že ráno po vraždě bylo dosud na koni znáti, že byl pod sedlem dosud propocen a že ztratil přední podkovu.

Jeden ze zaměstnanců K. K. S. atelieru přesvědčil, že jakýsi mladý muž, který se nápadně podobal Custerovi, přijel v devět hodin večer před vraždou do tábořiště filmařů a ptal se po Crumbovi - mladý muž prý byl velmi vzrušen a když mu řekli, že Crumb právě v táboře není, odejel kvapně k Sycamore kaňonu.

Jiným usvědčujícím důkazem byl nález Apačovy podkovy pod Crumbovou mrtvolou. Scházal ovšem důvod zločinu - ten pak opatřil svojí výpovědí Allen a jeden z Penningtonových sluhů.

Ten dosvědčil, že jeho povinností bylo pečovati o udržování teplé vody v domě. V sobotu 5. srpna zapomněl zavřítí hořáky. Vracel se do kotelny v devět hodin večer, aby tak učinil. Když vyšel z domu do zahrady k vodním nádržím, uviděl v šeru líbající se dvojici. Byli to Custer Pennington a Shannon Burkeová. Mrzelo jej tehdy, že na ně bezděky narazil a odešel opačným směrem.

Spojující článek mezi tímto peklem a motivem ke zločinu, poskytl pak úmorný půlhodinový výslech Allena, který se stal pravým utrpením pro Shannon. Allen vyličil soudu špinavou historii jejího života s Crumbem, že byla oddána požívání narkotik; z toho všeho pak umělými kličkami dovozoval, že původcem zločinu byl Custer Pennington.

Custer nemohl nijak dokázati své alibi, poněvadž byl v kritické době opilý a také nikdo mu nemohl dosvědčiti, co se s ním dělo od oné chvíle, kdy do jeho pokoje vstoupila služka s konvicí vody, do páté hodiny ranní, kdy jej našel otec na loži oblečeného.

Custer si uvědomoval, jaký neblahý vliv mají tyto okolnosti na přísedící, když sám nemohl určitě říci, zda v oné noci, kdy se vražda stala, ze svého pokoje vyšel či nikoliv. A obával se příliš resolutně se obhajovati, jsa přesvědčen, že Crumba zavraždila Shannon Burkeová.

Shannon ovšem nebyla tak usvědčována jako Custer. Jediným usvědčujícím důvodem byla výpověď chlapce z K. K. S.

tábořiště, který ji viděl ráno po vraždě zakrývati stopy koňských kopyt kolem mrtvol. Zdálo se býti pravděpodobno, že přísedící uznají Shannon vinnou pouze spoluúčastí na vraždě.

Znaleckým dobrozdáním vyšlo na jevo, že Crumb byl zabit ranou z těžké pistole kalibru čtyřicetpět; svědci dosvědčili, že Custer Pennington měl takovou pistol, dokonce ji měl v okamžiku zatčení u sebe; pás s nábojnicemi byl nalezen nedbale pohozený na jeho loži.

Když byla vyslýchána Shannon Burkeová, oči všech přítomných v soudní síni byly upřeny na ni. Ne snad jen proto, že byla mladá a krásná, ale hlavně, poněvadž všichni se zajímali o život, jaký vedla v Hollywoodu. Nikdo nechtěl ani věřiti, že tato jemná, krásná dívka s příjemným hlasem a uhlazeným chováním by se byla mohla oddávati tak hnusným neřestem, jak o ní tvrdil Slick Allen.

Allen ji probodával při výslechu očima právě tak, jako tehdy při své první návštěvě v Crumbově atelieru - jakoby se snažil rázem se rozpomenouti na tvář někoho, koho již dávno neviděl.

Přesto, že Shannon vypovídala na povrch klidně, přece bylo zřejmo, že nervově velmi trpí. Její líčení činu účinkovalo jako rázem explodovavší bomba; žádala soud, aby směla vypovídati souvisle a aby nebyla přerušována otázkami.

"Od 30. července minulého roku, kdy jsem odešla z Hollywoodu, neviděla jsem Mr. Crumba až odpoledne onoho dne před vraždou; též jsem s ním během oné doby nebyla v písemném spojení. Tvzení Mr. Allena, že jsem požívala narkotika, bylo zcela pravdivé, ovšem zapomněl uvést, že mne tomuto zlozvyku naučil Crumb. Nežila jsem s ním jako jeho žena. Bála jsem se jej a když jsem jednou z jeho moci unikla, nechtěla jsem se již k němu vrátiti. Když jsem od něj odešla, ani jsem mu neřekla, kam odcházím.

Odpoledne, před tím než byl zavražděn, setkala jsem se s Crumbem ve dvoře domu plukovníka Penningtona. Penningtonovi nevěděli o mých dřívějších stycích s Crumbem. Vím, že kdyby byli znali můj dřívější život, nebyli by mne u sebe trpěli. Crumb mne vyhrůžkami donucoval, abych se k němu vrátila - což jsem odepřela. Vyhrožoval, že nepůjdu-li s ním, prozradí všem můj bývalý život. Věděla jsem, že oné noci bude nahoře v kaňonu. Jela jsem tam a zastřelila jsem jej. Ráno po vraždě jsem jela na místo činu a snažila jsem se všemožně zahladiti stopy - naučila jsem se dosti dobře čisti stopy od Custeru Penningtona. To je moje doznání. Poznamenávám ještě, že Mr. Pennington neměl na vraždě ani sebemenší účast."

Doznání Shannon přechodně roztřálo síť důkazů, usvědčujících Custeru. Leč státní návladní nebyl tímto doznáním přesvědčen, podrobil ji novému křížovému výslechu a předvolal si nové svědky. Tito ovšem její doznání nemohli svými výpověďmi popřiti, ona však také nemohla nikterak věrohodně dokázati, že někdy měla ve svém vlastnictví pistol těžkého kalibru a kam ji po vraždě ukryla.

A během křížového výslechu přišlo také několikrát na přetřes jméno jejího rodného města. A kupodivu zvuk tohoto jména působil na Allena. Kdo by ho byl v oněch chvílích bedlivěji pozoroval, byl by zřel, že jest zaražen, zmaten a že se v jeho nitru cosi děje.

Několik minut zíral upřeně na Shannon. Pak popošel k jejímu obhájci a cosi mu zašeptal. Když tento mu přisvědčil, odešel Allen ze soudní síně.

Příštího dne obhájce uvedl nového svědka: Japončika, který sloužil v bungalowu na Vista del Paso. Dosvědčil, že výpověď Shannon byla potud správná, že nežila s Crumbem jako muž a žena.

Pak byl opět vyslýchán Allen. Líčil onen večer, který strávil v Crumbově bungalowu, kromě jiného i to, že Miss Burkeová, kterou tehdy znal pod jménem Gaza de Lure, odešla z bungalowu v tutéž dobu jako on. Dosvědčil, že se jí Crumb tehdy ptal, proč jde tak brzy domů, že Shannon mu odpověděla, že si musí ještě napsati dopis; že on, Allen, pak prohodil, že myslil, že Shannon bydlí v bungalowu, načež ona opověděla, že tráví v bungalowu valnou část dne, v noci však, že odchází do vlastního bytu. Kromě toho Allen uvedl, že celý tento rozhovor se udál v přítomnosti Crumbově, který vůbec tehdy nepopíral pravdivost tvrzení Shannon.

Shannon si nedovedla dobře vysvětliti, proč Allen zahrotil svoji výpověď v její zřejmý prospěch - domnívala se, že chce přitížit Penningtonovi, na kterého měl již dříve spaden.

Státní návladní ve své závěrečné řeči vylíčil barvitě celý průběh zločinu od onoho okamžiku, kdy Custer Pennington sedlal na Kanadu svého koně. Pak jej následoval vzhůru k tábořišti K. K. S. v Jackknife kaňonu, kde se ptal na Crumba, pak opět Sycamore dolů, kdež v ústí Jackknife spatřil světla Crumbova vozu.

Že vyjel s přímým úmyslem Grumba zavraždit, bylo zřejmo z toho, že měl za pasem bambitku, což jindy, jak souhlasně svědky dosvědčeno, nečiníval. Návladní živě líčil, jak Custer se nachýlil v sedle a střelil Crumba přímo do srdce, kuň se výstřelu lekl, vyhazoval a při tom ztratil podkovu, která byla později detektivem nalezena pod mrtvolou.

"A tato žena," pokračoval návladní, "tato žena věděla, že Custer Pennington se chystá zavraždit Wilsona Crumba. Věděla to a přece se nesnažila tomu nějak zabrániti. Naopak, jakmile se dozvěděla, že vražda jest dokonána, jela na místo hrůzy a snažila se setřiti stopy zločinu, který spáchal její milenec."

Doznání Shannon bylo touto řečí úplně vyvráceno.

Návladní vzal ze svého stolu kulku, která byla při pitvě nalezena v Crumbově mrtvole.

"Kde je pistole, z níž vylétla tato kule? Zde, pánové!"

A ukázal těžkou pistol, která byla nalezena v Custerově pokoji.

"Porovnejte tuto kuli s ostatními, které nejsou dosud vypáleny a nalézají se dosud v automatickém zásobníku. Jsou úplně totožné. A tato pistol nenáleží Shannon Burkeové. Nikdy ani podobnou neměla. Kdyby ji byla měla, mohla by nám říci, kde ji koupila; to ovšem nemůže. A nechce-li nám snad prozradit jméno toho, kdo jí pistol opatřil, mohla by nám alespoň říci, kam ji po vraždě ukryla. Než ani to nemůže - a proč? Poněvadž vůbec nikdy dosud ve svém životě neměla v ruce pistol tak těžké ráže. Proto také nemohla zavraždit Wilsona Crumba."

Když se porota odebrala k poradě, bylo více než jisto, že Custerův osud jest zpečetěn - osud Shannon pak byl nerozhodnut. Allenova poslední výpověď a svědectví Japončikovo jí ovšem velmi prospělo.

A tak tedy nebylo velkým překvapením, když několik hodin poté porota vyřkla rozsudek, který se shodoval s veřejným míněním publika Los Angeleského. Custer Pennington byl uznán vinným z vraždy prosté, Shannon Burkeová pak osvobozena.

XXXVI.

Onoho dne, když byl slavnostně prohlášen rozsudek nad Custerem, plukovník Pennington a Shannon Burkeová byli přítomni v soudní síni. Paní Penningtonová zůstala doma u pozdravující se dcery. Shannon přišla do soudní síně dříve. Když přišel plukovník, sedl si vedle ní a stiskl jí upřímně ruku.

"Ať se děje cokoliv," řekl plukovník, "důvěřuji pevně Custerovi. Věřím, že jest nevinný - nemám porotě za zlé, že vyřkla svůj soud, vždyť za daných okolností nemohla ani jednati jinak. Ještě včera mně Custer tvrdil, že jest nevinný - vím, že můj syn není schopen lži. Domníval se, že vy Shannon jste Crumba zabila. Vyslechl totiž vaši poslední rozmluvu s Crumbem na našem dvoře a vytušil z ní, že máte důvod k nenávisti vůči němu. Dnes ovšem ví právě tak jako my všichni, že jste onu vraždu nespáchala. Snad osoba vraha zůstane navždy zahalena rouškou tajemství. A Custer vás, milé dítě, má neskonale rád!"

"I po tom všem, co o mně slyšel před soudem? Mne s mojí minulostí? Domnívala jsem se, že nikdo s vaší rodiny mne nebude již chtít znáti."

Plukovník ji stiskl vřele ruku.

"Ať se stane cokoliv, vrátíte se se mnou k nám. Chtěla jste obětovati svůj život za mého syna. A ani kdyby toho nebylo, stačilo by to, že vás má rád, že vy oba se máte rádi."

Shannon zvlhly pohnutím oči - první zjevné znamení niterního vzrušení během dlouhých týdnů úmorných výslechů. Nic ji tak hluboce nedojmulo, jako velkodušnost starého hrdého plukovníka.

Když vrchní soudce ohlásil rozsudek a uvědomili si, že Custer Pennington byl odsouzen k smrti, přesto, že nemohli jiné rozhodnutí předpokládati, oněměli bolestí.

Než ani odsouzený Custer, ani plukovník nedali ničím na jevo, jak se jich tato rána osudu dotkla. Vždyť byli oba z rodu Penningtonů a jejich rodová pýcha jim nedovolila, aby dali na jevo svoji slabost před očima cizích lidí. Nebyla to bravura, byla to síla hrdosti. Když mladý Pennington byl oběma strážci odváděn do své cely, ani se na svého otce a Shannon neohlédl.

Když Shannon Burkeová vycházela s plukovníkem ze soudní síně, nebyla schopna mysliti na nic jiného kromě na onu příšernou skutečnost, že za dva měsíce bude oběšen muž, kterého milovala více než sama sebe. Uvažovala o tisícerých možnostech, jak by mohla provedení onoho krutého ortelu zabrániti.

Byla skálopevně přesvědčena, že Custer jest nevinný. Kdo tedy spáchal onen zločin? Kdo zavraždil Wilsona Crumba? Když se ocitli před soudní budovou, přistoupil k Shannon Allen. Plukovník se na něj zlobně obořil; musil se přemáhati, aby snad sám se nedopustil zločinu; leč Allen zkonejšil výbuch plukovníkovy zlosti mírným pokynutím ruky a řekl Shannon:

"Prosím, dovolte na okamžik. Jistě se domníváte, že nesu valnou vinu na onom neblahém rozsudku. Chci vám nyní přispěti na pomoc. Proč, to nevím sám. Nevěřím, že Custer Pennington spáchal onu vraždu. Změnil jsem svůj prvotní názor. Kdybyste mně poskytla příležitost k delšímu rozhovoru, Mis Burkeová, mohl bych vám sdělití mnohé, co by vás přivedlo na stopu pravého pachatele."

"Nepřipustím, abyste zůstal, byť i jen na okamžik s Mis Burkeovou o samotě," vyhrkl plukovník.

"Nechci jí ublížiti," tvrdil Allen. "Dovolte, prosím, jen abych s ní poodešel na postranní cestu, kde by nikdo nepovolaný nemohl naši rozmluvu vyslechnouti."

"Ano, svoluji," řekla Shannon, která si nedala ujíti ani jedinou příležitost, aby neuplatnila jakoukoliv možnost ve prospěch Custerův.

Plukovník poodešel, leč pouze do takové vzdálenosti, aby nemohl slyšeti, co Allen se Shannon hovoří. Mluvili spolu as čtvrt hodiny. Pak Allen odešel. Když se Shannon vrátila k plukovníkovi, neptal se jí na to, co hovořili s Allenem. A ježto se mu Shannon sama nesvěřila, domníval se, že má zajisté důležité důvody pro své mlčení - vždyť cokoliv konala, konala jen ve prospěch Custerův.

Během následujících dvou měsíců plukovník dlel střídavě na Kanadu a San Francisku - aby totiž mohl býti na blízku San Quentinu, kdež Custer trávil ve vazbě poslední dny svého života. Paní Penningtonová, pronásledovaná ranami osudu, potřebovala nutné útěchy svého chotě. Eva kvapem se zotavovala a nabývala bývalých sil - a částečně i dřívější nálady. Počínala si uvědomovati, jak pošetilý byl její sebevražedný pokus.

Plukovník se pak snažil ji přesvědčiti, že Guy v oné podloudnické aféře nehrál zločinnou zneuct'ující úlohu, nýbrž, že vše je nutno přičítati Guyově chlapecké ukvapenosti.

Během oněch dvou měsíců Shannon se téměř u Penningtonů neukázala. Zůstala v Los Angeles a když někdy přijela do San Quentinu, aby uviděla Custeru, nebo když přišla k Penningtonům, všimli si všichni, jak se změnila. Růže jí zmizely s tváří, kolem očí se jí vytvořily hluboké kruhy...

A čím více se den trapné exekuce blížil, tím bylo na Kanadu ponuřeji. Den před popravou odejel plukovník naposledy do San Franciska, aby se navždy rozloučil se synem. Custer totiž prosil, aby matka a Eva se s ním neloučily, v čemž mu vyhověly.

Odpoledne onoho dne před popravou spatřil otec syna naposledy. Oba při setkání tiše hovořili. Custer se ptal na matku i sestru a na různé drobnosti života na ranchu. Ani otec ani syn se nezmínili o trapném a bolestném zítřku.

"Byla zde včera Shannon?" zeptal se plukovník.

Custer potřásl záporně hlavou.

"Ne, tento týden jsem ji neviděl," odvětil. "Myslím, že se bála přijít. Nemám jí to za zlé. Leč ještě bych ji rád jedenkrát spatřil."

Oba se na chvíli odmlčeli.

"Jděte raději k matce a Evě, otče," řekl Custer něžně. Neberte si to tak k srdci. Žil jsem svůj život a nikdy jsem nezapomněl na to, že jsem Pennington. Ani zítra na to nezapomenu."

Plukovník nemohl pohnutím mluvit. Otec a syn si naposledy podali ruce a strážci odvedli Custeru naposledy do cely smrti.

XXXVIII.

Plukovník přišel na své rancho teprve ráno. Nalezl svoji choť a Evu sedící v Custerově pokoji. Znalý hodinu tragického konce a chtěly býtí nešťastnému Custerovi pokud možno nejbliže. Tiše plakaly. Z kuchyně bylo slyšeti zoufalý vzlykot Hannah.

V tom buchly dveře u kanceláře a bylo slyšeti, jak někdo chvatně běží po schodech vzhůru.

"Plukovníku Penningtone! Plukovníku Penningtone!"

Účetní volal svého službodárce.

"Co se děje?"

"Guvernér povolil odklad exekuce. Bude obnoveno řízení. Mis Burkeová sem právě přijíždí. Nalezla člověka, který zavraždil Crumba."

Dále již plukovník neposlouchal, téměř omdlel radostí a dal se do pláče - on muž se srdcem z oceli.

Shannon přijela teprve v poledne. Přivezl ji z Los Angeles právní zástupce. Penningtonovi ji vyhlédali kukátky u východní brány - nebylo divu, nemohli se jí již dočkat.

Vyskočila z vozu ještě dříve než zastavil a vrhla se radostně paní Penningtonové kol krku.

"Jest zachráněn!" zvolala radostně. "Jiný se doznal a přesvědčil státního nevládního o své vině."

"A kdo to byl?" ptali se všichni vzrušeně.

Shannon se obrátila k Evě.

"Bude to pro vás nová rána," odvětila Shannon. "Sečkejte, prosím, řeknu vám vše a pak pochopíte, že to ani nebylo jinak možno. Guy Evans zavraždil Wilsona Crumba."

"Guy? A proč by to byl učinil?"

"Divíte se! Nikoho ani ve snu nenapadlo, aby jej podezíral. Pouze on sám znal pohnutky svého činu. Allen mně vnukl onu spásnou myšlenku, že by Guy mohl být vrahem. Strávila jsem se zástupcem státního nevládního téměř dva měsíce v sanatoriu, kdež jsem se snažila probudit Guyova zatemnělého ducha k uvědomění si minulosti. Den ze dne se jeho stav zlepšil, leč teprve včera se mu navrátila paměť. Doufali jsme, že podaří-li se nám působiti na něj tak, aby si uvědomil, že Eva žije, že se jeho mysl zjasní. Zkusili jsme vše možné a téměř jsme se vzdávali naděje, když v tom jakoby zářakem se mu paměť vrátila, když se díval na fofofografii Evy, kterou jsme mu přinesli. Pak jsme mu řekli, že Eva se již uzdravila. Tím se více a více vzpamatovával. A pak si vzpomněl i na Custeru a doufal, že jej ještě včas svojí výpovědí bude moci zachrániti."

"A proč zabil Crumba?" zeptala se Eva.

"Poněvadž Crumb zavraždil Grace. Včera se mně se vším svěřil."

Shannon poté věrně vylíčila vše, co jí Guy vyprávěl o Crumbových stycích s jeho sestrou až do okamžiku jejího neblahého skonu.

"Jsem ráda, že jej zavraždil!" řekla Eva. "Kdyby tak byl neučinil, nemohla bych jej mít v úctě."

"Guy mně vyprávěl, že onoho večera před tím, než zabil Crumba, prohlížel filmový obrázkový časopis a v něm uviděl tutěž Crumbovu fotografii, kterou spatřil v ložnici Grace - fotografii muže, který se stal jejím neštěstím. Konečně se Guyovi podařilo zjistiti totožnost tohoto muže - pod obrázkem bylo zřetelně vypsáno jeho jméno. Přesto, že Guy nikdy v životě Crumba neviděl, dozvěděl se z rozhovoru, že filmový režisér Wilson Crumb právě natáčí na Ganadu. Okamžitě se chopil pistole, osedlal koně a vyjel za Crumbem. Svědkové jej omylem pokládali za Custeru. Když dojel do ústí Jackknife kaňonu, uviděl na křižovatce s El Camino Largo světla Crumbova vozu. S Evou se na cestě právě minuli, aniž by byl viděl jeden druhého. Crumb právě opravoval cosi na svém stroji. Pravděpodobně mu selhal startér, poněvadž Crumb stál před chladičem v plné záři reflektorů. Guy jej oslovil, obvinil jej z vraždy Grace a pak jej zastřelil. Domů se vrátil po El Camino Largo. Když ujel as půl míle, skryl opasek s patronami a pistol v dutém stromě."

Guy tvrdil, že nikdy ani na okamžik nelitoval svého činu, oné noci samozřejmě již nespál; Evin pokus o sebevraždu porušil rovnováhu jeho mysli; jinak by byl bez váhání přiznal svoji vinu v okamžiku, kdy jsme s Custerem byli obžalováni."

Jakmile jsme měli v ruce Guyovo doznání, Allen nám dal další důkazy Custerovy nevin. Tvrdil, že dříve tak nemohl učiniti, aniž by sám sebe přivedl do nebezpečí - věděl totiž, že jistě by jej byl dříve neminul důkladný trest za jeho dřívější výpověď proti Custerovi."

Crumb byl příčinou toho, že Allen byl odsouzen do vězení - učinil tak proto, poněvadž jej okradl o několik tisíc dolarů a nemohl je nikterak vrátiti. Den před tím, než Crumb byl zavražděn, byl Allen právě propuštěn ze žaláře. Okamžitě se vydal za Crumbem s úmyslem jej zavraždit. V tábořišti se po něm ptal a šel za ním. Brzy uslyšel výstřel a nedlouho poté

našel jeho mrtvolu. Spatřiv ji, ulekl se, aby snad jemu nebyl tento zločin přičítán za vinu. Okamžitě si vymyslel ďábelský plán, který zároveň měl být jeho pomstou proti Custerovi, kterého již dávno nenáviděl, ježto byl dříve štolbou na Kanadu, bylo pro něj hračkou vplížit se do stáje, osedlati Apače a vyjetí s ním na místo vraždy. Tam strhl úmyslně Apači přední podkovu a vsunul ji pod Crumbovu mrtvolu. Pak se vrátil a zavedl Apače opět do stáje a sám šel do osady Kanada.

Státní návladní mne ujistil, že Custer zcela jistě bude osvobozen. A vy Evo, se také nemusíte obávat o svého Guye", řekla Shannon šťastně se usmívajíc, "není pravděpodobno, že by soud odsoudil Guye, založí-li svoji obranu na svém nynějším ne zcela normálním duševním stavu."

Eva se taktéž radostně usmála a řekla:

"Jen to nechápu dosud, Shannon, proč vlastně jste ráno po vraždě ničila kolem Crumbovy mrtvoly podezřelé stopy, když jste k tomu neměla důvodu?"

"Custer mne naučil čísti stopy. Tak se stalo, že jsem okamžitě poznala Apačovy stopy otisknuté v trávě. Usoudila jsem z toho, že Crumba zavraždil Custer a snažila jsem se proto zničit tento usvědčující důkaz. Ovšem moje úsilí bylo Custerovi spíše ku škodě než k užitku. Teprve Allenova výpověď objasnila vše.

"A co bylo příčinou toho, že Allen se tak najednou změnil?" zeptal se plukovník.

Shannon lehce zrudla, přesto však zírala plukovníkovi přímo do očí.

"Je mi velmi za těžko vám to říci," pravila Shannon. "Allen jest špatný člověk - velmi špatný člověk; leč i v tom nejhorším člověku jest alespoň jiskérka dobrého. A dnes ráno mně teprve Allen v úřadovně státního návladního doznal, proč se ona jiskérka v něm rozdmýchala... Allen jest mým otcem!"